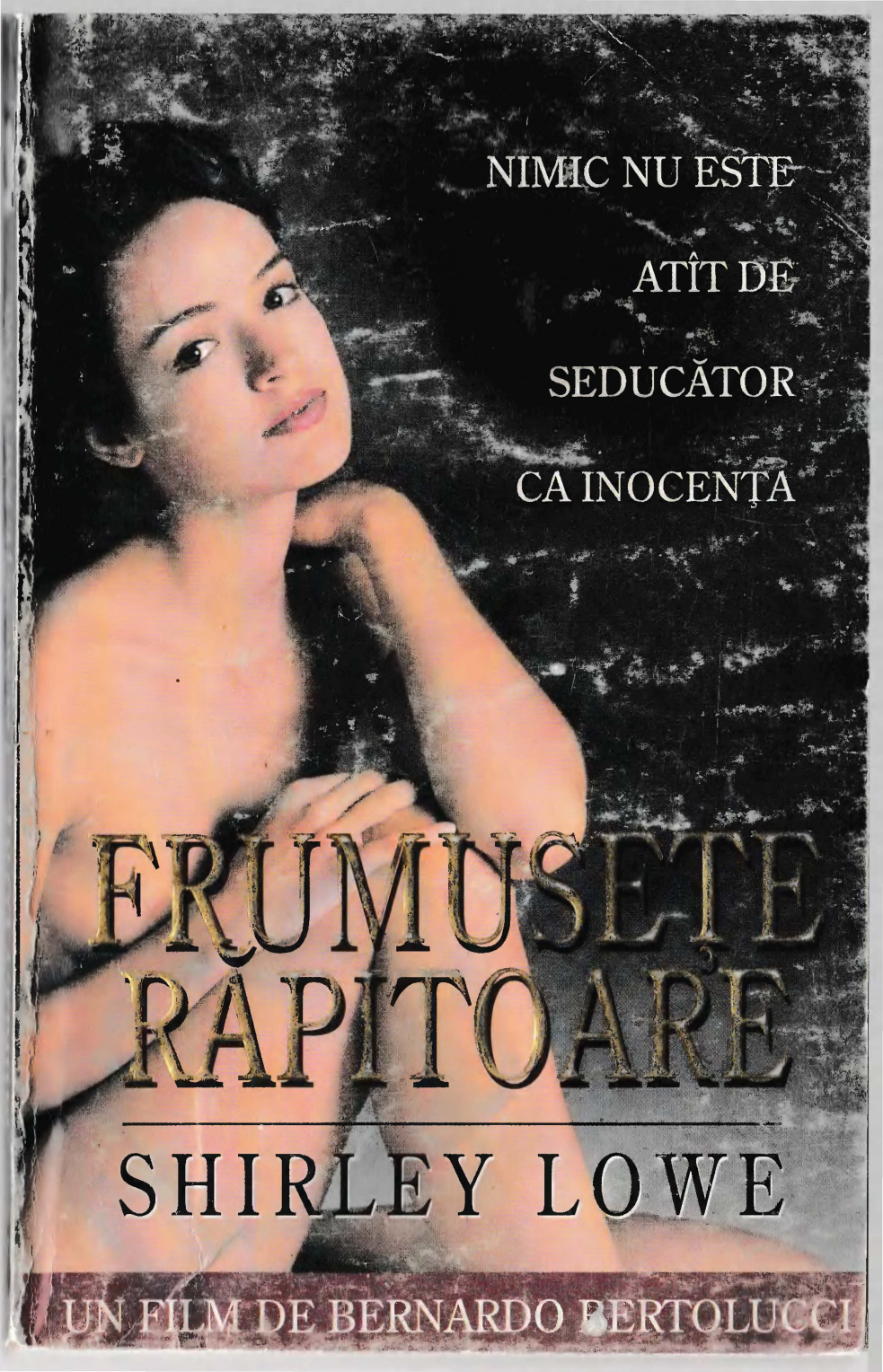
NIMIC NU ESTE
ATÎT DE
SEDUCĂTOR
CA INOCENȚA
FRUMUSEȚE
RĂPITOARE
SHIRLEY LOWE
UN FILM DE BERNARDO BERTOLUCCI

Stealing Beauty

by Shirley Lowe

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Shirley Lowe

Frumusețe răpitoare

Traducere de George Cristea

Editura MIRON
București

1

Lucy se simţea privită insistent. I se părea ceva abuziv, ca şi respiraţia fierbinte ce-i atingea ceafa. Privea curioasă la călătorii aflaţi împreună cu ea la bordul avionului care, executa zborul de agrement, dar care, pe jumătate adormiţi, nu aveau timp să se uite la ea. Îşi propuse să nu-şi mai imagineze fel de fel de lucruri, întorcîndu-şi ochii spre hubloul rotund al aeroplanului. Norii se destrămau, oferindu-i imaginea centrului oraşului Pisa, cu impunătoarea Piazza del Domo şi cu vestitul turn înclinat, atît de nepăsător faţă de scurgerea timpului. Ultima dată cînd fusese în Italia împreună cu mama ei, se urcaseră pînă sus, în vîrful turnului, strecurîndu-se pe treptele inegale şi

înclinate. Cît de fericită părea mama ei în acele clipe!

Încercînd să-şi gonească amintirile, Lucy se concentra asupra obiectelor ce-i aparţineau şi asupra sticlei de whisky cumpărată de ea pentru familia Grayson la care mergea în vizită.

Îmbulzeala de la coborîre era cea obişnuită, dar trebui să aştepte din nou, la coadă la controlul paşapoartelor, constatînd satisfăcută dimensiunile reduse ale bagajului ei. Geanta sa militară, de umăr, strînsă la gură cu şireturi, putea fi cu uşurinţă reperată de banda pe care soseau bagajele, detaşîndu-se dintre genţile de voiaj şi dintre geamantanele luxoase din piele de porc.

Luîndu-şi bagajul de pe bandă se îndreptă spre ieşirea dinspre piaţa Green, dar spre surprinderea ei un cîine uriaş îi tăie calea, trăgînd de lesa din mîna unui bărbat cu aer de om de afaceri. Lucy se opri brusc. Nu avea în geanta militară decît cîteva grame de marijuana. Trebuia să-i argumenteze ofiţerului de la vamă, că tot ceea ce avea asupra ei era doar pentru uz personal.

Cîinele, cu limba atîrnîndu-i din gură, se afla la nivelul genţii sale, după care trecu pe lîngă ea, oprindu-se la un sandviş, pe jumătate consumat, ce zăcea la picioarele ei. Respirînd uşurată, Lucy

se întrebă de ce se simţea incomod, totuşi. Atmosfera supraîncălzită din aeroport era sufocantă. Se cutremură uşor, străbătută de un fior. Senzaţia că este urmărită continua să o obsedeze. Omul cu aparatul de luat vederi, mergea în urma ei, spre staţia de cale ferată.

Cumpără un bilet de clasa a doua, pentru Siena, iar urmăritorul ei, cu camera video, făcu acelaşi lucru.

De la New York la Siena. De zeci de ori Lucy parcursese acest traseu în imaginaţie, în ultimii cîţiva ani, şi de fiecare dată se terminase fericit. La capătul drumului, Niccolo ar fi cuprins-o în braţe şi deşi, uneori, nu-şi putea aminti exact vocea lui, îl auzea şoptindu-i, în engleza lui stîlcită, cît de mult o iubea şi cît de mult tînjise după acele clipe. I-ar fi explicat de ce încetase să-i mai scrie (Lucy găsise nenumărate justificări pentru asta. Scrisorile şi vederile ei se pierduseră pe undeva pe drumul către el... sau că el fusese extrem de bolnav... poate chiar murise...) conducînd-o la vila lui de pe deal, schimbîndu-i destinul pentru totdeauna.

Locul ei în vagon se afla într-unul din colţuri, aşa că îşi reglă walkman-ul şi, urcîndu-şi picioarele pe geanta militară, închise ochii.

Putea acum să-l revadă: înalt, suplu, stînd pe marginea lacului, părul şi ochii lui negri detaşîndu-se net pe fundalul cerului albastru. Reuşea chiar să-l simtă sărutînd-o tandru, buzele lui cercetîndu-le pe ale sale persistent, limba lui pătrunzînd printre acestea, întîlnind-o pe a sa, explorîndu-i gura. Amintirea o obsedase permanent de atunci, revenind tulburător în momente de reverie şi mai ales acum, cînd urma să-l reîntîlnească direct.

De la New York la Siena. Fusese o călătorie lungă şi Lucy simţea exaltarea plăcerii acestei revederi, lăsîndu-se în braţele somnului. Bărbatul din celălalt colţ al compartimentului îndreptă camera video spre ea, studiind-o prin vizorul acesteia.

Imaginea îi prezenta o strălucitoare tînără de nouăsprezece ani, neconvenţională şi cuceritoare, în inocenţa ei, spontană şi sinceră. Părul negru şi lucios cădea în şuviţe neglijente pe umerii ei rotunzi. Îmbrăcămintea scumpă, curios asortată, arăta jalnic, îşi pierduse forma iniţială, şifonată de poziţia corporală, ce amintea de virtuozitatea unui yoghin.

Dar toate acestea nu ascundeau, oare, vulnerabilitatea schiţată de picătura de salivă din colţul gurii, de goliciunea picioarelor din care zburaseră

cizmele, prăfuite şi scîlciate, căzute pe podeaua vagonului, ca şi braţele lasciv adunate sub abdomen, protejînd parcă cel mai intim loc feminin? Bărbatul zîmbi ambiguu, coborînd camera spre colţul opus.

Trenul oprise în staţie şi, după ce aruncă o privire pe fereastra vagonului, bărbatul puse mîna pe căştile de pe urechile lui Lucy, trăgîndu-le brusc în jos.

Tînăra se trezi surprinsă. Braţul unui bărbat se îndrepta spre ea, era o mînă măslinie şi păroasă, purtînd la încheietură o brăţară de aur, specifică Africii. Părea între două vîrste, după voce, dar Lucy nu era absolut sigură de asta, urmărind accentul vocii guturale datorat consumului de tutun tare. Obrazul acestuia se ascundea în spatele borului imens al pălăriei de culoare neagră.

– Aici este Siena, nu asta căutaţi?

Lucy sări brusc în picioare, privind pe fereastră, căutînd semnul de identificare pe care scria Siena. Grăbită, îşi luă geanta-rucsac şi după ce îşi încălţă cizmele. Dar bărbatul era acolo aşa cum de altfel presupusese, la fereastra vagonului, îndreptînd camera spre ea.

– Ce faceţi acolo? întrebă ea intrigată.

– Îmi aminteşti de cineva, spuse el în engleza

lui cu puternic accent italian.

– Poftim? spuse Lucy nedumerită. Ce naiba... poate fi...?

– Hei, am călătorit în avion împreună, zise omul din vagon.

Ca şi cum asta ar fi explicat totul, se gîndi Lucy.

– Ce? izbucni ea brusc. Rahat!

Era prea enervată pentru a se calma şi, continuîndu-şi drumul, auzi din nou vocea străinului.

– Asta este pentru tine. Aruncînd caseta video spre ea pe fereastră, el o privea amuzat. Aceasta se rostogoli pe lîngă ea, ajungînd sub roţile trenului, care se pusese în mişcare. Lucy aşteptă pînă ce vagoanele părăsiseră gara, după care se uită printre şine. Într-adevăr, caseta se afla acolo. Se aplecă peste marginea peronului, culegînd obiectul preţios.

Lucy stătea pe bancheta din spate a maşinii, care o arunca dintr-un colţ în altul, conform sinuosului traseu urmat de şoferul ce o conducea pe benzile autostrăzii toscane, cu verva tipică ita-

lienilor. Trecuseră trei ani de cînd ea împreună cu mama ei se îndreptaseră pe acelaşi drum spre ferma lui Ian Grayson, printre dealurile acoperite cu vii. Lucy îşi amintea de terasa aflată în faţa bucătăriei, cu masa ei uriaşă, în jurul căreia aveai impresia că se găseau mereu prietenii casei, cît şi oaspeţi noi, rîzînd şi bînd încîntaţi de atmosfera entuziastă oferită de gazde. Îşi reamintea, de asemeni, de felul în care mama ei intrase tumultuos în dormitorul rezervat lor, într-una din acele seri încîntătoare, îmbrăcată în kimonoul presărat cu flori, trecîndu-şi degetele mîinii prin păr şi cerînd apă caldă.

– Dragă Lucy, cum crezi că aş putea să-mi spăl părul fără apă caldă?

Lucy, care, zăcînd pe pat, se gîndea la Niccolo şi la amintirile de pe marginea lacului, se întoarse spre ea leneşă:

– De ce îţi faci griji, Moma, părul tău arată foarte bine.

Mama ei tresări enervată. Să fie chemată cu „Moma" şi „Mumi" sau cu orice alt apelativ, care îi amintea de vîrstă şi de faptul că avea o fiică, o irita întotdeauna.

– Scumpo, pe căldura asta trebuie mereu să-mi spăl părul. Nu mă poţi ajuta cu ceva? Caută pe

cineva care să repare cazanul de încălzit apa. Găseşte-o pe Diana...

Lucy se ridică din pat, ducîndu-se în baie şi deschizînd robinetul de la cadă.

– Nu-mi pot explica cum de cel mai bun prieten al meu a ales acest colţ uitat de lume, lipsit de cele mai elementare facilităţi civilizate... Dar chiar atunci apa caldă ţîşni din robinet, umplînd camera de abur.

– Draga mea, eşti într-adevăr fantastică, spuse mama ei.

– Nu trebuie decît să laşi cîteva clipe robinetul deschis şi asta este tot, spusese Lucy, care se întrebase atunci, ca de fapt şi acum, de ce trebuia ea să se poarte ca un părinte şi nu ca un copil; de ce purtase responsabilităţile ce o protejau pe frumoasa şi capricioasa ei mamă. Avusese dorinţa de a fi cu ea, de cîte ori era necesar, într-adevăr.

Lucy nu cunoştea identitatea bărbatului care telefonase la ora trei din noapte, atunci, cu trei ani în urmă, cerîndu-i tatălui ei să fie cît mai repede posibil pe strada Şaptezeci şi patru, din Est.

– A avut loc un accident îngrozitor... cu soţia dumneavoastră. Am lăsat cheia pazniculuí, spusese bărbatul de la telefon. Dar cînd tatăl ei ajun-

sese, omul dispăruse fără urmă.

– Nu mai era nimeni acolo, doar Sarah, zăcînd în pat, îi relatase tatăl ei.

– Americancă? întrebă taximetristul, readucînd-o la realitate.

– *Si,* răspunse ea. Italiana ei era limitată, dar corespunzătoare cerinţelor unui turist. La început, cînd venise în Italia, se convinsese de necesitatea unor lecţii, cu unul dintre profesorii de la colegiu, dar după ce nu mai primi nici o scrisoare de la Niccolo, acestea deveniseră inutile. Scotoci în rucsac după ţigări şi aprinse una. Taximetristul coti brusc după colţ, aruncînd-o într-o parte.

– *Tutta sola?* se interesă el politicos.

– *Si, si,* spuse Lucy.

– *Non ha un marito?*

– *No!* zise prompt Lucy.

– *Meglio sola,* spuse tînărul taximetrist, dînd din cap şi zîmbind.

Imaginea lui Niccolo îi reveni în minte şi din acel moment nu mai era convinsă că era mai bine singură. Căută din nou în geanta ei şi scoase jurnalul personal, împreună cu un pix. Desprinse un detaliu al frescei realizate de Fra Fillipo Lippi, lipind-o în jurnal. Aceasta se acorda cu tonurile peisajului ce se putea vedea pe fereastră. Cu grijă

ea scrise lîngă pictură:

„Nu mă gîndesc la faţa lui... Cu ce este îmbrăcat sau dacă este înalt... Ori dacă simte că am lăsat o urmă... nu mă mai gîndesc deloc la el!"

Privi însemnările, cîteva clipe, după care, deşi era mulţumită de felul în care acestea sunau, nu se putea lămuri de unde proveneau – produse oare de subconştient? – cuvintele magice. Adevărul era că aproape nu fusese zi în care să nu se fi gîndit la Niccolo Donati, măcar o dată, în ultimii patru ani. Rupînd foaia pe care scrisese, o ridică la nivelul ferestrei, după care o lăsă în voia brizei, ce o duse departe printre dealuri. Undeva în zare, tocmai putea vedea silueta impunătorului castel în stil gotic, Castello Broglio, situat dincolo de valea unde se afla ferma Dianei şi a lui Ian Grayson.

– Priveşte, iubito, spusese mama ei la ultimul drum făcut împreună, impresionată de admirabila arhitectură a castelului. Numai uită-te la acest miracol, l-am văzut într-un film de epocă.

– *Un momento!* se adresă ea taximetristului, arătînd cu mîna o construcţie de culoarea mierii, cocoţată pe vîrful unui deal şi înconjurată de terenuri. Am ajuns, asta e. *La,* spuse ea în italiană. Chiar acolo.

Maşina urcă panta, lăsînd-o în faţa fermei, după

care se întoarse iscînd nori de praf. Stătu pe loc, privind cîteva clipe întreaga casă. Undeva departe se auzea huruitul unui tractor. Mai convingătoare decît viaţa însăşi, figuri din lut ars se găseau peste tot, în grupuri distincte, aşezate în iarbă, pe terasă, privind de la ferestre. Acestea parcă nu vedeau cu ochi buni pătrunderea ei în curte, urmînd aleea care ducea la uşa principală. Lucy căută o sonerie sau un ciocan şi, negăsind nici una, nici alta, pătrunse pe uşa din sticlă direct în atelierul lui Ian Grayson. Peste tot erau răspîndite schiţe, culori şi blocuri mari de lemn, sculpturi terminate sau de-abia începute, toate, aruncate la întîmplare. Lucy se învîrti prin cameră, trecîndu-şi palma pe suprafaţa lemnului lucrat, simţind parfumul evocator al esenţelor diferite, de lemn şi lacuri.

Trecînd prin altă încăpere, plină cu butoaie de vin, observă prezenţa unei femei, care nu semăna deloc cu Diana cea pe care şi-o amintea, culcată pe o sofa şi sforăind uşor. Lucy puse jos încet geanta militară şi rucsacul, după care se servi cu cireşe dintr-o farfurie de lemn aflată pe masa de alături, apoi ieşi pe terasă sub soarele blînd al după-amiezei. Mai încolo pe pajişte, legat între doi copaci era un hamac, în care stătea lungit un

bărbat vîrstnic cu faţa acoperită de o pălărie din pînză. Trecînd în vîrful picioarelor, Lucy se opri pe loc, uitîndu-se la Diana, puţin nehotărîtă. Tuşi uşor, dar dacă nu primi nici un răspuns, agită, în speranţa că va fi auzită, mai multe palete de lemn, aflate pe masa din apropiere. Diana, cel puţin cea care semăna cu aceasta, era o femeie la aproximativ patruzeci de ani, dormind profund, iar Lucy, apucînd un fier de întreţinut jarul, îl frecă de picioarele unui scaun. În cele din urmă Diana deschise ochii.

– Diana. Diana! strigă Lucy entuziasmată.

În prima clipă Diana păru nedumerită, dar imediat recunoscînd-o pe Lucy sări şi o cuprinse în braţe.

– Lucy! Lucy! Am aşteptat să telefonezi mai întîi. Nu ai sunat, nu-i aşa?

– Am venit cu un taxi.

– Oh, Dumnezeule, supa! Hai în casă, spuse Diana.

Grăbindu-se spre bucătărie, se opri la fereastra acesteia strigînd:

– Ian, trezeşte-te, a sosit Lucy.

Lucy îşi aminti de bucătăria din prima sa vizită. Aducea perfect cu cele din revistele *House and garden:* pardosele din gresie, fructiere din lemn

încărcate cu fel de fel de fructe şi legume, mobilă rustică.

– Un fundal perfect pentru autorii de cărţi de bucate şi decoratorii de interioare care întotdeauna fac lucruri deştepte cu mirodeniile, spusese mama ei.

În timp ce Diana mesteca în supă studiind-o atent, Lucy colinda prin încăperea vecină. Acolo erau, ca într-un adevărat talcioc, fel de fel de tablouri, printre care o miniatură indiană, destul de reuşită. Alături de aceasta se afla o fotografie reprezentînd patru generaţii de englezoaice, ultima fiind o tînără cu sînii goi.

– Ian a făcut asta, cînd avea treisprezece ani Miranda, spuse Diana peste umăr.

Lucy privea bustul gol, gîndindu-se că atunci cînd avea treisprezece ani nu ar fi fost dispusă să se dezbrace în faţa tatălui ei vitreg.

– Spune-mi, cum o duce tatăl tău cu noua lui soţie? i se adresă Diana.

– Bine, răspunse Lucy. Încearcă să aibă un nou copil.

Tatăl ei o trimisese pe Lucy în această excursie ca să-i pozeze lui Ian pentru o sculptură. De fapt, în secret, Lucy era convinsă că el făcuse asta pentru a rămîne singur cu Maryanne.

Apartamentul lor, destul de mare pentru standardul newyorkez, fusese bun pentru el şi fiica lui: fiecare putea asculta muzica preferată sau să converseze la telefon cu prietenii, fără să se deranjeze reciproc. Dar la un moment dat, apăruse şi Maryanne (partenera de discuţii la telefon a tatălui ei), urmată zece luni mai tîrziu de Jordan, împreună cu bunica lui. Aceasta era mai tot timpul în bucătărie, fierbînd şi sterilizînd lucrurile tocmai cînd Maryanne voia să stabilească meniul, Lucy căutînd în frigider o cutie de Coca-Cola.

– Trei femei în bucătărie înseamnă două în plus, susţinea tatăl lui Lucy glumind, încercînd să destindă atmosfera.

Tatăl ei era specialist în asemenea ocazii. Numai Dumnezeu ştia de cîte ori se străduise el să schimbe în bine starea de spirit a mamei ei. Uneori Lucy se întreba cum de mai avea timp să fie avocat internaţional, cînd acorda atîta interes celor din jurul lui. Uitase oare Maryanne de o reclamă pe care nu o transmisese? Bunica nu lucrase prea multe ore? Lucy se acomoda într-adevăr cu atmosfera de la colegiu? Sau de ce ea nu ieşea mai frecvent, pentru a face noi cunoştinţe? Lucy îl iubea foarte mult, probabil că, de aceea, în pofida testamentului confuz al mamei sale, ea continua

să-l adore ca pe tatăl ei adevărat. Fusese realmente şocată, cînd după moartea mamei sale, scotocindu-i prin lucruri, găsise un poem plin de referinţe la bărbatul din Italia cu care fusese în amor mai mulţi ani. Lucy nu înţelesese prea mult de la început, dar, recitind poemul de mai multe ori, devenise conştientă de enormitatea celor spuse de acesta. Grant Harmon... Tatăl ei... nu era de fapt tatăl ei natural! Se simţea vinovată pentru prima ei reacţie la aflarea acestui adevăr. Un timp, după aceea, se simţise orfană, dezolată, abandonată. Dar, realizînd felul în care tatăl ei se îngrijea de ea, îşi modificase convingerile, găsind totul deosebit şi antrenant, petrecîndu-şi ore de investigaţii, încercînd să stabilească identitatea adevăratului ei tată. Era oare un fermecător şi satanic luptător pentru libertate? O figură literară romantică? Un membru al aristocraţiei? Un prinţ, poate? Desigur, un conte, cel puţin. A-l vedea pe Niccolo din nou nu era singurul motiv pentru care acceptase cu entuziasm plecarea în Italia. Venise aici pentru a culege date despre tatăl ei, cel real. Concentrată asupra gîndurilor ei, de-abia auzi cele spuse de Diana.

– Cred că ştii, am născut-o pe Daisy cînd aveam deja patruzeci de ani.

– Scuză-mă, eram plecată undeva departe, se redresă Lucy.

Diana zîmbi concesiv.

– Nu te-am recunoscut în primele clipe, nu mi te imaginam aşa de mare.

– Cred şi eu, după patru ani, preciză Lucy, care ridică o fotografie cu doi tineri: fiul Dianei şi Niccolo Donati.

– Christopher e aici?

Diana se apropie pe la spate, privind fotografia.

– Se presupunea că va sosi deja de ieri, pentru aniversarea zilei mele de naştere. Din anumite motive, este singura ocazie în care ne adunăm cu toţii. Casa noastră este plină la această festivitate. Dar Christopher... ei bine, mişună pe undeva prin Turcia cu amicul lui Niccolo.

– Niccolo Donati? întrebă Lucy.

– Îţi aminteşti de el?

Lucy încuviinţă din cap, după care luă altă fotografie. Aceasta arăta o femeie de aproximativ douăzeci de ani, purtînd un costum de baie şi ochelari de soare, cam de prin anii '70. Excepţie făcînd părul lung, arăta ca Lucy.

– Aici este în Connecticut? Îmi amintesc costumul de baie.

Diana luă fotografia.

– Nu. Este făcută în Forte del Marmi.

Lucy acoperi cu mîna faţa mamei sale.

– Obişnuia să se decupeze din fotografii, din lipsă de consideraţie faţă de propria ei valoare; este ce a menţionat psihiatrul la ancheta asupra morţii ei.

Lucy luă mîna de pe fotografia din care femeia îi făcea semn cu braţele, rîzînd. Cum se putea ca o femeie atît de talentată şi de frumoasă ca ea să nu se aprecieze?

– M-am surprins gîndind că trebuia să o sun în legătură cu anumite bîrfe, spuse Diana. Dar habar nu aveam unde s-o găsesc. Chiar atunci cînd era aici ce era cu plimbările ei nocturne? Pleca, întorcîndu-se doar după patru ore. O plimbare minunată? Oare aşa s-o numesc? Odată mi-a spus: „Prea drăguţ din partea lui Dumnezeu".

– Cred că era genul care avea ceva cu Dumnezeu.

– Cred că da, spuse Diana. Nu m-am gîndit niciodată la asta. Lucy, mama ta... avea... un fel special de a iubi viaţa, probabil prea mult pentru o singură persoană. Diana îşi alegea cuvintele cu grijă: Este ceea ce o făcea să... epateze.

– Lucy, bun venit, interveni Ian Grayson, îm-

brăcat şi proaspăt după somn, care intrînd în bucătărie o îmbrăţişă stîngaci. Bun sosit, bun sosit, insistă el.

După mulţi ani de exil, în vocea lui era, în sfîrşit, un agreabil accent irlandez. Lucy îl sărută la rîndul ei, cu multă căldură, pe ambii obraji. Reuşise să găsească în aroganţa şi dispreţul obişnuite la Ian ceva reconfortant. Ultima dată cînd fusese acolo, Ian şi Diana erau prietenii mamei sale. Acum păreau persoane în care ea putea avea încredere, care erau capabili să o ajute.

– Puţin tort la aniversarea ta, iubito?

Diana aprobă din cap, tăind tortul de migdale şi punîndu-l pe masă.

– Vrei şi tu, Lucy?

Erau pe punctul de a sta jos şi de a gusta tortul, cînd o femeie elegantă cu părul roşcat şi cîrlionţat intră în bucătărie.

– Am visat că o familie fără locuinţă se ascunsese în closetul meu, spuse ea cu un puternic accent italienesc. Era femeia pe care Lucy o găsise dormind în salon. Arăta cam de treizeci de ani, dar comportarea ei avea ceva pretenţios, ceea ce o îndreptăţea pe Lucy să considere că avea, de fapt, vreo patruzeci şi cinci de ani.

– Apoi cineva a început să se folosească de

apartamentul nostru, spuse Ian în glumă, după care făcu prezentările.

– Noemi, Lucy.

Nou-venita prinse mîna lui Lucy.

– Lucy, am cunoscut-o pe mama ta cu mai mult timp în urmă. Cîndva, m-a salvat de la căsătoria cu cel mai puţin indicat bărbat.

– Aşa a făcut?

– L-a dus cu ea la Veneţia. Noemi, cu încrederea pe care o are orice femeie frumoasă, continua să ţină mîna lui Lucy într-a sa, privind-o fix în ochi. Degetele tale sînt ca nişte ace de gheaţă.

Diana, care reuşise să jumulească puiul de pene, interveni:

– Acesta era contele?

– Nu mai vreau să mă gîndesc la asta, spuse Noemi, zîmbind într-un fel care o făcu pe Lucy să simtă mai degrabă tristeţe decît detaşare, dincolo de aparenţe.

Ea lăsă mîna lui Lucy să cadă, rostind cuvintele pe un ton foarte răspicat:

– Am hotărît că nu mă voi mai gîndi la nici un fel la bărbaţi, atunci, vă amintiţi?

Diana schiţă un rîs dubios.

– Noemi scrie rubrica „Inimi însingurate" sub genericul *Ditelo a Noemi.* Confesaţi-vă lui Noemi.

Declaraţia ei precedentă suna a aşa ceva.

Noemi se duse la masă şi, tăindu-şi o porţie de tort, exclamă cu satisfacţie:

– Un alt triumf culinar, Diana! Oh, măcar dacă aş fi ascultat de propriul meu sfat.

– Adresează-te Dianei. Ea este persoana care rezolvă problemele tuturor în zonă. Ian îşi trecu braţul în jurul umerilor Dianei, studiind cu exagerat interes felul în care aceasta detaşa capul puiului de corp. Ce ne vei pregăti? întrebă el de circumstanţă.

– Dumnezeule, nu ştiu, spuse Diana. Ceea ce ştiu sigur este că trebuie luată pîine pentru diseară, iar eu nu pot. Şi de vin avem nevoie. Nu ştiu unde hoinăresc Miranda şi nici măcar Richard. Nu i-am mai văzut pe nici unul, de la prînz.

– Aş putea fi de folos? întrebă Lucy. De fapt ar fi preferat să nu facă nimic, din clipa în care Diana îi întinsese picioarele puiului şi măruntaiele.

– Aruncă-le în cratiţă, spuse Diana, indicînd cu bărbia un vas gol, în care Lucy aşează bucăţile de pui. Mulţumesc. Porţia fiecăruia se află în această cratiţă, Lucy. Dar nu-ţi face probleme. Mai sînt cîteva zile pînă cînd să te punem la treabă.

– Mă întrebam... zise Lucy timidă, dacă mama mea... cînd a venit prima dată aici a întîlnit pe

cineva anume... vreau să spun, un iubit.

– Lucy şi-a făcut treaba pentru astăzi, spuse Ian, neglijînd întrebarea acesteia. Vino încoace, Lucy. Îţi voi arăta camera ta.

El recuperă geanta lui Lucy din living, înaintînd spre terasă, după care traversă pajiştea.

Lucy privea în jur la terenul ondulat şi la figurile de lut ars, care deja îi păreau tot atît de familiare ca şi prietenii casei.

– Îmi reamintesc totul, chiar dacă am stat doar o săptămînă, spuse ea.

Ian îi arătă cu mîna nişte boxe de culoare gri.

– Acolo sînt albinele mele, dacă nu te sperii de ele, te lasă în pace.

El se îndreptă spre o căsuţă de piatră, aflată în direcţia opusă locuinţei.

– Priveşte, am reuşit să punem la punct hambarul cu fîn, era mai vechi de douăzeci de ani. Cînd ne-am mutat aici, nu era nimic. Nici apă, nici încălzire. Iar noi nu aveam bani deloc. Cheltuiserăm ultimul penny pe cumpărarea terenului.

Ian nu mai adăugă faptul că punînd temelia şi ridicînd zidurile, sau recondiţionînd vechea casă, fusese o treabă aproape insuportabilă, solicitînd toată fantezia de care dispunea, epuizînd toată energia firii lui optimiste.

Lucy îl privea incitată de relatările lui, ce-i stîrniseră curiozitatea.

– De ce v-aţi mutat pe aceste meleaguri izolate?

– Pentru a lucra. Există o tradiţie ce respectă creativitatea, aici, pe aceste coline. Locurile astea nu-ţi solicită ochii şi nici nervii.

– Ultima dacă cînd am fost la voi, am stat în camera cu clopoţei.

– E camera Mirandei, preciză Ian.

– Mama nu îi putea suporta, îi acoperise cu un fular.

Ian începu să rîdă.

– Da, e adevărat că sună ca pentru Sarah somnambula.

Ei trecură de uşă ce dădea spre un dormitor plin cu medicamente aşezate pe masă, cît şi pe patul nefăcut. Ian o conduse mai departe pe Lucy într-o cameră mare, mansardată, plină de picturi, sculpturi şi piese disparate de mobilă scumpă, realizată de mînă, din lemn de mahon.

– Am ajuns. Aceasta este camera în care vei sta tu.

Lucy se plimbă în jurul încăperii, atingînd pe rînd piesele depozitate acolo, trăgînd o draperie care ascundea un lavoar, o cadă de baie frumos

pictată în stil victorian şi un bideu. Camera, încărcată de poezie, se potrivea stării ei sufleteşti. Ian lăsă să-i cadă din mînă bagajele lui Lucy, după care deschise o fereastră cu obloane.

– În camera vecină locuieşte Alex Parish, un vechi prieten... a cunoscut-o pe mama ta. A fost foarte bolnav. Este ceva trist, pentru noi toţi.

– Dramaturgul? întrebă Lucy intrigată. Este bolnav?

– Îl cunoşti? se interesă Ian. Deşteaptă fată.

– L-am avut la cursul de dramaturgie, spuse Lucy sobră. I-am studiat opera.

– Alex... a predat la colegiu! exclamă surprins Ian. Va fi impresionat, aflînd că-l cunoşti. Aşadar, bănuiesc că doreşti să devii scriitoare, asemeni mamei tale, nu?

– Nu tocmai... eu scriu doar un jurnal, un fel de... dar nu pot numi asta o operă literară. Lucy îşi roti privirea prin cameră, observîndu-l pe Ian, care o studia atent. O analiza cu un ochi profesional, insistînd asupra detaliilor trăsăturilor ei (curba senzuală a obrajilor, roşul natural al buzelor) care nu datorau nimic cosmeticelor. Toate acestea erau studiate cu încetineala cu care un bărbat întîrzia cu privirea asupra unei femei frumoase.

– I-am făcut portretul frumoasei tale mame, cred

că ştii, spuse el.

– Da, ştiu. Lucy dorea ca el să înceteze să o privească aproape agresiv. Tatăl meu păstrează portretul acasă. E foarte frumos.

– Sper să ai răbdare cu mine, cît mai stai pe aici. Mă ajuţi?

– În ce fel?

– Lasă-mă să te privesc, spuse Ian, deşi nu-şi luase o clipă ochii de la ea, doar să mă uit... să te admir.

– Sper că nu pentru mult timp.

– Nici măcar nu vei observa, spuse Ian confidenţial. Aşa, acum hai să faci o baie în bazin. Mai e destul pînă la apus, cînd vom lua masa, deşi vei termina mai repede.

După ce Ian plecă, Lucy trase transperantul de pînză dintre cele două geamuri, care deschidea perspectiva unui peisaj încîntător.

Dincolo de dealul vecin se găsea o vilă impunătoare. Clădirea şi împrejurimile îi erau familiare lui Lucy. Continua să privească peisajul, cînd, cîteva clipe mai tîrziu, o trezi din amorţeală un zgomot special.

Uitîndu-se în imediata apropiere, văzu un cărucior pe roţi în care se găsea un om firav... Părea în vîrstă, dar Lucy putu distinge că de fapt sufe-

rinţa îl arăta mai bătrîn, deşi nu avea mai mult de cincizeci de ani.

Simţindu-se indiscretă, se retrase de la fereastră, îndreptîndu-se spre haina ei de lînă aruncată pe fotoliu, pe care o îmbrăcă iute, aruncîndu-şi rucsacul pe umeri. În acesta se găsea preţiosul ei jurnal; sprijinindu-se de rama uşii, răsfoi grăbită paginile acestuia, cu numeroase fragmente decupate din ziare, reprezentînd imaginea mamei sale. Interesul ei se opri asupra unei fotografii în care aceasta purta o rochie albă, lungă, ca apoi să cerceteze alta, tăiată dintr-un almanah de modă. Aici, Sarah prezenta un costum taior din stofă de casă, pe care nu l-ar fi purtat niciodată.

Lucy descoperi în sfîrşit ceea ce căuta. Dintr-un plic scoase cu grijă nişte fotografii polaroid, decolorate de vreme.

Imaginile o reprezentau pe ea alături de Niccolo Donati, aşezaţi lîngă un stîlp de piatră, străjuind treptele care coborau spre lac. Lucy privi îndelung pozele, aşezîndu-se pe pat, după care le strecură în sîn, lipite de inimă.

2

După ce despachetă la întîmplare, Lucy îşi puse costumul de baie şi o cămaşă plecînd în căutarea bazinului. Tocmai îşi stinsese ţigara în una dintre cavităţile existente pe vechiul zid de culoare maronie, aflat dedesubtul terasei, cînd un papuc îi căzu la picioare ca un reproş. Era un papuc de catifea, cu o broderie aurie în faţă, dintre cele care se dăruiesc din vechime cu ocazia sărbătorilor de Crăciun, sau la aniversarea zilei de naştere, atunci cînd nu se găseşte altceva de oferit. Lucy tresări, simţindu-se vinovată, ridicîndu-şi privirea. Pe terasă se afla acelaşi bărbat vîrstnic pe care îl văzuse în hamac, cu aceeaşi pălărie din pînză.

– Vă aparţine papucul?

– Bănuiesc că da.

El îşi ridică respectuos pălăria.

– Te cunosc?

– Sînt Lucy... Lucy Harmon.

– Iar eu mă numesc Guillaume. *Enchanté.* Eşti aici în vizită?

– Ian îmi face un portret sculptat, spuse Lucy. Diana era prietenă cu mama mea.

Domnul Guillaume îşi agită degetul în semn de avertisment.

– Aha, ai grijă. Ian este un vrăjitor, care supune prin farmec formele ce ies din materialul lui.

Lucy era deranjată de soare, privind în sus la interlocutorul ei, aşa că se protejă, făcîndu-şi apărătoare din palma ridicată deasupra ochilor.

– Este vorba de un fel de compensaţie pe care mi-o face tatăl meu, pentru că mă trimite în Italia.

– Care de fapt şi este.

„Domnul" Guillaume, care era numit astfel de toată lumea pentru vîrsta lui respectabilă, se uită în jurul lui.

– Dar unde o fi signor Bruno? Trebuia să mă ajute să-mi repar patul. Un om are nevoie de un pat, pentru a visa, nu-i aşa?

– Dacă poate visa, precizã Lucy.

– Toată lumea visează. Mulţi nu-şi aduc aminte. Sfinţii numesc asta viziune, ştii? Giotto San Francesco are doar coşmaruri. Dar o fată frumoasă nu trebuie să aibă coşmaruri... El atinse uşor liniile de sub ochii săi... Fac riduri.

– Îmi voi aminti de asta, spuse Lucy.

Domnul Guillaume se retrăsese de pe marginea terasei cînd Lucy aruncase papucul.

– Hei, papucul dumneavoastră, îl avertiză ea.

El ridică papucul examinîndu-l curios, după care exclamă:

– *... merçi, mademoiselle. Merçi...*

Scena dintre cei doi continuă, Lucy explicîndu-i că se ducea să înoate în bazin, iar bătrînul îi mulţumi, plecînd de-a lungul terasei, bombănindu-l pe signor Bruno. Lucy îl zări pe Ian care, aşezat în cadrul uşii atelierului, se uita la ei. Ea dădu din umeri, obişnuită să fie privită.

Bazinul se afla în vecinătatea viei. Nu semăna însă cu cele din Connecticut, placate cu faianţă colorată şi delfini. Un tub de ciment ducea undeva pe teren, cufundîndu-se în pămînt. În acel moment bazinul era scăldat în baia de raze roşii ale apusului de soare, atmosfera mirifică exercitînd o influenţă idilică asupra tinerei, completate

de imaginea nudistei de pe marginea bazinului, acoperită doar parţial de un prosop şi care după cîte se părea adormise. Lucy îşi dezbrăcă repede cămaşa, intrînd în bazin cu costumul ei negru dintr-o bucată, despicînd suprafaţa apei ca o ştiucă şi coborînd pe fundul bazinului unde văzuse un mic cercel. Ea recuperă obiectul, ridicîndu-se la suprafaţă pentru a depune bijuteria la loc sigur, dar dădu nas în nas cu femeia goală.

– Iisuse! exclamă tînăra femeie, privind în jos la Lucy. Am crezut că te-ai înecat. Tocmai mă gîndeam dacă trebuie să intervin pentru a te salva, sau aşa ceva.

Lucy se săltă pe marginea bazinului.

– Eşti cumva Miranda?

– Da, răspunse tînăra. Nu pot să rezist somnului în aer liber. Erai deja aici, nu-i aşa? Îmi amintesc că te-am mai văzut cu cîţiva ani în urmă.

– Da, acum patru ani. Lucy luă prosopul şi începu să-şi usuce părul. L-am întîlnit pe fratele tău, nu pe tine.

– Eu nu prea stau prin Toscana, spuse Miranda, deşi împreună cu Christopher ne petrecem mult timp pe aici, de cînd mami şi tati sînt împreună.

– Ce vîrstă aveai cînd... ei s-au legat unul de

celălalt? întrebă Lucy.

– Aproximativ opt, presupun, iar Chris cu cîţiva ani mai mic. Ne-am născut amîndoi în Madison, New Jersey, Statele Unite. Probabil de asta am optat să locuim în New York.

– Şi eu de asemenea. Vreau să spun că acolo locuiesc.

– Acolo unde se întîmplă totul, nu-i aşa? spuse Miranda. Dar în fiecare an venim la aniversarea mamei noastre. Pentru a o consola. Christopher nu pare capabil să plece din Turcia.

– Este cu Niccolo?

Miranda dădu afirmativ din cap.

– Îl cunoşti pe Niccolo?

– Da, de la pecedenta mea călătorie aici...

Miranda o întrerupse.

– Nu fumezi, din fericire, nu-i aşa?

– Nu tocmai, minţi Lucy, pe deplin conştientă de atitudinea evanghelică din New York referitoare la fumat.

– Richard fuge afară cînd eu fumez, spuse Miranda. Frecventezi colegiul la New York?

– Sînt în primul an. Lucy îşi roti privirea în jur, întrebînd: Toate aceste terenuri sînt cu vii?

– Da.

De cealaltă parte a zidului de piatră un fermier

le zîmbea de la volanul tractorului său. Miranda se înveli în grabă, în prosopul ei, răspunzînd la salut. Brăţările de aur sunau la încheietura mîinii sale.

– Ciao signor Bruno, spuse ea întorcîndu-se spre Lucy. Mami şi Ian au încercat să vîndă, dar ar fi fost un dezastru financiar.

– Cînd se vor întoarce?

– Cine?

– Fratele tău şi prietenul lui.

– Cine ştie... articulă scurt Miranda ridicînd din umeri. Spuneau că... Se opri brusc făcîndu-i semne unui bărbat care alerga, făcînd jogging, spre ele. Era îmbrăcat în haine marinăreşti, asortate nefiresc cu tricoul alb *Reebok.*

– Salut, micuţo.

Se apropie de ele, continuînd să facă paşi pe loc, ceea ce Lucy considera enervant. Se uită la ea întrebător.

– Este... ah... ştii... Harmon... fiica prietenei mamei mele, spuse Miranda stînjenită.

– Lucy, se prezentă tînăra americancă.

– Exact, Lucy, preciză Miranda.

– Dumnezeule, fiica frumoasei Sarah Harmon? se entuziasmă Richard, vocea lui reuşind să fie convingătoare şi explozivă în acelaşi timp. Mama

ta a fost o mare poetă, continuă el justificîndu-şi admirativ surpriza, strîngînd cu vervă mîna lui Lucy. Sînt Richard Reed, mă simt onorat să te cunosc.

– Poate pentru mama mea, nu pentru mine, preciză Lucy.

– Mama ta a făcut din mine un poet, cîndva. Richard se aplecă, descheindu-şi şireturile tenişilor. Ştii, este minunat să poţi exprima toate stările pe care le trăieşti.

Miranda fu surprinsă.

– Richard, nu ştiam că eşti poet.

– N-am fost, de fapt, niciodată, scumpo. Nu am os de creator în mine. A fost doar ceva măreţ la care mă gîndeam cîndva. Îşi scoase bluza sport, respirînd adînc ca şi cum ar fi dat de aer curat, flexîndu-şi muşchii în direcţia lui Lucy. Ştiţi de ce am devenit avocat în domeniul artistic? Doar pentru a mă putea afla în preajma oamenilor de creaţie, ca Miranda.

Lucy se uită la Miranda, care spuse cu reală modestie:

– Am realizat modele de bijuterii. Am ucenicit în preajma unui anonim, care a devenit apoi un geniu, în New York. Lucy ridică cercelul descoperit pe fundul bazinului.

– Acesta îţi aparţine? întrebă ea. Este una din creaţiile tale?

– Da, dar una de început. Miranda aruncă din nou inelul în bazin, după care îşi trecu o mînă seducătoare pe spatele lui Richard. Te arunci după el?

– Cum arată fundul acestuia, Lucy? întrebă Richard indicînd din cap bazinul.

– Ca un mormînt, replică Lucy, îndreptîndu-şi privirea spre colinele îndepărtate, acoperite cu vii, în timp ce Richard îşi dezbrăcă pantalonii sport şi minusculii chiloţi albi, plonjînd în apă.

Se discutase mult despre personalităţile politice locale, despre care Lucy nu ştia mai nimic, la masa de seară, delicios asortată, de la supă, pui fripţi şi condimentele respective, la fructe şi brînză. După aceea, domnul Guillaume se dusese la culcare, iar Noemi, cu un oarecare ajutor din partea lui Ian, spălase vasele.

Miranda şi Richard puseseră o bandă cu Billie Holiday, în salon, învîrtindu-se înlănţuiţi: braţul ei strîns după gîtul acestuia, mîna lui fermă cuprin-

zînd talia ei suplă. Din cînd în cînd se opreau din dans, sărutîndu-se pasional. Lucy observase că într-un colţ stătea retras Alex Parish, urmărindu-i şi sorbind un lichid, care mai tîrziu se dovedi a fi morfină, singura în măsură să-l ţină în formă. Diana îi făcu semn lui Lucy.

– Vino, Lucy, vreau să-şi arăt ceva, spuse ea conducînd-o prin atelier pe tînăra devenită subit curioasă. Diana se opri în faţa unui scrin din stejar, şi scoase o rochie albă, imprimată, de mătase.

– După ce mama ta s-a căsătorit susţinea că se va îngrăşa de fericire, nemaiavînd nevoie de aceasta, dar desigur nu a cîştigat nici măcar un kilogram. Diana ridică rochia, privind-o cu regret.

Lucy privea amuzată rochia.

– Nu cred că ea nu a mai îmbrăcat această rochie, am văzut-o într-o fotografie purtînd-o.

Diana îi dădu rochia lui Lucy.

– Haide, pune-o pe tine... este atît de frumoasă. Bagă braţele aici... aşa! Vei putea purta asta la serata lui Donati. În fiecare vară are loc o asemenea splendidă petrecere.

Lucy netezi materialul rochiei pe sîni şi pe talie, iar cînd se întoarse spre Diana fusta îi atîrna inegal pe picioarele ei lungi. Diana se retrase puţin,

privind nemulţumită.

– Ştii, poţi fi Sarah, de acum douăzeci de ani, străduindu-te să mă ajuţi la corecţiile pe care le cere rochia, aşa cum a făcut-o şi ea.

Lucy rîse neîncrezătoare.

– Chiar te-a ajutat să corectezi rochia?

Diana se bucură simţindu-i uimirea sinceră.

– Ei bine... cu multe sfaturi... Hai, urcă-te aici sus, rochia este puţin prea lungă, asta e tot. Se întinse peste masă pentru a lua o cutie cu ace. Sper că nu o urăşti, spuse ea cu ochii la rochie. Toţi ne urîm puţin părinţii, dar puţin. Mama ta a trebuit să accepte riscurile, ştii asta.

Continuă să se concentreze asupra lucrului şi, după cîteva minute de pauză, reluă, ca şi cum ar fi vrut să se convingă singură.

– Felul acesta de persoane sfîrşesc prin a face pe alţii să sufere, fără să vrea.

– Nu cred că şi-a dat măcar seama, spuse Lucy.

– Oh, Lucy, te înşeli, era pe deplin conştientă şi pentru asta se lovea pe ea cel mai mult. Diana lucra la spatele rochiei în acel moment. Dar admiram foarte mult la ea nepăsarea. Aşa era ea... eu nu. Cred că brava. N-aş putea trăi în acest mod, şi nici Ian.

Se aşează în genunchi şi răsucind-o pe Lucy, pentru a fi cu faţa la ea, verifică lungimea tivului, după care îşi ridică privirea.

– Vezi, noi am fost corecţi unul faţă de celălalt, timp de douăzeci de ani. Îţi vine să crezi?

– Da, răspunse Lucy.

– Destul de mulţi oameni nu cred, dar eu mă bazez mult pe asta, este un lucru la care ţin foarte mult.

Lucy simţea că Diana ar fi vrut să-i destăinuie un secret, ceea ce o făcea într-adevăr curioasă.

– Îmi dau seama de asta, spuse Lucy alimentînd surescitarea Dianei.

– Da, dar nu eşti o femeie în vîrstă ca mine, sublinie Diana. Iluziile nu ţi-au fost încă spulberate.

Diana puse la loc în cutie acele neîntrebuinţate, ducîndu-le împreună cu rochia lui Sarah Harmon în dormitorul unde Ian stătea pe pat, citind ediţia de lux a cărţii lui Dick Francis. Se dezbrăcă, puse pe ea un halat uşor şi începu că-şi pieptene părul. Ian se uită la ea pe deasupra cărţii.

– Ai constatat că merge în acelaşi fel?

– Chiar şi expresia este aceeaşi, completă Diana, e prea...

– Da, e destul de ciudat că tatăl ei se poartă astfel. Nu i-a păsat niciodată de ceea ce fac eu. Nu a apreciat portretul pe care i l-am făcut lui Sarah. De ce s-o fi hotărît oare, brusc, s-o trimită pe Lucy aici?

– Poate chiar Lucy a dorit asta.

– De ce pare totul atît de sîcîitor?

– Ian, el este bogat şi aruncă banii cu generozitate în calea noastră.

– Este un comision, Diana, spuse rece Ian. Tu îi dai tentă de caritate.

Diana se ridică, căutîndu-şi de lucru prin dulap.

– Scumpule, sînt convinsă că admiră lucrările tale. Sînt fericită că acum avem bani pentru a repara acoperişul. Sărmana Lucy, îşi petrece timpul cu doi bătrîni ca noi.

– Vorbeşti despre tine, replică el sec.

– Sînt convinsă că s-ar simţi mai bine dacă ar întîlni nişte băieţi tineri undeva pe plajă.

– Hmm, mi se pare destul de serioasă.

– Sau să fie căutată de aceştia... Diana se îmbrăcă cu un halat din prosop. Şi la urma urmei

de ce nu, are doar nouăsprezece ani. Am surprins-o privind atent la o fotografie a lui Christopher.

– Ha, Christopher! exclamă Ian.

– De ce nu? E atît de tînără.

– Şi cu gîndul numai la băieţi, completă Ian.

El nu intenţiona să intre în amănunte referitoare la problemele sexuale ale lui Christopher. Diana părea că terminase în sfîrşit cu treburile cusutului.

– Nu ţi-e somn?

– Nu, deloc, spuse ea. Va trebui să termin rochia lui Daisy şi chiar tivul la a lui Lucy. Oprindu-se în prag, continuă: Nu te voi trezi cînd mă întorc.

Ian puse jos cartea şi spuse morocănos:

– Vino imediat aici.

Diana se întoarse lîngă pat.

– Pentru sărutul de noapte bună? întrebă ea puţin surprinsă. Se aplecă şi îl sărută pe tîmplă.

– Asta e tot? insistă el.

Diana îl sărută uşor pe gură, de data asta. El o privea ca şi cum ea l-ar fi părăsit.

– Cîndva ai avut şi tu nouăsprezece ani, cînd te-am cunoscut, nu-i aşa?

Diana păru lezată de întrebare.

– Presupun că aşa a fost, spuse ea, după care ieşi, închizînd uşa şi îndreptîndu-se spre living-ul cufundat în întuneric. Nu aprinse lumina şi, aşezîndu-se pe canapea, puse lucrul deoparte şi privi în gol.

Diana avea nouăsprezece ani, aflîndu-se în primul an la *Trinity College,* Dublin, cînd Simon Schermer din Madison, New Jersey, pătrunsese în Buttery şi în viaţa ei. Era un tip fermecător, mai vîrstnic decît ceilalţi studenţi, departe de obiceiurile casnice ale acestora, care frecventa cursurile postuniversitare la catedra de Fizică teoretică şi Matematică pură. Acest lucru fusese suficient pentru a o pune la început în gardă pe Diana, conştientă cu nu aveau nimic în comun.

Simon Schermer îşi petrecea timpul privind fascinat la hieroglifele algebrei, iar Diana întotdeauna citea, o legitimă pasiune, de vreme ce lecturile ei erau din Literatura engleză, sau Istoria artelor. Nu reuşise totuşi să absolve colegiul; iar anul următor, părăsise învăţămîntul superior, pentru că urma să se nască Miranda şi să se mărite

cu Simon.

Diana îşi amintea că o sunase pe colega ei, Sarah, pentru a o înştiinţa că era însărcinată, dar se va căsători cu adevăratul tată al copilului, un american, care semăna leit cu Montgomery Clift. Dar în loc să exulte de entuziasm şi să o felicite, Sarah îi ţinu lecţii despre ce înseamnă să fii în protipendada oamenilor de succes şi că era mai bine să aibă o diplomă, decît burta la gură.

– Vrei să-ţi pierzi independenţa pentru totdeauna? o întrebase vechea ei colegă. Ascultă-mi sfatul şi scapă de sarcină, cît şi de măritiş, chiar dacă tipul arată ca Cary Grant.

Diana pusese telefonul în furcă, după care nu mai vorbise cu colega ei de colegiu pînă cînd Miranda nu împlinise patru ani. Diana se stabilise la Madison, ocupîndu-se de Christopher, care învăţa primii paşi, fiind al doilea copil, cînd Sarah îi făcuse o vizită scurtă, aducînd cu ea mirosul parfumului *Patchouly* şi imaginea unei fascinante lumi de dincolo de Sesame Street. Ea lucrase în New York, la un spectacol de teatru al lui Halston, iar într-o seară luase trenul navetiştilor, petrecîndu-şi restul zilei la Diana. Revederea lor nu fusese însă una deosebit de plăcută. Stătuseră pe pajiştea din faţa casei, sorbind cîte un *Martini* dublu,

terorizate de ţînţari.

– Voi arăta teribil în rochia de mireasă pe care o voi îmbrăca mîine, spusese Sarah. Slavă Domnului că are voal.

Cînd intraseră în casă pentru a scăpa de ţînţari, Simon le ceruse să stingă ţigările.

– Avem copii, Sarah, pe care trebuie să-i protejăm de poluare, explicase el.

Simon plecase devreme a doua zi de dimineaţă, pentru a face ceva ce Diana nu pricepuse niciodată la Corporaţia Finanţelor. Sarah o studia pe Diana, fumîndu-şi ţigara *Marlboro* aruncîndu-i o privire uşor ironică.

– Aşa se poartă el tot timpul? Întunecat şi mofluz, ca Montgomery Clift?

– Sigur că nu, spusese Diana, dar de fapt minţea. Expresia obişnuită pe faţa lui Simon, cea care cîndva fusese misterioasă şi sexy, era în fond consecinţa firii lui morocănoase, lipsită de simţul umorului. Rîdea foarte rar, părînd mereu supărat pe ceva. Diana, care în fiecare zi o ducea la grădiniţă pe Miranda sau mătura frunzele din curte (ar fi supărat vecinii, dacă n-ar fi făcut-o), se simţea într-un fel vinovată faţă de el, considerînd că îl atrăsese în capcană, făcîndu-i cei doi copii. Astfel, faptul că apoi se îndrăgostise de Ian, un tînăr

irlandez, plin de vervă, care rîdea tot timpul, nu a constituit o surpriză. Ian nu se arăta deranjat de faptul că lucrurile din dulap erau talmeş-balmeş, Diana fiind sigură că el nu avea obiceiul să-şi pună lenjeria în ordine. Dar el, ca artist, purtase barbă mult înainte ca să accepte asta ca fiind şic, iar el şi Montgomery Clift nu semănau deloc.

Se întîlniseră la Royal Academy, cînd Simon plecase într-o deplasare, trimis de firma la care lucra, iar ea avusese nevoie de picturi, pentru a decora casa din Weybridge. Se afla în Departamentul tablourilor, aflat în spatele Academiei, cînd Ian intrase cu pînzele comandate de ea şi de Simon.

– Este ceea ce îmi doream, spuse ea indicîndu-i asistentului însărcinat cu livrarea tablourilor, o pînză aflată sub braţul lui Ian, ce reprezenta un stejar.

– Pe mine mă căutaţi, deci? întrebă Ian, zîmbind amabil.

Şi, după acest început, urmase firesc totul.

Cîteva luni mai tîrziu, ei deciseseră că nu pot trăi separat, aşa că Diana solicitase divorţul. Acesta nu fusese aşa de încurcat cum bănuise ea, ba chiar Simon părea încîntat, avînd deja de mai bine de doi ani o legătură cu o anume Paula,

asistenta lui personală, o femeie arătoasă care nu era prea veselă, şi dorea să locuiască în clădirea administraţiei, la Weybridge, Surrey sau Madison, New Jersey.

Ian nu era o fire uşor impresionabilă. Din anumite motive Diana nu încerca să intre în amănunte şi îi era recunoscătoare că pînă la vîrsta de treizeci şi cinci de ani el nu se căsătorise cu nici una din femeile cu care flirtase, inclusiv cu cea care dorise atît de mult să devină „doamna Grayson". El îşi vînduse atelierul lui Clerkenwell (inclusiv spaţiosul living de la parter) tocmindu-se pentru a achiziţiona ferma în ruine pe care el şi Diana o descoperiseră într-un sfîrşit de săptămînă idilic şi clandestin în Tuscan.

Sarah era de acord cu Ian tot atît de mult cît era împotriva lui Simon.

„A moştenit adevăratul suflet celtic", susţinea irlandeza din ea care îl considera irezistibil.

Şi totuşi, gîndea Diana, ea nu mai revenise după acea primă vizită, decît după patru ani, cînd o adusese pentru prima dată pe Lucy la ei.

Dianei îi păruse rău pentru Lucy, atunci. Aceasta era prea tăcută pentru cincisprezece ani pe care îi împlinise. Supunîndu-se consecvent cerinţelor mamei sale, părea că există numai în

umbra acesteia. Dar spre sfîrşitul şederii lor la ei, Lucy se schimbase, în înfăţişarea ei adolescentină apărînd semnele frumuseţii deja.

Diana se uită pe fereastră, în curte, la căsuţa din fund. O putea chiar vedea pe Lucy, care stătea aplecată pe pervazul ferestrei, fumînd şi scriind. Putea fi Sarah însăşi... Suspinînd şi revenind la prezent, Diana întoarse capul în altă parte, aprinse lumina şi deschise cutia cu ace de cusut.

Lucy aprinse lampa şi o ţigară cu marijuana, trecîndu-le peste pervaz, apoi privi la casă gînditoare. Îi revenise în memorie poemul mamei sale, cel pe care îl păstra în jurnalul ei, în secret. După un timp luă caietul şi scrise:

„Păstrez secretul ei în adîncul fiinţei mele, cel pe care mulţi ani a trebuit să-l ascund... Am obţinut cheia acestuia şi acum pot fi aici... Pentru a dezvălui adîncul secret..."

Citindu-şi confesiunea, i se părea că sună puţin desuet, nemaiavînd rezonanţa de odinioară, fiind lipsit de interes pentru starea ei de acum. Rupse pagina, ţinînd-o deasupra flăcării lămpii cu

gaz natural, pînă cînd se destrămă, făcîndu-se cenuşă.

Scuturînd resturile arse de pe tricoul cu care se culca, Lucy se văzu reflectată în oglinda pînă la podea. Îşi plimbă palmele peste sîni, judecîndu-i cu aceeaşi rigoare cu care considera valoarea poemului său. Nu se ridicau, nici acum, la standardul de perfecţiune al mamei sale. Se întîmplase de mai multe ori ca atunci cînd trecuse examenele la Limba engleză, sau cînd un băiat nu mai revenise după prima întîlnire, să considere injust să aibă o mamă care nu era numai un faimos manechin internaţional, ci în special poetă, publicînd în *New York Times,* unde fusese nu numai o dată comparată cu Silvia Plath. Cum ar fi putut ajunge şi ea atît de sus? Se repetase identic situaţia în care băieţi aduşi de ea acasă să se îndrăgostească de mama ei, iar mai tîrziu, cînd Lucy avea şaisprezece ani, să-i audă exclamînd asemeni lui Richard Reed, în după-amiaza aceea: Oau! Mama ta este într-adevăr Sarah Harmon? Dar, firește, ei nu cunoscuseră crizele depresive ale mamei sale. Numai după dispariţia acesteia, Lucy reuşise să înţeleagă motivele stării ei de stres.

Lucy era conştientă că lupta era inutilă; se

mulţumise să constate că ştia, spre deosebire de mama ei, să conecteze ceva la priză, să facă un sufleu de conopidă sau o omletă şi să completeze o listă corectă pentru spălătorie.

Lucy se urcă în pat, închizînd ochii, dar nu era capabilă să adoarmă. Dincolo de zid, auzea tusea lui Alex Parish. Dar nu asta o împiedica să aţipească, ci gîndul la Niccolo, cel care pentru prima dată în viaţa ei o făcuse să se simtă dorită şi într-adevăr frumoasă. El nu depăşise măsura, în legătură cu mama ei.

– Mama ta rîde mult, spusese el, cînd amîndoi traversau via, dar în ochii ei nu se vede asta.

Lucy constată că nu putea să adoarmă. În cele din urmă, exasperată, coborî din pat, aruncîndu-şi picioarele pe duşumeaua acoperită cu un covoraş, îşi trase tricoul, după care îşi lipi obrazul şi buzele de podeaua rece, potolindu-şi dorinţa neîmplinită. Se ridică din talie, constatînd treptat, prezenţa lui Alex Parish în cadrul uşii, corpul acestuia slăbit de suferinţă îmbrăcat într-o pijama în dungi.

– Scuză-mă te rog, dar nu cumva mai ai din marca aceea de ţigări pe care eu le pot fuma?

– Salut. Aşteaptă un minut. Trase pe ea un halat de casă, după care luînd o ţigară cu mari-

juana şi o cutie de chibrituri, spuse:

– Ne întîlnim afară.

Întinse pe iarba umedă covoraşul din camera ei. Cerul era plin de stele, mai mari ca de obicei. Se simţea intrigată de faptul că îl întîlnise pe Alex Parish, dar în acelaşi timp şi măgulită pentru că acesta o căutase.

– Ţi se potriveşte asta? întrebă ea curtenitor.

– Mulţumesc, pot să mă aşez singur jos.

Dar Lucy observă că el făcea asta cu dificultate. Se aşeză alături de el, reaprinse ţigara de marijuană şi i-o întinse.

– Ni s-a predat despre *Ultimul amant,* la colegiu, în ultimul an. Lucy petrecuse destule momente în preajma scriitorilor, pentru a şti că le place foarte mult să le vorbeşti despre operele lor. Alex încerca să nu se arate flatat.

– Nu este cea mai bună piesă a mea, dar este una pe care aş înscrie-o pe piatra mea de mormînt.

– Mi-a plăcut foarte mult momentul în care toată lumea era paralizată. Asta arăta cît de mare era suferinţa eroului.

Alex se uită la Lucy, fără să o vadă realmente, nici măcar să o audă, sau să o perceapă.

– Mama ta mi-a dominat întreaga viaţă. Era

captivantă... strălucitoare... nu ca soarele, dar mai mult decît luna.

– Cum, reflecta lumina?

– Nu, replică Alex, revenind parcă la realitate, luminoasă în alt sens... dar cred că era dificil să ai o asemenea mamă.

– Nu am văzut-o prea des după ce au divorţat, spuse Lucy cu sinceritate.

Avea doar doisprezece ani cînd părinţii ei se despărţiseră, dar ea presimţise asta cu mult înainte. Mama ei avea un temperament atît de vulcanic, încît în ciuda eforturilor tatălui ei de a calma lucrurile, atmosfera dintre ei devenea explozivă urmată de resentimente şi refulare.

Tatăl ei îi relatase toate astea, bineînţeles. Mama ei nu putea rezista la aşa ceva. Mai tîrziu, aceasta, punîndu-şi braţele în jurul gîtului fiicei sale, începuse să plîngă.

– Scumpa mea Lucy, tatăl tău şi cu mine am ajuns la concluzia că este mult mai bine pentru tine să stai cu el, aici. El îţi poate oferi siguranţa şi protecţia de care ai nevoie, continuase ea ştergîndu-şi lacrimile, fără falsă dramatizare a situaţiei. Tu mă cunoşti, azi sînt aici, mîine, nici măcar eu nu ştiu unde pot fi. Alături de tatăl tău vei putea urma şcoala, păstrîndu-ţi prietenii... şi totul...

– Nu a mai existat nimeni asemenea mamei tale, reluă Alex, cu vervă. Presupun că nu mai era nici un alt manechin, care între două prezentări să scrie versuri.

Lucy îşi prinse genunchii cu braţele, aşezîndu-şi capul pe aceştia şi privindu-l cu interes deosebit pe Alex.

– Cînd ai cunoscut-o? întrebă ea cu o notă de nostalgie în glas.

– Cu mult înainte, spuse Alex, trecîndu-i ţigara.

Lucy simţi un imbold de speranţă. Ea îl admira într-adevăr pe Alex ca dramaturg şi se simţea măgulită de ciudatul fel în care acesta îi zîmbea, considerînd-o egala lui, o veche prietenă.

– Ai fost în flirt cu ea?

– Nu aş numi asta aşa, spuse Alex, în orice caz, am încercat, probabil.

Lucy insistă.

– Îţi aminteşti că ai avut o pereche de sandale verzi?

Alex rămase perplex.

– Pantofi?

– Nu, spuse Lucy, sandale.

Alex începu să rîdă.

– Nu pot spune că aşa a fost.

El observase că Lucy fuma ţigara pînă la capăt.

– Nu-ţi face griji, nu sînt contagios.

De fapt asta era ceea ce nu-i plăcea lui Lucy, cînd ţigara trecea din gură în gură, umezirea capătului ţigării.

– Întotdeauna am fumat genul ăsta de ţigară în acest fel, spuse ea, returnîndu-i ţigara.

Alex se cufundă în iarba grasă, plin de recunoştinţă. El îşi ridică privirea spre casă. În living strălucea lumina candelabrului, iar la etaj, aproape toate camerele erau luminate. Lumea îşi trăia viaţa, atîta cît îi mai rămăsese fiecăruia.

– Un doctor mi-a mai acordat trei luni, spuse el. Acesta este desigur, cel mai generos doctor. Altul nu mi-a dat mai mult de două săptămîni. Oricum, nu voi mai fi multă vreme pe aici.

Lucy regretă mult, pentru ea şi pentru Alex. Dacă Alex era tatăl ei potenţial, ceea ce ea începuse să spere, îl găsise, în sfîrşit, pentru a-l pierde din nou.

– E groaznic.

– E mai rău cu acest gen de luciditate, replică el tăios.

– Atunci ce preferi?

– Minciuni, minciuni convenabile. Alex începuse să devină de piatră. Adevărul nu mă mai interesează... poate doar dacă este un secret. În-

totdeauna m-au pasionat secretele.

– Regret, spuse Lucy deconectată, dar nu am un secret pentru tine.

– Nu? Alex se uita curios la ea. Cum stai cu băieţii? Trebuie să fie unul după care tînjeşti.

– Nu chiar.

– Ei haide, cine este Supermanul care te aşteaptă acasă?

– Nu am nici un Superman acasă, spuse Lucy, ferm.

– Oh, este un gînditor.

– Nu este... Lui Lucy începuse să-i displacă acest gen de indiscreţie abuzivă. De ce aş avea un iubit?

– Regret... regret, se scuză Alex ridicînd mîinile în sus, mama ta a avut mulţi asemenea iubiţi, iar tu eşti o fată frumoasă.

– Asta era mama mea, replică Lucy.

– Am vrut să spun... Ascultă... este ca şi cum aş fi cunoscut-o mult timp.

Lucy se crispă subit. Presupunea că, dacă eşti bolnav sau muribund nu-ţi rămînea decît să te interesezi de viitorul celorlalţi?

– Îmi place cineva, mărturisi ea ezitînd. L-am întîlnit într-o vară, cînd aveam cincisprezece ani. El este prima persoană pe care am sărutat-o.

– Haide, continuă, o încurajă Alex.

– Ei bine, am continuat să ne scriem, un timp. De fapt, era una şi aceeaşi scrisoare, gîndeam eu, este de necrezut... Vorbind despre asta, îi dezvălui Lucy, făcea ca totul să arate real, nu doar ca două persoane într-o imagine fixă. Părea ca un animal ce se repezea asupra inimii lui. Am păstrat asta în memorie. Oricum, spuse Lucy cinstit, după un timp a încetat să-mi mai scrie.

– Dar fără sex? o şicană Alex. Întotdeauna am considerat că singurul lucru bun în afară de sex este... poate... un drog ca lumea.

– Nu am încă o părere în această privinţă, am cunoscut prea puţin...

– Drog?

– Nu, sex, zise Lucy zîmbind.

– Vrei să spui că nu te-ai culcat cu nimeni pînă acum? Alex o privea neîncrezător. Acesta este un secret preţios.

– Am dormit în acelaşi pat cu fratele prietenului meu, odată, spuse Lucy. Dar am rămas toată noaptea cu hainele pe noi.

Amîndoi începură să rîdă.

Alex înconjură umerii lui Lucy cu braţul.

– Pot foarte bine înţelege asta. Şocul pe care îl simţi cînd eşti tînăr şi pierzi pe cineva... te blo-

cheză.

– Da; dar de data asta nu din cauza mamei mele, preciză Lucy, îndepărtîndu-se de el. În mod sigur nu.

De ce orice discuţie, orice privire conduceau numai spre mama ei?

– Pe cine ştii că mai sînt împreună şi fericiţi în continuare? Nici unul din părinţii prietenilor mei nu mai sînt împreună.

– Ai mei sînt, spuse Alex sumbru. Problema vieţii mele a fost că nu voi fi în stare să fac ca ei. Ori, asta te duce la pierzanie, ca de fapt şi cea-laltă soluţie.

– Poate e mai simplu să stai singur, interveni Lucy.

Alex se roti spre ea.

– Lucy, Lucy, Lucy, tu nu poţi hotărî asta la vîrsta ta. Ştii la ce mă gîndesc? Tu ai nevoie de un bărbat care să te răpească.

– Nu m-am decis încă... spuse Lucy stînjenită. Doar am...

– Ce?

– Doar am răbdare că se va întîmpla cîndva.

– Lucy, Lucy, Lucy...

Lucy scutură capul nervoasă.

– Oh, te rog, nu mai spuse asta.

– Eşti speriată, dar în fond este altceva... Alex îi studie faţa lui Lucy. Pot vedea... că pari a fi...

– Blocată, spuse Lucy, care nu dorea ca el să o supună unei analize de tip psihologic. Se ridică spunînd: Mă duc în pat.

– Aşteaptă... Alex o apucă de mînă, îşi trecu buzele pe dosul palmei ei, adulmecînd parfumul degajat de corpul ei, trăind experienţa unui impact, pe care surprins îl identifică fiind poftă carnală.

– Vise plăcute, spuse el repede, încercînd să se detaşeze de el însuşi.

De undeva, de departe, Diana îi urmărea încă.

3

Diana gusta clipele liniştite, de dinaintea mesei de dimineaţă, cînd, singură, putea privi casa de pe terasă şi împrejurimile trezîndu-se la viaţă, înconjurînd-o cu zumzetul familiar al dimineţii. Ferestrele se deschideau şi reveneau la loc, uşile trosneau, iar undeva departe un cocoş anunţa începutul unei noi zile, ca şi lătratul cîinilor lui Donatis; dacă judecai după sunetele înalte ce străbăteau văzduhul, ai fi zis că aceştia localizaseră un iepure alergînd spre pădure, sau poate un poştaş matinal.

Diana întinsese pe sîrma de pe terasă lenjeria proaspăt spălată, după ce adunase nişte farfurii

galbene şi căni de aceeaşi culoare. Soarele se înălţase deasupra orizontului, promiţînd o nouă zi toridă, iscînd valuri de ceaţă slabă peste viile risipite pe dealuri. Diana nu-i spusese lui Ian niciodată – nu putea suporta ca el să creadă că ea denigra casa pe care acesta o ridicase pentru ei acolo – cît de mult dorea ca înaltul cerului să fie străbătut de nori albi şi lungi, sau de apariţia unei averse de ploaie, care să mai potolească arşiţa zilei. Cît de mult ar fi salutat ea şansa de a privi infinitul cerului, întrebîndu-se cum va fi acea zi. Dar ştia prea bine cum urma ziua să fie: identică cu precedenta, cu ziua de dinaintea acesteia, sau cu cele scurse în săptămînile premergătoare. Soarele va încălzi din nou, obligînd-o ca la prînz să intre sub duş, extenuată total, dacă nu reuşea să-şi aranjeze odihna de după masă.

Doamne, sînt o ingrată nerecunoscătoare, îşi spuse ea, coborînd poteca ce ducea spre vie, de unde intenţiona să culeagă struguri proaspeţi şi smochine, pentru masa de dimineaţă. Acest ritual diurn o relaxa încîntînd-o; mult mai mult decît cozile de la supermarket. Îşi umplu coşul cu fructe şi, revenind pe terasă, o văzu pe Noemi, care ieşea din casă cu o caserolă de ceramică pentru unt, un borcan plin cu dulceaţă de caise, făcută în

casă, şi altul cu miere.

Diana îi zîmbi recunoscătoare, Noemi era dintre puţinii oaspeţi ai casei care făceau cele necesare din reflex, în loc să întrebe dacă era ceva de aranjat, sau de pregătit.

– Fii binecuvîntată, Noemi, spuse ea, acompaniind-o în bucătărie, golind coşul cu struguri şi smochine pe platoul pentru fructe, din lemn de ulm.

Aşezîndu-l pe masă, Diana îl căută cu privirea pe Alex, auzindu-i paşii sprijiniţi în baston.

– Uite cine este atît de matinal, spuse ea într-adevăr surprinsă.

– Am petrecut o noapte minunată, spuse Alex aşezîndu-se jos cu prudenţă, cu bastonul lîngă scaun.

Diana îşi reaminti scena nocturnă la care fusese martoră.

– Ai întîlnit-o pe Lucy?

– Este irezistibilă, sînt nebun după ea. Vreau să spun că doar am stat de vorbă. Domnul Guillaume este deja ocupat, priviţi-l!

Diana îi făcu semn cu mîna bătrînului, care meticulos aranja florile, după ce le udase, în vazele de ceramică aşezate la baza zidului terasei. Interceptînd salutul, bătrînul se apropie, aşezîndu-se

lîngă Alex.

– Hei, de ce zîmbeşte toată lumea aici?

– Care zîmbet?

– Ei, hai, spuneţi-mi.

– Nu avem nimic de spus, vreau să zic că de-abia am terminat de vorbit.

– Ce ţi-a spus ea?

Alex dădu negativ din cap.

– Nu, nu, nu! Tu nu eşti în stare să păstrezi un secret.

– Ba bine că nu.

Diana îl bătu uşor pe umăr.

– Într-adevăr?

– Da, într-adevăr, căci am reuşit să învăţ în cele din urmă şi chiar am exersat.

– Ce se petrece aici? întrebă surprinsă Noemi, venind dinspre bucătărie cu o tavă încărcată cu mîncarea de dimineaţă.

– Nu se petrece nimic, interveni sec Alex.

Diana luă ibricul cu cafea şi ceaşca cu lapte de pe tavă, turnînd celor din jur.

– Noemi, ce le-ai spune tu cititorilor tăi despre un om care îţi flutură un secret în faţă?

– Nu-l expuneam chiar aşa, spuse Alex rîzînd.

– Ba da, chiar aşa...

– Nu, nicidecum...

– Vrea să spună, interveni Noemi aşezîndu-se şi sprijinindu-şi cotul pe masă, continuînd să-i zîmbească lui Alex încurajator şi sorbind din ceaşca ei de cafea, *Ditelo a Noemi.*

Lucy se trezi şi privi la ceas. Era trecut de zece dimineaţa. Se spălă în grabă, aruncă o cămaşă pe ea şi nişte iegheri, grăbindu-se să ajungă pe terasă.

Toată lumea se afla acolo, discutînd amabil şi în vervă, dar rămaseră tăcuţi văzînd-o apropiindu-se de masă. Lucy avea impresia că auzise un murmur:

– Ssst!

– Timpul meu e sacrificat, spuse ea, regret.

– Timpul... zise Diana trăgîndu-şi scaunul de sub masă, noi cei de aici nu am avut cînd să ne gîndim la asta. Îi dădu lui Lucy coşul cu pîine şi sosiera cu suc de roşii.

– Rade-ţi brînză peste sucul de roşii turnat pe pîine, este un obicei Tuscan.

Lucy se aşeză la masă, luă sosiera şi turnă suc pe o bucată de brînză topită. Avea impresia

că toată lumea se uita la ea.

Nicidecum, gîndea Lucy, era ca şi cum ei ar fi fost interesaţi să vadă cum prepară ea aperitivul în stil italian, dar o făcea într-un fel incomod.

Miranda, care o studia pe Lucy, întrerupse tăcerea.

– Sîntem pe cale să-i găsim lui Lucy nişte prieteni, pentru a nu se plictisi cu bătrîni ca noi.

Noemi se întinse după borcanul de ceramică plin cu miere.

– Te rog, te rog frumos, nu spuse asta, iubito, dacă te consideri o persoană bătrînă, de ce mă incluzi şi pe mine în această categorie?

– Poate în cea fără vîrstă, spuse Alex făcînd o reverenţă elegantă.

Noemi îi zîmbi, iar Miranda continuă ca şi cum nici unul dintre ei nu ar fi vorbit.

– Ce spuneţi de Filippo Castellini? E grozav.

Lucy se uita cu reproş la Alex, realizînd că într-un fel informase grupul despre discuţia lor nocturnă. Prudent, Alex evită privirea ei.

– Prea pervers pentru o fată din America, afirmă Noemi.

– Noemi, o interpelă Alex, vrei să-mi pasezi puţin zahăr? Tonul vocii lui spunea de fapt că ar fi fost mai bine dacă tăcea.

– Atunci, poate Harry Fenimore Jones, propuse Miranda.

– Sper că nu te referi la tipul de alaltăieri seară, era complet idiot, spuse Richard.

Lucy înghiţi o bucată zdravănă de pîine.

– E-n regulă. Nu este necesar să-mi găsiţi un...

Domnul Guillaume o întrerupse:

– Nu se vor întoarce curînd, Christopher şi Niccolo? insistă el.

Lucy o privea pe Diana aşteptînd un răspuns, dar aceasta răspundea la telefonul închis prematur. Richard ridică telefonul celular aflat lîngă el pe masă şi întrebă cu o voce inutil de tare:

– Hiya, ce oră este la voi?

– Niccolo... Miranda afirmă entuziasmată: Este oricum, o idee...

– Nu Niccolo, se împotrivi Noemi. Este un *coureur,* studiază-l, Lucy.

Alex sesiză expresia ce trecuse o clipă pe faţa lui Lucy ca o umbră de nelinişte, auzind-o pe Diana spunînd:

– Lucy îl cunoaşte.

– Bine atunci, ce ziceţi de Carter Clay? continuă Miranda seria sugestiilor.

Alex se întinse pînă în faţa Mirandei pentru a lua cutia cu zahăr.

– Nu vrei zahăr, Lucy?

Diana îi aruncă Mirandei o privire de avertisment.

– E-n regulă Miranda, e de ajuns.

Miranda deja de mai înainte refuzase să accepte privirea plină de reproş a mamei sale.

– Da, da, Carter Clay o va iubi pe Lucy.

– Opreşte-te! strigă Diana, Lucy de-abia a sosit aici.

– Mă simt ca una dintre participantele la emisiunea „Inimi însingurate", spuse Lucy, muşcînd cu forţă din altă bucată uriaşă de pîine, dorindu-şi parcă să se ascundă în spatele acesteia.

La auzul motorului unui tractor, undeva în depărtare, Alex, dornic de a muta atenţia tuturor în altă parte, se străduia să se ridice în picioare.

– Uite apare ceva nou. Vino să vezi, Lucy, cu ce vom avea de-a face. Îşi ridică bastonul şi se îndreptă spre marginea terasei, urmat de restul asistenţei. Zgomotul. Te poţi simţi ca în centrul comercial din Manhattan.

Undeva, în spatele lor, îl puteau auzi pe Richard, care fiind pe pajişte, striga în telefonul lui celular.

– Nu poţi găsi un muştar ca lumea, în rest, hrana e acceptabilă. Nu, am renunţat la hotel.

Da... ca un cîine. Ascultă, trebuie să plec acum, japonezii vor sosi aici peste o clipă. El închise antena telefonului său cu un gest autoritar, îndreptîndu-se spre ceilalţi, care se uitau la construcţia din depărtare, undeva pe dealul vecin.

– Ce este asta? întrebă Lucy.

– *Uno repetitore,* spuse Noemi.

– Se ridică un turn de televiziune, spuse Alex.

– Pentru a spăla creierele electoratului italian, adăugă Diana.

– Nu-mi place asta, spuse Miranda, ne reduce perspectiva.

Domnul Guillaume înaintă puţin.

– Este o nefericire, signor Bruno, vecinul meu, a fost obligat să le vîndă din terenul lui. El începu să agite în aer stropitoarea, manifestîndu-şi protestul în direcţia buldozerului, răspîndind apă în jur în timp ce striga: Bastarzilor, Filistinilor, Rahaţilor!

Toată lumea îl aplauda entuziast.

– Bravo, spuneau ei la unison.

– Bravo vouă!

– Să-i nimicim!

– Mai tare... mai insistent!

– Ar trebui să-i ducem la tribunal.

– Nu poţi da guvernul în judecată. Richard în-

cerca să-i aducă la realitate.

Privirea îngrijorată a Dianei se linişti, cînd fiica ei mai mică, Daisy, veni în fugă pe terasă, secondîndu-l pe Ian.

– Mica mea vrăbiuţă, spuse Diana, luînd-o în braţe pe fiica sa. Ce mai face Camilla?

– A văzut *Vrăjitorul din Oz,* spuse Daisy.

Diana îi zîmbi cu căldură.

– Din nou?

Richard o salută pe Daisy, voios.

– Salut, Daisy!

Dar Daisy îl privea rece, trecînd repede la Lucy.

– Ţi-o aminteşti pe Lucy? întrebă Diana. Ultima dată cînd a fost aici tu aveai doar patru ani.

Daisy o examină pe Lucy, privind-o cu francheţea specifică unui copil.

– Ce este asta? întrebă Daisy, arătînd brăţara lui Lucy.

– Se numeşte scarabeu, zise Lucy. Vezi? Seamănă cu un cărăbuş.

Ian, care stînd la masă citea presa, spuse:

– Este un miting politic mîine în oraş, cred că voi lua şi eu parte.

– Dar cum rămîne cu jaluzelele? Ai promis că le vei vopsi, protestă Diana.

Ian deveni brusc abătut.

– Aşa am promis şi aşa o să fac.

Daisy îşi mută privirea atentă de la brăţară la faţa lui Lucy.

– Ai vrea să vezi ceva?

– Bineînţeles, răspunse Lucy.

– Hai cu mine, atunci.

Diana deschise gura să spună ceva, dar fiica ei o opri.

– Tu vei sta aici, mami.

În timp ce coborau panta, cele două fete, Alex se întoarse spre ceilalţi plecîndu-şi capul şi punînd mîna pe inimă:

– Vă mulţumesc pentru tot ajutorul vostru. Dumnezeule, nu mă pot bizui pe nici unul dintre voi.

– Miranda e de vină, spuse Diana, nu s-a putut abţine.

– Eu? întrebă Miranda iritată, Noemi a fost capul răutăţilor.

– Despre ce vorbiţi? întrebă Ian.

Alex, fără să-l bage în seamă pe Ian, spuse:

– Este un moment important în viaţa unei tinere. Ar trebui să găsiţi puţină sensibilitate în sufletele voastre uscate.

– Pentru ce? ripostă Ian.

Alex continuă ca şi cum Ian nu ar fi vorbit.

– Este în căutare de ceva special, aşa m-a făcut să înţeleg după discuţia purtată cu ea, noaptea trecută.

Noemi arboră expresia celei care ştie deja.

– Alex s-a lăsat prins de ea.

– Deci despre asta este vorba, spuse Diana, făcînd parcă o descoperire importantă.

– E în căutarea unui... cineva cu plete şi mîini lungi, nervoase, asupra căruia nu poate exercita control, aşa că este puţin înspăimîntată... asta îmi aminteşte de o altă persoană... Alex se opri, uitîndu-se departe în spaţiu... De mine.

După cîteva clipe, toată lumea se uita la construcţia de pe dealul vecin, în afară de Ian, care întrebă intrigat:

– Despre ce naiba vorbiţi?

Lucy continua să meargă în spatele lui Daisy, trecînd printr-o spărtură în zidul curţii şi mai departe, spre pădure.

Daisy scoase nişte sticle de plastic din sacoşă, ascunzîndu-le în tufiş.

– Nu sînt oamenii nişte bestii?

– Unii dintre ei, confirmă Lucy rezervată.

În depărtare se auzeau împuşcături. Ea îşi amintea locurile acelea. Şi pavilionul în care erau păuni. Niccolo îi dăruise atunci o pană splendidă de păun. Mai păstra, încă, preţioasa amintire.

– Acesta este domeniul numit Donati, şopti Daisy. Ea arătă păunii cu mîna. Aşteaptă şi îşi vor deschide cozile. Fără să-şi schimbe vocea sau expresia feţei, continuă: Mami a zis că mama ta este moartă.

– Într-adevăr, este, spuse Lucy.

– Ce i s-a întîmplat?

– A înghiţit multe pastile, explică Lucy, care nu mai vorbise cu nimeni despre asta, fiind surprinsă de lejeritatea cu care relata faptele – ca şi cum n-ar fi fost vorba de propria ei mamă – în faţa unui simplu copil. Nimeni pînă atunci, nici prieteni şi nici alte cunoştinţe, nu fuseseră atît de afectaţi de moartea mamei sale, Sarah.

Ele continuau să se învîrtă în jurul aceluiaşi subiect.

– Regret mult că aud asta mama ta, dragă...

Ochii fetiţei erau plini de curiozitate şi de milă în acelaşi timp. Dar Lucy, în general, ura acest sentiment de milă.

– De ce? reluă Daisy.

– Trebuie să fi dorit asta, spuse Lucy. Mai încercase, probabil că nu era fericită. Daisy dădea încet din cap, în semn că înţelesese.

– În *Vrăjitorul din Oz* este vorba de o orfană, îngrijită de mătuşa ei, Em. La noi în casă nu este permis decît un video cu filme. Mami spune că televizorul distruge celulele creierului.

Lucy începue să rîdă.

– Ei, hai, vino încoace, spuse ea. Am fost pe aceste locuri mai demult.

Ea continuă drumul pe potecă, pînă ajunseră la un lac, oprindu-se la o stîncă pe care o avea în fotografiile de acasă.

– Aici m-am sărutat cu cineva, odată.

Daisy se uita cu interes la ea.

– V-aţi atins limbile?

– Oh, articulă Lucy surprinsă. Putea auzi sunetele ce veneau de departe.

– Mirandei îi place să se sărute cu băieţii, deconspiră Daisy. Se sărută cu Richard, dar mai înainte o făcea cu Mattew şi Gianni... cu Niccolo şi David.

– Obişnuia să se sărute cu Niccolo?

– Da, în faţa căminului în care ardea focul, spuse Daisy. Hei, ce s-a întîmplat?

Lucy auzea zgomotele pricinuite de oamenii care hăituiau vînatul, bătăile unei păsări în zbor şi bubuitul unei arme.

– Ce?

Daisy începuse să alerge înapoi spre pavilionul păunilor, iar Lucy se ţinea după ea.

– Continuă aşa, zise Lucy, care sări auzind o împuşcătură în apropierea lor. Apucă mîna lui Daisy şi, alergînd împreună, văzură două rînduri de oameni îndreptîndu-se spre pădure. Mistreţul trecuse pe lîngă ele. Din nou răsună o împuşcătură, făcînd-o pe Daisy să geamă. Ajunseră la pavilionul păunilor şi pătrunseră înăuntru. Cu toate păsările care se agitau în jurul lor, Lucy reuşise să încuie uşa. Nu era sigură dacă era mai înspăimîntată de păsări, sau de vînători.

Afară se auzi din nou o rafală de împuşcături şi deodată, dintre copaci apăru Alex, sprijinindu-se în baston.

– Opriţi împuşcăturile! strigă el în italiană, nu vedeţi că aici sînt doi copii?

Împuşcăturile încetară, auzindu-se din nou vocea lui Alex:

– Sînteţi nebuni? Puteţi omorî pe cineva.

Aproximativ o jumătate de duzină de oameni începură să apară treptat dintre copaci, ţinînd în

mîini platanele de metal în care bătuseră, hăituind vînatul. Unul dintre vînători făcu un pas înainte.

– Nu există nici un pericol pentru nimeni, susţinu el.

– Ce făceaţi aici? întrebă Alex.

– Ne distrăm, nu se vede? spuse un alt vînător.

Lucy şi Daisy ieşiră din pavilion, apropiindu-se de Alex.

– Vă simţiţi bine? le întrebă el.

Lucy agită o mînă, încercînd să explice:

– Doar puţin...

Alex furios se întoarse spre vînători, vorbind din nou în italiană.

– Le-aţi văzut pe fetele astea aici?

El era tulburat de faptul că o vedea pe Daisy tremurînd, cînd un băiat se apropie de ea, arătîndu-i o pasăre moartă.

– Aici vă aflaţi într-un domeniu privat.

Primul vînător făcu un pas înainte într-o atitudine ameninţătoare.

– Avem cel puţin acelaşi drept ca şi ele de a fi aici, mai ales că este terenul nostru.

Un tînăr cu părul cîrlionţat ieşise din pădure. El, de asemenea, avea pistol. El gesticula cu acesta în aer, cerîndu-le celorlalţi să se retragă.

Băieţelul cu pasărea moartă în mînă o agită din nou în faţa lui Daisy, care gemu iarăşi. Lucy era pe punctul de a o proteja pe Daisy, trecîndu-i braţul pe după umeri, dar băiatul cu pistolul sărise deja să o apere.

– Stop, Duccio, îi spuse el băiatului. După asta el se uită încruntat la ceilalţi vînători.

– Plecaţi, vă rog, ajunge pentru astăzi.

Vînătorii se retrăgeau în pădure, mormăind şi bodogănind. Lucy se întreba cum putea acest tînăr să aibă atîta autoritate asupra celorlalţi, cît şi de ce Daisy se uita atît de încrezătoare la el, ca şi cum ar fi fost un vechi prieten.

– Nu mai sînt aşa de mulţi păuni, ca înainte, spuse Daisy.

Tînărul se întoarse, uitîndu-se la Lucy.

– Nu mă recunoşti?

Lucy îl studie, încurcată. Să-l fi ştiut cumva? Era înalt şi suplu. Avea ochii negri şi un zîmbet fermecător.

– Nu prea cred... spuse ea.

Ea îi fu recunoscătoare, cînd acesta o întrerupse, scutind-o de complicaţii:

– Era acum patru ani, începu el, vorbind încet şi timid. Părăsind-o pe Daisy, el dispăru în pădure, după ceilalţi vînători.

– Haideţi, spuse Alex, punînd o mînă pe umărul lui Daisy, iar cealaltă pe braţului lui Lucy, strîngîndu-i-l tare. Haideţi să ne întoarcem.

Lucy continua să se uite spre pădure, în urma tînărului misterios.

– Cine era tînărul? întrebă ea.

– Osvaldo, spuse Daisy. Are un arc cu săgeţi, le-am văzut.

– Fratele lui Niccolo?

Lucy îşi aminti de băiat, ceva mai mult decît un copil, care o urmărea cu privirea ca şi pe Niccolo, folosindu-şi frumoşii lui ochi negri.

– L-am cunoscut, mărturisi Lucy, dar acum arată cu totul altfel.

4

Domnul Guillaume stătea la masa de seară, explicîndu-i meniul lui Richard, care studia mîncarea ca şi cum ar fi avut o friptură în faţa lui.

– Aceasta este *bomba di riso,* cu carne de porumbel, un fel de pilaf, cred că ai fi tentat să o numeşti... Domnul Guillaume îi arătă un alt fel de mîncare. Acesta este *carciofi ripieni alla mafalda,* anghinare... umplute.

– Măreţ, spuse Richard fără entuziasm.

– Faceţi loc, careva, spuse Diana intrînd în cameră, cu o grămadă de farfurii, urmată de Lucy, Daisy şi Ian, care duceau tacîmurile, salata şi un platou cu diferite brînzeturi.

Noemi făcea loc pe masă, aşezînd farfurii în

dreptul fiecăruia.

– Şi eu care îmi propusesem să ţin regim, spuse Noemi.

– Este cina Mirandei. Diana se uită după fiica ei cea mai mare, care îi făcea semne cu mîna, vorbind la telefon.

– Ce? strigă ea în telefon. Ce? De-abia te aud... parcă vorbeşti din fundul oceanului. Va trebui să vorbeşti mai tare, nu te mai pot auzi. Tu... ce? Aşadar cînd vei veni? Dispăru de la telefon, după care reveni, aşezîndu-se la masă.

O tăcere respectabilă se lăsase asupra mesei, fiecare ocupîndu-se de porţia de pilaf; doar Richard nu mînca privindu-şi farfuria din fel de fel de unghiuri, suspicios.

– Cine a fost la telefon? întrebă Ian de circumstanţă, între două înghiţituri.

– Christopher, răspunse Miranda.

– Şi? o chestionă Diana, după ce se convinse că Miranda nu dorea să continue.

– Nu se întorc, pentru moment.

Alex, care părea fragil şi mînca foarte puţin, căută imediat pe faţa lui Lucy efectul acestei noutăţi, zîmbindu-i încurajator, zîmbet pe care ea îl ignora, de altfel. După ce avusese loc discuţia la masa de dimineaţă, al cărei subiect fusese ea şi

unde se propuseseră diferite soluţii privind viitorul ei prieten, ea nu îl mai privea pe Alex cu ochi buni, ca pe un posibil tată, ca pe un confident de nădejde sau chiar ca pe un prieten.

– Dar cînd? se interesă Diana.

Miranda ridică din umeri.

– Nu ştiu, nu prea am auzit bine. S-a întrerupt legătura, sau cam aşa ceva. S-ar putea să mai stea încă o săptămînă.

Domnul Guillaume agită furculiţa înaintea tuturor.

– Băieţi zăpăciţi, pot paria că au făcut doar nebunii.

Miranda ridică semnificativ o sprînceană uitîndu-se la Richard, spunîndu-i:

– Cred că au depăşit deja faza de zăpăciţi, în prezent.

Lucy ştia că Alex va continua să se uite la ea în felul acela pătrunzător, în care se amesteca un fel special de grijă pentru ea, aşa că în mod intenţionat îşi fixase privirea în propria farfurie.

– Încă o săptămînă, se auzi vocea Dianei. Le este caracteristic. Se uită la Ian. Nu-i aşa?

Ian încuviinţă.

– Da, este tipic.

– Nu ştiu de ce vă surprinde că este atît de

caracteristic lor, spuse Miranda.

Lucy ridică privirea auzind pronunţîndu-se numele lui Carlo Lisca. Găsise scrisori în lucrurile mamei sale, expediate de un anume Carlo. Acestea erau mărturiile iubirii purtate de Carlo, pentru mama ei, cu ştampile indescifrabile ale diverselor oraşe pe unde călătorise autorul lor.

– Trăieşte pe aici, prin împrejurimi? întrebă Lucy.

– În apropiere de Gaiole, spuse Diana, atunci cînd nu vizitează fosta zonă de război. Dar de ce, îl cunoşti?

– A fost unul dintre prietenii mamei mele, nu-i aşa? precizã Lucy.

Diana ezită, stînjenită.

– Da, a fost. Se opri, întrebîndu-se cît de mult putea şti Lucy despre acesta. Apoi reluă mai relaxată: Era un fost corespondent de război, dar asistînd la atîtea orori, specifice războiului, devenise puţin ciudat. Privind surescitată în jurul mesei întrebă formal: Cine mai doreşte vin? Varianta *Coltibuono,* este mai bună anul acesta decît cea din viile noastre.

După cină, Lucy luă prosopul de bucătărie, conducînd-o pe Noemi la chiuvetă. Era în obiceiul casei, ca atunci cînd Diana prepara masa, să fie scutită de spălatul vaselor. Noemi, care freca o cratiţă, vorbea despre performanţele vaselor de teflon, mîndră de achiziţionarea recentă a acestora, remarcînd cu umor că atunci cînd sînt multe de spălat, cei din familia Grayson se fac nevăzuţi.

– Unde, de exemplu, se află acum Miranda şi Richard? spuse ea, trecîndu-i cratiţa care trebuia ştearsă, lui Lucy. Dar Ian? A şters-o în atelierul lui, cu o sclipire de inspiraţie artistică în ochi, mai mult ca sigur.

În acel moment, Alex intră în bucătărie, şoptind ceva la urechea lui Noemi, după care plecă aşa cum venise.

Domnul Guillaume se alătură la chiuvetă celor două ocazionale gospodine.

– Prietenul nostru ne-a părăsit, afirma el nereuşind să împăturească o faţă de masă.

– Uite, lasă-mă pe mine. Noemi îi luă din mînă faţa de masă şi Lucy o auzi spunîndu-i încet: Se simte într-adevăr rău, are nevoie să se întindă în pat.

– Desigur. Domnul Guillaume se uita la ea

abătut. Mă aşteaptă aceeaşi soartă, ştii.

Noemi îi zîmbi înţelegătoare, înmînîndu-i faţa de masă, pentru a o pune în dulap.

– Nu trebuie să te alimentezi cu asemenea gînduri, prietene, spuse ea, lăsînd să curgă apă proaspătă în chiuvetă şi dîndu-i lui Lucy ultima oală spălată de ea.

Întorcîndu-se spre uşă o văzu pe Diana care măcina boabe de cafea.

– Este rîndul tău ca să stai jos, scumpo. Ea luă rîşniţa din mîna Dianei, turnînd cafeaua proaspăt măcinată în aparatul de preparat cafea *Espresso.*

Lucy atîrnă prosopul de bara de metal a sobei de gătit cu combustibil solid, promiţîndu-şi că va fi mai drăguţă cu Alex, cînd acesta îi va mai trimite o privire plină de subînţeles. Se duse spre Diana, care acum stătea jos, dar acoperind mîncarea rămasă cu celofan.

– Mi-ar face plăcere să-l revăd pe Carlo Lisca, spuse ea.

Diana consumă un timp mult prea lung pentru aprinderea unei ţigări.

– E-n ordine, mă voi ocupa să-l găsesc, îi promise ea, mai mult pentru cei din jurul său.

– Îţi aminteşti, cumva, de un bărbat de aici cu

care mami să fi flirtat? întrebă subit, Lucy.

– Te referi cumva la Carlo?

– Ei, nu ştiu, spuse Lucy, nesigură şi uşor confuză. La o asemenea relaţie se referea ea în scris...

– Adevărat! exclamă Diana intrigată. La ce se referea ea în scris?

Dar înainte ca Lucy să răspundă, Ian apăruse în prag.

– Lucy, cred că timpul mult aşteptat a sosit.

El părăsi încăperea, îndreptîndu-se spre atelier.

– Du-te după el, Lucy, spuse Diana, privind-o cum se îndepărta, urmîndu-i soţul.

Miranda şi Richard stăteau îmbrăţişaţi pe sofaua din living. Richard o săruta pe Miranda pe gît, entuziasmat, lucru care însă nu-l împiedică să sesizeze apropierea lui Lucy, ce traversa camera în spatele lui Ian. Miranda îşi aruncase capul pe spate, lascivă, dar el ghicise că nu era conştientă de lipsa lui de atenţie faţă de ea, în acel moment. Rîse forţat spre Lucy, făcîndu-i cu ochiul, dar ea era cu spatele la el, aşa că nu-i înregistră gestul. Oricum, el percepea ca pe o provocare felul în care ea îşi mişca trupul, sub materialul diafan al rochiei cu care era îmbrăcată. Richard consideră

benefică lipsa de atenţie a Mirandei, absorbită complet de senzaţiile produse de atingerea lui, incapabilă să surprindă ochii lui avizi fixaţi pe corpul lui Lucy. Aceeaşi concentrare o avusese privirea lui căzînd asupra Mirandei Schermer, cînd i se întîlniseră la dineul din toamna trecută, ţinut la TriBeCa. Stătuseră în jurul unei mese, aşezaţi pe scaune care arătau ca şi cum ar fi fost parcelate în fîşii albe (Miranda considerase asta ca pe ceva uimitor de şic, din motive ştiute doar de ea), Richard fiind imediat atras de fata cu tenul frumos bronzat, trăsături fine şi inteligenţă tipic anglo-americană.

El tocmai divorţase de Jeannie, după trei ani de căsătorie izolată, din care ieşise cu o obsesie claustrofobică, devenind mult mai susceptibil decît era normal. Jeannie fusese obsedată de gelozie.

„Unde ai fost azi-noapte, Richard? Mă mai iubeşti, Richard? Unde te duci acum, Richard?" În net contrast cu aceasta, Miranda părea indiferentă faţă de ieşirile lui independente. Doamne, doar nu se înşelase el asupra acestui lucru, şi lui îi plăcea faptul că ea lucra la creaţia de noi bijuterii. Acest lucru făcea impresie, era ceva sofisticat, în acelaşi timp ceva tipic feminin. Erau

fericiţi împreună.

Miranda se găsea în mijlocul unei lumi de artişti, şi cunoştea toate tinerele care puteau fi văzute purtînd costisitoarele bijuterii, realizate de şeful ei.

Prin poziţia ei acolo, el putea lega relaţii valoroase. În egală măsură, ea ar fi fost amuzată de legăturile aparent întîmplătoare cu clienţii afacerilor lui cu spectacole. Şi uneori poate nu numai de atît... Trebuia totuşi să o ferească de Jed, chitaristul şef, cîntăreţ la *Running Free,* idolul muzicii pop şi unul dintre cei mai productivi angajaţi. Problema cu Miranda era că-i plăceau aventurile.

Richard îşi zîmbea sieşi. De fapt, ceea ce-i plăcea în special la Miranda erau relaţiile sexuale, fiind mai mult decît avantajos pentru el. Se întreba cum va fi treaba asta în mijlocul familiei. Dar ei păreau a fi o ceată minunată de ţigani, care acceptau prezenţa lui, apreciindu-l după cum arăta. De fapt, el considera o reuşită fiind cu ei împreună; în special cu mama ei care arăta destul de bine, depăşind media femeilor frumoase. Poate ar fi existat o şansă, dacă lucrurile ar fi stat altfel. Dar, apropo, cum stăteau lucrurile cu nou-venita bucăţică, ce sosise acolo pentru a-şi realiza viaţa sentimentală?

Lui nu i-ar fi fost incomod să întreprindă ceva în această direcţie.

Miranda îşi înălţă capul, simţind detaşarea iubitului ei.

– Richard?

– Te iubesc, scumpo, spuse el, sărutînd-o pe gură.

Diana şi Noemi se duseseră în cabinet, pentru a-i telefona lui Carlo Lisca. Era o cameră micuţă, dar confortabilă. Pereţii zugrăviţi într-o culoare prietenoasă erau acoperiţi de rafturi cu cărţi, alături fiind aşezate fotolii adînci din piele verde, în care Diana se simţea bine, citind şi relaxîndu-se. Ea se aşezase într-unul dintre acestea, vorbind cu Carlo, avînd un birou din lemn de pin în faţa ei, confecţionat de Ian din materialul pentru acoperiş recuperat de la vechiul hambar.

– Dar, Carlo, ne este dor de tine... Ea îi zîmbi conspirativ lui Neomi, care stătea în pragul uşii. Adu-l pe Michele... Oh, hai, vino încoace. La noi a venit Lucy Harmon... e destul de singură... Bine, atunci pe mîine. La ora ceaiului. E perfect, la reve-

dere. Satisfăcută, aşează receptorul în furcă.

– Vine? întrebă Noemi.

– Nostim, spuse Diana, la început a spus că nu poate, dar cînd a auzit de Lucy, şi-a schimbat părerea.

Ea se uită gînditoare la Noemi.

– Ian s-a dus în atelier... ştii că el nu mai lucrează noaptea, de mult.

– Ah, exclamă Noemi, dar acolo se află o virgină...

Se întîmpla uneori, cînd Diana ar fi preferat ca Noemi să nu fie aşa de... ei bine italiancă.

Lucy nu mai pozase niciodată unui pictor, înainte de a descoperi că era foarte tulburător. Ian o aşezase pe un piedestal, studiind-o din toate unghiurile, aranjîndu-i segmentele trupului într-un fel convenabil şi eventual expresiv. O mînuia ca şi cum ar fi fost o păpuşă cu articulaţii mobile, poziţionînd-o în atitudini incomode, dar pe care el le considera perfecte, armonioase şi naturale. Ea încercase, fără succes, să stea nemişcată în timp ce el făcea schiţe, rupînd nemulţumit foile şi arun-

cîndu-le în grămada de pe podea.

– De fiecare dată cînd mă uit la tine, te găsesc în altă poziţie, se plîngea el.

Lucy înclină capul pentru a putea vedea nudurile agăţate pe pereţi.

– E destul de rece aici, spuse ea uitîndu-se la Ian. Tatăl meu nu a venit niciodată în vizită la voi, nu ?

– Unora nu le place să-şi părăsească locul de baştină, spuse Ian fără să ridice privirea. Ştii? Nu l-am întîlnit niciodată pe tatăl tău.

– E un om mic de statură, mărunt, spuse Lucy, căzînd pe gînduri. Sînt cu zece centimetri mai înaltă decît el.

– Chiar aşa? Ian rupse o nouă pagină din bloc-notes-ul lui, iritat. Poate ar fi bine dacă te vei uita fix la acest picior de cal din schiţă, poate în acest fel nu te vei mai mişca.

El începuse să traseze liniile unei noi schiţe, apropiindu-se de Lucy şi respirînd farmecul ei fizic.

– Ai remarcat în filme că uneori camera de luat vederi se află ori prea departe ori prea aproape?

Ian nu se apropie mai mult de ea, continuînd să deseneze. Lucy era fascinată de intensitatea

privirii lui.

– Acum pricep exact ce te deosebeşte de mama ta, spuse el. Ai exaltare în ochi, plăcerea de a trăi.

Retrăgîndu-se puţin şi încercînd să ţină gura nemişcată, dar să vorbească în acelaşi timp, Lucy spuse:

– Ai mîncat vreodată frunze de lămîi? Sînt necomestibile, îngrozitoare la gust.

Ian se aplecase deasupra schiţei, aşa că Lucy nu-i putu vedea expresia feţei.

– De ce întrebi?

– Doar pentru a întreba ceva. Lucy privea deasupra capului lui Ian, unde se putea vedea cerul. Pot simţi noaptea, deasupra capului meu.

– Atunci poţi vedea de ce iubim aceste locuri. Totuşi ceva îmi lipseşte. Cîrciuma din Gravediggers, cea mai bună din Dublin. Ian rupse pagina pe care făcuse schiţa în jumătate. Cred că am făcut destul pentru această seară. Lucy se ridică, întinzîndu-se.

– Probabil că am fost un model prost. Ea îl sărută pe Ian pe obraz, spunînd: Regret...

Ian o bătu uşor pe mînă.

– Nu. Ai fost destul de bună, destul de răbdătoare.

O conduse cu privirea pînă dispăru, aşezîndu-şi încet palma pe locul unde îl sărutase.

Lucy mergea spre casă, străbătînd întunericul nopţii. Prin fereastra deschisă pe lîngă care trecea, ea putea auzi vuietul vîntului, izbind culmile acoperişurilor... Depăşind fereastra, ea auzi voci intense, respiraţii greoaie şi gemete, aşa că se opri lipindu-se de perete, ascultînd.

– Asta este foarte bine. Oh, Dumnezeule, e tare bine. Eu sînt tatăl tău, micuţo. Hm...

– Da, da, da, Miranda repeta exaltată, apoi suspine, altă voce...

Lucy se tîrî pe pămînt. Ştia că nu ar fi trebuit să asculte, dar nu putea rezista tentaţiei, totul părea teribil de ridicol.

– Nu, nu, nu... da, da, da. Vocea Mirandei era în crescendo. Lui Lucy îi scăpă un rîs scurt, după care îşi acoperi gura cu mîna, lovindu-se de o greblă. Sunetele din cameră atinseseră maximum, după care brusc o auzi pe Miranda vorbind cu voce absolut normală.

– Ce a fost asta?

Lucy se retrase înapoi, în afara petei de lumină a ferestrei, în clipa în care Miranda şi Richard ajunseseră la fereastră, scoţînd capetele. În acel moment, domnul Guillaume apăru în pijama de mătase, înaintînd încet prin întuneric. Lucy respiră uşurată, văzîndu-l că o depăşeşte fără să privească nici la stînga, nici la dreapta, îndreptîndu-se spre baza terasei.

– Ce naiba face? întrebă amuzat Richard, răspunsul şoptit al Mirandei apărînd imediat:

– Ssst! Nu-l trezi. Nu e voie să-i trezeşti pe somnabuli.

5

Este doar un copil, îşi spuse Diana, privind la Lucy şi Daisy care, jucîndu-se, scînceau şi rîdeau, alergînd pe pajişte, în faţa terasei. Lucy avea de două ori vîrsta lui Daisy, dar, în anumite privinţe, era mai proaspătă, mai vulnerabilă, mai fragilă. Părea ca şi cum, gîndea Diana, moartea mamei ar fi relansat copilăria lui Lucy. Privirea Dianei se înăspri, văzîndu-l pe Richard apropiindu-se de locul de joacă. Richard părea foarte abil, remarcînd-o pe Lucy; poate un nume mai potrivit pentru aspectul de atunci al jocului ar fi fost, atingere, gîndea Diana. Se întoarse pentru a-i împărtăşi lui Ian gîndurile ei, dar apăruse Miranda care privea

şi ea la grupul celor trei prinşi în joacă, dar în mod vădit neplăcut impresionată de cele ce vedea, în special cum Richard o antrena în joc tînăra femeie, exultînd de plăcere.

Inima Dianei suferea pentru fiica ei. Miranda întotdeauna îşi alesese impostori, impresionată de ce se vedea la suprafaţă, incapabilă să descopere adevărata lor calitate interioară. Cîte slujbe avantajoase ratase ea din cauza unor aşa-zise adevărate poveşti de dragoste. Diana le uitase numărul, dar îşi amintea cum Miranda ratase *Bonwit Teller,* în săptămîna în care fusese promovată în secţia de modă, pentru a urma un tînăr comerciant în Singapore, dar care ulterior se dovedise a avea o soţie în Noua Anglie. După aceea, urmase un curs de terapie cu arome de plante, realizînd rapid o listă mare de clienţi, interesaţi în tratamente cu uleiuri exotice. Unul dintre aceştia era un producător de filme despre droguri.

– Are atîta putere, atîta talent, relata ea, cunoaşte exact cine şi cum e în tot Los Angeles-ul. Miranda o încredinţase pe mama ei că el aranjase într-un apartament, devenit cuib al dragostei celor doi, sediul lor californian, dar pe neaşteptate el se otrăvise cu o doză prea mare de drog. Mi-

randa trebuise să se lupte cu cele trei soţii ale acestuia, cît şi cu plata hotelului. Diana nu-şi mai reamintea pentru cine abandonase Miranda micul ei magazin de bijuterii din Soho, dar ştia că fusese ceva cu un brutar, un vrăjitor din Wall Street, care fusese încurcat într-o mare afacere frauduloasă.

Iar acum cu ăsta, cu ochii lui jucăuşi şi mîini agile, dornic de aventură.

Diana suspină, dar se relaxă văzînd maşina marca *Saab,* aparţinînd lui Carlo Lisca şi obligîndu-l pe Richard să-i dea drumul lui Lucy, să se ridice şi să plece, scuturîndu-şi iarba de pe haine.

– A sosit Marchizul de Saab, spuse el ironic, adresîndu-se Mirandei şi lui Ian. E mai scurt decît credeam.

– Poate Michele a crescut mai mult, spuse Miranda.

– La douăzeci şi şase de ani? întrebă Diana. Puţin probabil. Vei afla, draga mea, că, îmbătrînind, vei scădea treptat în înălţime.

Cei doi Lisca mergeau printre figurile de lut, traversînd curtea, urcînd apoi pe terasă unde erau salutaţi de Diana, Ian şi Miranda. După schimbul protocolar de salut şi remarcîndu-se cît

de mult trecuse de cînd nu mai avuseseră ocazia să se întîlnească, Noemi apăru cu serviciul de ceai.

– Noemi, strigă Carlo, sărutînd-o. Ce minunată surpriză! Îl cunoşti pe fiul meu Michele?

– Salut! Noemi îi adresă un zîmbet larg lui Michele, întrebîndu-se cum un bărbat urît ca tatăl lui putea avea un copil aşa de frumos. Nu, nu ne-am cunoscut.

– De fapt, ne-am întîlnit odată la Roma, spuse Michele.

– Într-adevăr?

– Eu îmi amintesc, aveam cincisprezece ani.

Noemi începu să rîdă.

– Nu-mi spune, te rog, cîţi ani au trecut de atunci.

– Purtaţi o rochie galbenă, preciză Michele.

– Nuuu, replică Noemi. Nu am purtat niciodată rochie galbenă. Nu este culoarea mea.

– Avea un fel de dungi, insistă Michele, privind-o pe Noemi înadins, şi spatele îl aveaţi bronzat.

– Îţi mai spun o dată, nu eram la... Noemi îl apucă pe Michele de braţ. Aşteaptă, ştii ce? De fapt, ai dreptate, am purtat o astfel de rochie, dar era împrumutată. Era a prietenei mele. Dumne-

zeule... continuă ea privindu-l uimită pe tînăr, nu pot crede că îţi aminteşti.

O altă cucerire pentru Noemi, gîndea Diana, turnînd ceai în ceşti. Mai curînd o presiune exercitată de cel mai în vîrstă, continuă să gîndească Diana, dar nu era momentul potrivit pentru aşa ceva. Noemi putea întotdeauna să se încurce pasional cu un bărbat sau cu altul, dar Diana o suspecta că adevărata ei iubire şi-o disputase cu Sarah, în acele vremuri. Diana zîmbi cu tristeţe. Dacă Sarah nu s-ar fi întîmplat să fie acolo, Noemi ar fi fost şi astăzi o contesă scăpătată, în loc de cea mai bine retribuită mătuşă din Italia, dînd sfaturi la radio.

Ea trecu pe lîngă ceşti şi sosiere, pe care le lăsă în seama Mirandei, aprinzîndu-şi o ţigară şi aşezîndu-se în şezlong. Lucy şi Daisy erau încă pe pajişte, răsfoind împreună o carte. Sincer, Diana ar fi dorit ca Sarah să fi fost alături de ea, gustînd împreună din fericirea copiilor. Lucy moştenise privirea mamei, desigur, dar cu o nuanţă de siguranţă în plus, faţă de Sarah, într-un fel, asemenea fiicei ei, Daisy. Amîndouă erau energice, foarte personale. Diana îşi stinse ţigara, închise ochii şi reveni la gîndurile ei de casnică, gîndindu-se ce va servi diseară la cină. Se în-

tîmpla uneori să se simtă obosită, servind multă lume la masă.

Ian şi Carlo mergeau împreună printre copaci, privind sculpturile din jurul lor.

– Ştii, Ian, spunea Carlo, dacă aş urma felul în care mă simt în acest moment, ar trebui să salut un nou război.

Ian, care era pacifist prin excelenţă, se simţi şocat.

– Într-adevăr, Carlo? Ştiu că ai fost reporter de război, dar...

– Chiar şi ce se întîmplă la Sarajevo, ar fi o uşurare pentru Marta, spuse Carlo.

– E chiar aşa de rău? Ian spera ca amicul lui Carlo să nu-i spună cît era de rău. Pe el îl sîcîiau confesiunile despre problemele altora. Dar Carlo reperă fata pe care o filmase în trenul de Siena, uitînd ce-i spunea lui Ian.

– Cine este tînăra?

– Lucy... Lucy Harmon.

– E fata lui Sarah? se interesă Carlo. Ah, desigur, de asta simţise el nevoia să o înregistreze

cu camera video şi nu reuşise să-şi desprindă privirea de aceasta, era o frumuseţe, ca şi mama ei, dar dincolo de această perfecţiune...

Carlo îşi aminti imaginea unei tinere zglobii, înregistrate de camera video. Se întreba dacă ea privise caseta şi dacă o văzuse, ce făcuse cu ea.

Cei doi stăteau în faţa sculpturilor lui Ian, privirile lor concentrîndu-se asupra uneia care reprezenta o tînără fată dormind în iarbă. Devenise piesa preferată de Carlo, care admirînd-o entuziasmat, spuse:

– Este o capodoperă. Cînd te hotărăşti să o vinzi, Ian, va trebui să incluzi şi iarba de dedesubtul ei.

Ian se pregăti să răspundă, dar fu oprit la gestul lui Carlo, care scosese brăţara lui, ceva care semăna cu un simbol, realizat din piele neagră, de la încheietura mîinii, strecurînd-o superstiţios în buzunar. Ian presupunea că amicul său avea motive temeinice, pentru a face asta, dar era prea puţin interesat de adevărata semnificaţie a gestului.

Ian ştia că Diana l-ar fi acuzat din nou de lipsă de sensibilitate.

Cum poţi fi un adevărat artist, dacă nu încerci măcar să înţelegi modul în care alţi oameni simt,

de ce acţionează într-un fel şi ce fac în consecinţă, ar fi spus ea. Dar Ian, ca de obicei, ar fi ridicat din umeri, fără să răspundă, fapt care o enerva pe Diana şi mai mult. Adevărul era că el credea, referitor la problemele sentimentale, că acestea ar fi fost mult mai bine să fie lăsate în voia lor. Nu ar fi dorit să discute cu nimeni despre propriile lui frământări sufleteşti şi nu vedea de ce ar fi trebuit ca oricine să se amestece în intimitatea sa psihică, fără să fie invitat.

– Ne întoarcem? întrebă el.

Cei doi bărbaţi reveniră pe terasă şi chiar proverbiala indiferenţă a lui Ian nu rămăsese insensibilă la imaginea creată de cuplul format din Noemi şi Michele, care discutau mult prea intim în comparaţie cu uzanţa obişnuită.

– Ai vreo prietenă la Roma? îl chestionă Noemi.

Michele dădu afirmativ din cap, zîmbind enigmatic.

– Dar nu este iubirea vieţii tale, insistă Noemi privindu-l provocator, ochii ei sclipind în sensul celui mai direct flirt.

Michele se înroşise, dar nu se putea împiedica să nu privească în locul unde sînii ei adunîndu-se făceau să dispară lănţişorul de argint.

– Nu, spuse el în cele din urmă, destul de

formal.

Posesivă, Miranda se agăţase de braţul lui Richard, anunţînd asistenţa de intenţiile lor de a înota în bazin. Acest lucru era considerat în general drept ceva pozitiv, aşa că întreaga adunare se îndreptă spre bazin. Doar Carlo întîrzia, aşteptînd să se apropie Lucy. Ea apăru de după o statuie, întrebîndu-l:

– Dumneata eşti Carlo?

– Da, eu... El spera ca să nu fie recunoscut de ea. Ar fi fost plictisitor să-i explice de ce îşi petrecuse aşa de mult timp, urmărind prin camera video o tînără somnoroasă.

– Eşti cumva Lucy?

Lucy îl studia pe Carlo, în timp ce se plimbau printre statui, lumina crepusculară anunţînd seara timpurie, aruncînd cele două siluete în penumbra luminii difuze specifice înserării. Prezenţa lui îi amintea de cineva respingător, rece şi umed, şi nicidecum de un abil reporter de război, aşa cum şi l-ar fi imaginat ea. Se aşteptase să vadă un bărbat înalt, suplu, cu privirea umbrită de experienţele trăite într-un conflict limită. Cum ar fi putut mama ei să fie în flirt cu un asemenea bărbat scund şi urît?

– Mama obişnuia să facă un semn în formă de

stea, în dreptul zilei din calendar în care primea o scrisoare de la dumneata, spuse ea.

Carlo se uită iscoditor la ea.

– Cum ai aflat asta?

În vocea lui apăruse ceva familiar, aproape intim.

– Mi-am imaginat, spuse Lucy. A păstrat toate scrisorile. Şi dumneata ai făcut la fel?

– Eu nu păstrez nimic, preciză el. Am fost foarte prins de mama ta. Obişnuiam să glumim împreună. Ea întotdeauna ţinea să fie o doamnă, dar cu mine rîdea şi se comporta vulgar.

Lucy îşi întoarse capul, ridicîndu-şi bărbia şi privind undeva departe.

– Nu în felul acesta îmi amintesc de ea. O revăd de veghe noaptea, singură, fumînd şi ascultînd piese pretenţioase de jazz.

– Aşa? Fiecare are uneori stări negre.

– Şi dumneata?

– Doar atunci cînd nu sînt prins de război. Cînd mă aflu în mijlocul luptelor, simt că zbor.

– Ai omorît vreodată o viperă? întrebă subit Lucy.

– Desigur, spuse calm Carlo. Am crescut la ţară.

– Într-o grădină de lămîi?

– Acolo unde viperele îşi fac cuib, spuse el, apucînd o şuviţă de păr care stătea prinsă în colţul gurii lui Lucy, punîndu-i-o după ureche. Ea se simţi mişcată de acest semn de tandreţe.

– L-ai întîlnit vreodată pe tatăl meu?

– Nu.

– El nu ştie de scrisori, l-am scutit de asta.

– Mama ta l-a scutit, de asemenea.

– Dar l-a minţit. Nu este ce crezi tu. Carlo începuse să fie iritat de copilul acela vehement. De ce oare îl obliga să justifice tot ce se petrecuse cîndva şi, la urma urmei, discuţia lor era doar un amuzant interludiu. Am fost doar o noapte împreună. Asta a fost tot.

– Doar o noapte?

– Eram de fapt, prieteni...

– Lucy! interveni pe neaşteptate vocea lui Alex din atelier.

Carlo profită de ocazie pentru a scăpa de investigaţia lui Lucy.

– Ne revedem mai tîrziu, spuse el ducîndu-se spre bazin.

Alex îi ieşi înainte lui Lucy, dorind să ascundă faptul că surprinsese discuţia intimă dintre cei doi.

– Nu, nu, spuse el, încercînd să fie primul, nu cred că el este un bărbat pentru tine. Nu pentru

„Lucy Celesta", cea imaginată de mine.

– De fapt, îmi place, spuse ea, sperînd că ar putea fi adevărat.

– Chiar îl placi?

– E ceva familiar în prezenţa lui.

– Iluziile mele au fost spulberate. Alex o luă de braţ. Haide, încet, să retrăim trecutul, asemeni lui Rakitin, al lui Turgheniev.

Ajunseseră la marginea bazinului. Alex oprindu-se brusc, îşi acoperi ochii cu palma gemînd.

– Oh, draga mea, nu... nu pot suporta asta. De ce au trebuit ei să facă asta? Oh, Doamne...

– Ce este? Lucy se uită îngrijorată la Alex, după care îi examină pe cei adunaţi la marginea bazinului, cît şi pe cei care înotau... toţi erau complet goi.

– Nu pot suporta asta, spuse Alex, este... nefiresc. Se întoarse, îndreptîndu-se spre casă.

Lucy simţi o simpatie cu totul specială pentru el, fiind pe punctul de a-l urma, cînd îl auzi pe Carlo care discuta cu Diana. Se apropie, fără să fie observată, de cei doi.

– M-am simţit ca şi cum mi s-ar fi luat un interviu, spunea Carlo.

– Vrea să afle mai multe despre tine, replică Diana. E, într-adevăr, tare dulce. Dar am fost o

casă de gîşte, pălăvrăgind despre ea. Vezi... de fapt ea nu a fost niciodată ataşată realmente de cineva. Ţi-ai putea imagina pe Sarah virgină la nouăsprezece ani?

– Asta este generaţia ei, spuse Carlo. Se tem de contaminare cu ultima boală teribilă a secolului.

Lucy se răsuci pe călcîie, îndreptîndu-se spre casă. Discuţia surprinsă, îi declanşase nevoia de a plînge, furioasă şi umilită. Era clar că Niccolo nu se va întoarce, iar ea se săturase să fie fotografiată şi privită insistent, să devină centrul bîrfelor pline de subînţeles. Lucy ştia că nu era destul de mare pentru a lua decizii. Spre deosebire de mama ei, care întotdeauna părea că îşi hotărăşte singură drumul în viaţă, provocînd situaţii convenabile, ea era tipul de persoană care prefera să stea inertă, lăsînd totul să se întîmple de la sine.

Dar de data asta, se decisese să pună lucrurile la punct.

Întoarsă la casa cea mică în care locuia, Lucy trase de sub pat rucsacul, punînd jurnalul intim la

fund, fără măcar să se uite în el şi îngrămădi restul hainelor peste acesta. Într-unul din buzunarele cămăşii pe care o pusese deasupra simţi ceva tare ce semăna cu o cutie. Era de fapt caseta pe care o primise în gară. Ar fi dorit să-i ceară Dianei videorecorderul, pentru a vedea înregistrarea de pe casetă, după care să treacă totul în uitare. Nici o problemă, se va uita la ea cînd se va întoarce acasă, deoarece, chiar acum, se pregătea pentru acest drum.

Termină de împachetat şi rapid se îndreptă spre birou. Scoase din sertar cartea de telefon, căută numărul societăţii *Alitalia* şi tocmai o punea jos, cînd intră Daisy, rămînînd în prag.

– Ce faci? întrebă aceasta.

– Caut un număr de telefon.

– De ce? întrebă Daisy, apropiindu-se de ea.

– Mă întorc acasă, Daisy. Lucy se aşează în fotoliul mare din piele, formînd numărul. *Si,* răspunse ea. La New York, *domani...*

Telefonista îi ceru să rămînă pe fir, aşa că Daisy se aşeză în poala ei, uitîndu-se la ea rugător:

– Ce ai zice dacă Christopher ar deveni flirtul tău?

– Ce? sări Lucy, uitînd de telefon. Poftim? De

unde ţi-a venit ideea asta?

– Asta îi spunea mami lui Noemi, răspunse Daisy.

Lucy îşi roti ochii în cap, exasperată. Venise, într-adevăr, timpul să plece. Reveni la telefon:

– *Cuando?* întrebă ea. *Scuzi... scuzi...* dar persoana de la capătul celălalt se pierduse în eter.

Afară se auzea motorul unei maşini. Daisy coborî din poala lui Lucy, uitîndu-se împreună cu aceasta, pe fereastră. Fugi repede spre uşă, pentru a saluta un tînăr cu o raniţă în spate.

– Christopher, strigă Daisy, repezindu-se în braţele lui.

– Nebuna mea mică, Christopher o ridică în braţe pe sora lui îmbrăţişînd-o.

– Nu, prefer purceluş. Christopher aranjă un steag pe umărul lui Daisy.

– Hei, acesta este steagul turcesc. După aceea privi peste umărul lui Daisy, văzînd-o pe Lucy. Îmi amintesc... eşti Lucy. V-am întrerupt?

– Oh, nu, spuse Lucy, nu reuşeam să prind agenţia.

În hol, pătrunsese altă persoană, vorbind italieneşte:

– Chris, unde vrei să pun ăsta?

Lucy recunoscu vocea imediat.

– Lasă-l pe acolo, pe undeva spuse Christopher.

Niccolo Donati pătrunse în birou, purtînd o cămaşă veche, turcească. Lucy constată că acum el arăta mult mai bine decît tinerelul din fotografia păstrată de ea. Mai suplu, mai puternic, maturizat cumva.

– Asta este ultima oară cînd îţi car sacul, spuse el.

– Daisy... Purceluşă mică, zise Niccolo. El se uita la Lucy, înainte ca Christopher să-i spună, înconjurîndu-i umerii cu braţul:

– Uite cine este aici.

Dar înainte ca Niccolo să răspundă, Daisy ieşi din încăpere strigînd:

– Niccolo! Se grăbi să anunţe vestea sosirii fratelui ei şi celorlalţi.

– Să nu-mi spui că ai uitat-o pe Lucy, spuse Christopher, în timp ce Niccolo zîmbea nesigur.

– Oh, Lucy... zise Niccolo uitîndu-se curios la ea. Nu te-aş fi recunoscut... dar eşti tu, desigur, şi Osvaldo o recunoaşte, sînt sigur.

– Ascultaţi, voi doi, spuse Christopher, de ce să nu fim împreună la cina de diseară? Niccolo se scuză:

– Diseară trebuie să o văd pe bătrîna doamnă.

– Adu-o şi pe ea. Vorbesc cu mama să-i dea un telefon.

– Bine, spuse Niccolo. Privi insistent în ochii lui Lucy, continuînd: Sper să te revăd cît mai curînd.

Lucy se înapoie la căsuţa ei, mai rapid ca niciodată, despachetînd în grabă. Se duse la fereastră, de unde îi putea vedea pe cei doi Donati, pînă maşina lor dispăru dincolo de deal. Felul în care o privise Niccolo, în clipa în care îi spusese de revederea lor imediată, era tocmai aşa cum îşi imaginase... aşa cum se uitase la ea pe marginea lacului. Anii de speranţe inutile şi aşteptare se terminaseră. În seara aceea va fi un nou început, pentru amîndoi. Aşteptase... îndrăznise să spere... că va reveni cu ea la New York. Sau, fiind fratele cel mare, ar fi vrut ca ea să rămînă cu el în Italia, pentru a-l ajuta să conducă domeniul familiei?

Lucy respiră adînc, suspinînd şi oftînd de fericire. Imediat, îşi puse la urechi Walkman-ul, începînd să danseze, nebuneşte, dezlănţuită în toată

regula. Nu ştiuse pînă atunci ce înseamnă adevărata fericire.

Diana preparase masa pentru Alex, făcînd fel de fel de planuri, în timp ce i-o ducea la căsuţă. Cu patru persoane mai mult la masa se diseară, însemna că salata din fructe de mare nu va fi suficientă. Va trebui să facă un drum la magazinul *Gastronomia,* de unde mai putea cumpăra şuncă de Praga... asortată cu smochine, recent culese. Vor trebui mai multe smochine, ca şi salată verde.

Diana grăbi paşii.

Alex era întins pe pat, ridicat într-o parte, sprijinindu-se în cot, privind prin fereastră cum Lucy dansa frenetic, apărînd şi dispărînd, din raza lui vizuală. Tinereţea şi temperamentul ei îi răscoliseră simţurile, el blestemîndu-şi slăbiciunea, urînd durerea care îl măcina, devorîndu-i corpul devenit inutil.

Diana intrase cu tava în mîini.

– Ora cinei, spuse ea cu voce cîntată.

Alex se trînti la loc între perne.

– Crezi că mai este supărată pe mine?

Diana se uită spre fereastra lui Lucy.

– Dragule, nu cred că-ţi acordă prea mult timp, gîndindu-se la tine. Încercă să evite privirea surescitată a lui Alex, privind fereastra lui Lucy, în timp ce-i aranja pernele şi punea tava pe masă.

Osvaldo, care conducea maşina, îl chestionă pe Niccolo referitor la Lucy.

– Da, obişnuiam să ne scriem, dar nu ne-am văzut decît o săptămînă, preciză Niccolo. Iar atunci arăta cu totul altfel.

– Îmi amintesc că scria destul de mult, spuse Osvaldo. Obişnuia să scrie în partea de sus a vederilor.

– Acum constat că îmi citeai corespondenţa. Niccolo îi dădu un pumn lui Osvaldo, care încercă să se apere, dar să şi conducă în acelaşi timp.

Rîzînd şi luptîndu-se, cei doi fraţi mergeau în zigzag, pe şoseaua ce cobora spre vila Donati.

6

Chiarella Donati era una dintre acele femei mignone, foarte şic, cu umerii obrajilor uşor proeminenţi şi talia îngustă, care accentua cu bun-gust feminitatea ei, cu toate că crescuse doi fii. Sosirea ei, flancată de Niccolo şi Osvaldo, era pentru Lucy destul de dramatică, amintindu-i de mama ei. Cît de fericită ar fi fost ea, înconjurată de băieţii ei, gîndea Lucy. Încă o dată se simţea stingheră. Chiarella făcu turul încăperii, sărutîndu-i pe toţi. Ajunsă la Lucy, îi cuprinse mîna întinsă într-ale sale.

– Aşadar tu eşti Lucy, spuse ea zîmbind cu căldură. Semeni foarte mult cu mama ta... în afară

de un singur lucru. Cînd ea se afla aici, nici un bărbat nu s-ar mai fi uitat la altă femeie. Un rîs vesel sugera că de fapt glumise, deoarece şi în cazul lui Lucy se putea spune acelaşi lucru, dar rîsul se potoli, cînd văzu linia ţinutei vestimentare a lui Lucy, care îi punea în valoare formele feminine. Lucy îi zîmbi dorind să-şi schimbe îmbrăcămintea, cu rochia ei neagră care o acoperea în întregime, doar pentru binele lui Niccolo. Ea dorea cu disperare ca mama lui Niccolo s-o placă foarte mult. Osvaldo părea foarte prietenos, dar părerea Chiarellei avea importanţă. Lucy era pe deplin conştientă de faptul că societatea italiană era una matriarhală, iar eventuala ei legătură cu Niccolo depindea exclusiv de aprobarea Chiarellei.

Ea încerca să alcătuiască o frază măgulitoare pentru frumuseţea Chiarellei, egalînd-o pe cea a mamei ei, cînd brusc, aceasta lăsă mîna să-i cadă, mutîndu-şi atenţia către fiul ei mai mic.

– Osvaldo, scumpule, adu-i mamei tale un pahar de vodcă.

Osvaldo se depărtase, ducîndu-se în direcţia tăvii cu băuturi, Lucy văzînd-o pe Chiarella urmîndu-l şi salutîndu-i în drum pe Noemi şi Michele, pe care îi ratase în primul ei tur.

Lucy era prea supusă propriilor ei emoţii, pentru a sesiza intensitatea entuziasmului reciproc existent între Noemi şi Michele, dar în clipa aceea îşi dădu seama că ei stăteau foarte aproape unul de celălalt. Michele îi înmîna lui Noemi o carte, dar gestul lui sugera că de fapt îi oferea ceva mult mai personal şi mai intim. În timp ce Lucy înainta spre ei, îl auzi pe Michele zicînd:

– Aceasta este cea despre care ţi-am vorbit.

Noemi luînd cartea părea nu prea încîntată, văzînd titlul.

– *Adolphe* de Benjamin Constant... Oh!

– Este povestea unui tînăr distrus de iubire, preciză Michele, murmurînd.

– Cît de... inderesant, spuse Noemi. Judecînd după felul lipsit de interes în care spusese asta, Lucy deduse că Noemi cunoştea lucrarea şi nu era prea interesată de aceasta.

Lucy tresări, smulsă din gîndurile ei de o voce care venea din spate:

– Aşadar, Lucy Harmon. Cît de mult ai stat şi ce impresie ţi-a făcut Italia? Cînd vii la noi acasă pentru a vedea cum trăieşte o adevărată familie italiană, ca să descoperi ceea ce ţi-a lipsit toată viaţa? Se întoarse, în faţa ei fiind Niccolo, privind-o admirativ, în felul în care şi mama lui o

făcuse.

Ea răspunse reproşîndu-i din ochi.

– Tu... nici măcar nu m-ai recunoscut.

– Nici... Niccolo bău din paharul lui, după care i-l înmînă lui Lucy, continuînd: ... tu nu m-ai recunoscut.

Se întinse pentru a lua un alt pahar din mîna Mirandei, care trecea pe lîngă ei cu o sticlă şi un pahar în mîini. Niccolo privi direct în ochii lui Lucy, ironic.

– Îţi cunosc genul, colinzi toată noaptea prin acele cluburi newyorkeze, în căutare de distracţii.

– Nu e chiar aşa. Lucy sorbi o înghiţitură de vin, aproape înecîndu-se. Vreau să spun că am fost în cîteva. Ea îşi putea auzi propria voce, stîngace şi copilărească, lipsită de rafinatele nuanţe pe care şi le imaginase, anticipînd convorbirea cu el.

– Mi te imaginez perfect, spuse el rîzînd, îţi dădeai sufletul dansînd toată noaptea.

– Într-adevăr, răspunse Lucy, derutată atît de stilul lui zeflemitor, cît şi de prezenţa lui fizică, atît de apropiată şi de tulburătoare.

O ciudată senzaţie de intimitate pusese stăpînire pe ea, dar în acelaşi timp se simţea jenată, conştientă că roşise. Dorea să poată pleca, conti-

nuînd conversaţia altă dată, cînd va avea răspunsurile potrivite pe care să le arunce din vîrful limbii. Se uită insistent împrejur, găsind o motivaţie evadării ei din cercul restrictiv al discuţiei şi localizîndu-l pe Carlo, undeva printre invitaţi, se îndreptă direct spre el şi cuprinzîndu-i gîtul, îl sărută apăsat.

Diana era în bucătărie, tăind mărunt usturoiul şi plante aromate printre care şi hasmaţuchi, pentru sosul ragu, pe care îl turnă peste spaghetti. Dar oprindu-se, intră în camera principală tocmai în clipa în care trebuia să anunţe:

– Cina este gata!

După terminarea mesei, toată lumea se dusese sub ulmi; Miranda stînd cu ochii pe familia Donati, după ce studiase cuplul recent format din Noemi şi Michele, ca să se oprească în cele din urmă, la Lucy şi Christopher.

– M-am hotărît să termin cu asta în această vară, înainte să merg din nou la şcoală, spunea ea, luînd ţigara cu marijuana şi trăgînd adînc din ea.

– Scumpo, vorbeşti de viaţă în faţa mea? spuse Richard, venind dinspre terasă, pentru a se alătura celorlalţi. El înaintă împleticindu-se uşor, după care se aşează la picioarele Mirandei, punîndu-şi capul în poala ei. El se ridică în picioare, în cîteva secunde, după ce Miranda drăgăstoasă încerca să-i vîre ţigara în gură.

– La dracu', las-o naibii de ţigară, sînt tot numai scrum.

El se scutură, îşi şterse faţa cu batista şi făcu mare caz de faptul că mai erau urme de scrum pe puloverul lui de caşmir.

– Asta este experienţa ta în materie de droguri. Se aşează jos, trecîndu-i ţigara lui Lucy. Sîntem pe drumul cel bun.

Miranda nu luă în seamă şarja care se dorea teribilistă.

– Aşa că, am ajuns în final să fac asta cu acelaşi tip cu care cea mai bună prietenă a mea o făcuse, era specialist în deflorarea tinerelor adolescente la droguri.

– Iisuse, mi-l amintesc, spuse Christopher, era hidos.

Miranda încuviinţă încîntată.

– Era înfiorător, trebuie să admit.

– Eu nu-mi aduc aminte de cel care m-a iniţiat,

eram prea beat, spuse Christopher, turnînd vin în paharul lui Lucy, care declară că nu ştia cum se ajunsese la asta. Noemi privi în jur spunînd:

– Ce mă fac eu înconjurată doar de copii?

Lucy se uită spre terasă, unde stăteau Diana, Ian, Carlo şi domnul Guillaume, bînd cafea şi discutînd cu sinceritate probleme legate de politică.

– În ţara asta nimeni nu ascultă de celălalt, susţinea Carlo, toată lumea ţine la părerile personale. Este ţara monologurilor.

Chiarella rîse răguşit.

– Îi critici pe alţii sau te dai pe tine de exemplu?

Miranda se concentră din nou asupra ţigării ei cu marijuana, care circulînd ajunsese acum la Michele.

– Dar cum te simţi tu, Michele? Cînd ai început să te droghezi?

– Eram în maşină, explică el, afară ningea.

Miranda se uită fix la Lucy.

– Dar tu, Lucy?

Vinul şi narcoticul se amestecaseră în capul lui Lucy, toropind-o complet.

– N-aţi amintit nimic referitor la îndrăgostiţi, spuse ea, surprinsă de tonul grav al vocii ei, sunînd impresionant în aerul liniştit al serii.

– *Il n'y a pas d'amour, il y a que des preunes d'amour,* preciză domnul Guillaume înţelept, trecînd pe lîngă ei, spre patul lui confortabil.

Lucy se uită întrebător la Niccolo.

– Asta nu înseamnă dragoste, ci aşa cum spune el, „există doar dovezi de iubire" traduse Lucy, cu versiunea ei proprie. Ea nu înţelesese exact ce dorise bătrînul să spună, dar era fascinată de felul poetic în care suna.

Noemi ridică din umeri.

– Să te îndrăgosteşti! Asta înseamnă mult prea mult, şi se întîmplă doar prima oară.

– Nu-i adevărat, interveni Miranda, eu m-am îndrăgostit de cel puţin... trei ori şi jumătate.

– Eu aveam cincisprezece ani, eram pe malul unei ape... îşi aminti Lucy, parcă visînd.

– Şi eu aveam tot cincisprezece, spuse Michele.

Miranda, care parcă juca rolul de arbitru, întrebă:

– De cine?

Michele se uită direct la Noemi.

– De o persoană mai în vîrstă decît mine, purtînd o rochie galbenă de împrumut...

– Dar hai să-l întrebăm şi pe Osvaldo, întrerupse Noemi relatarea uşor melodramatică, fă-

cută de Michele.

– Nu-mi dau seama care e mai ridicolă: discuţia purtată de noi, sau cea absurdă despre politică, purtată de cei de pe terasă, spuse Osvaldo, evitînd un răspuns direct, referitor la persoana lui.

Lucy se ridică trecînd de Osvaldo, şi aproape căzu lîngă Niccolo.

– Tu?

– Eu, nu, spuse Niccolo, retrăgîndu-se puţin.

– Tu nu, ce? replică Lucy.

– Iubire, este un cuvînt pe care nu-l folosesc.

Lucy se aşează lîngă el.

– Este cel mai trist lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse ea.

– Cred că m-am lipsit de multe neplăceri în acest fel, menţionă Niccolo.

Lucy se apropie de el, şoptindu-i la ureche:

– Şi eu m-am lipsit de multe plăceri, fără tine.

După ce termină de spus, ea îşi lăsă capul pe genunchi şi imediat se cuibări în poala lui.

– Oh, Dumnezeul meu! exclamă el, sărind în picioare şi ţinîndu-i capul la distanţă, întinzînd braţul.

Lucy se uită la el, ameţită, nerealizînd că vomase.

– Nu... mă simt bine... Niccolo, ce se întîmplă? Vedeţi, nu-şi aminteşte de paşii făcuţi împreună spre lac.

În jurul lor, toţi erau stupefiaţi, reţinîndu-şi cu greu rîsul. Osvaldo, care nu rîdea, se duse spre Lucy, ştergîndu-i faţa cu batista lui.

– Hai, să vină cineva... El se uită la Miranda, apoi la Christopher.

– Christopher, care este camera lui Lucy?

– La căsuţă, spuse Christopher. Vino după mine.

Niccolo ţinînd-o în picioare şi Osvaldo de braţe o transportară în camera ei, aşezînd-o în pat. Una din bretele îi căzuse de pe umăr, dezvelindu-i baza sînului. Osvaldo o acoperi cu marginea cearceafului. Ea se ridică pentru a-i îmbrăţişa recunoscătoare, pe Niccolo şi pe Osvaldo, făcîndu-i semn lui Christopher să-l ia pe Osvaldo şi să părăsească încăperea. Niccolo, care nu părea deranjat de faptul că rămăsese singur cu Lucy, făcu totuşi un pas înapoi, încercînd să-i urmeze pe cei doi, dar ea îl opri, obligîndu-l să o ajute să se dezbrace.

– Ai fost atît de mult departe de mine... prea departe... şi prea mult timp. Se mai chinuia încă să-şi descheie nasturii de la cămaşă, cînd adormi,

beată turtă.

Prin uşa întredeschisă, Osvaldo îl văzu pe Niccolo tresărind.

Lucy se trezi a doua zi dimineaţă, întrebîndu-se de ce se simţea rău. Simţea cum un ciocan lovea în spatele ochilor, iar gura îi era groaznic de amară. Totul era învăluit în nori de ceaţă. Simţea vag, că se petrecuse ceva neplăcut cu ea în noaptea precedentă, dar nu putea preciza despre ce era vorba. Îi era imposibil să se privească în oglindă, şi să se confrunte cu ea, aşa că nu lua în considerare nici soarele ce se ridica şi nici expresia de dezgust ce apăruse pe chipul oaspeţilor în seara trecută.

Dezamăgită, se ascunse sub învelişul patului. Diana intră, după ce făcuse o pauză în drumul ei cu tava spre Alex, pentru a vedea cum se simte.

– Cum îţi merge? întrebă ea.

– Mmmm, gemu Lucy, scoţînd capul din aşternut. Felul de a fi al Dianei, era prietenesc, asigurînd-o că totul era normal. Cred... că bine, îngăimă Lucy.

– Bine, atunci mai stai în pat pînă te vei putea scula, spuse Diana. Ea îl mustrase pe Christopher la micul dejun, aşa că era bine informată de tot ce se întîmplase.

– Ştim că unora le sînt necesare mai multe zile ca să-şi revină după vomat, spuse ea cu blîndeţe, privind-o cu căldură pe Lucy.

După ce Diana plecă, Lucy se dădu jos din pat, reuşind să găsească un flacon cu aspirine. Înghiţi două drajeuri, cu mai multe pahare cu apă, după care se băgă din nou în pat. Nu putea înţelege de ce îi era atît de sete.

Cînd se trezi din nou, era după-amiază. Se ridică, simţindu-se încă ameţită, rămînînd în baie minute întregi, apa caldă relaxînd-o, putînd astfel să gîndească. Dar gîndurile ei nu erau dintre cele mai liniştitoare. De ce adormise îmbrăcată, iar lucrurile cu care fusese în seara de dinainte, zăceau pe podea? Avea impresia apăsătoare că se purtase mizerabil cu Niccolo, şi nu numai cu el.

Ea îşi amintea de discuţia dinaintea cinei, şi pe cei care îi dăduseră vin potrivit pentru delicioasa mîncare, servită la masă. Apoi, se adunaseră toţi în jurul ei, vorbind... bînd... fumînd... şi nimic... poate doar expresia feţei lui Niccolo. El o privise... dar nu în felul în care o privise pe marginea lacu-

lui, şi nici ca atunci cînd se referise la escapadele ei prin barurile din New York. O privise cu... dezgust?

Se înveli în prosop, sperînd că frecîndu-se cu acesta, va scăpa de amintirea tulburătoare. Ştia că va trebui să-l întîlnească. Să clarifice lucrurile între ei.

Luă o bicicletă de sub umbrarul de lîngă terasă şi începu să pedaleze de-a lungul şoselei.

– Salut! Miranda apăruse purtînd un prosop mare, îndreptîndu-se spre bazinul de înot. Ai supravieţuit? întreă Miranda.

– Cînd, noaptea trecută? răspunse Lucy, pedalînd în continuare şi fără să întoarcă măcar capul. M-am purtat cum trebuia? Mă refer la Niccolo...?

– Perfect, spuse Miranda, gîndind apoi că, dacă Lucy avea ceva nelămurit, o va ajuta. Ştiu că te place, adăugă Miranda.

Lucy se opri coborînd de pe bicicletă.

– A spus ceva?

– Susţine că eşti prea americancă.

– Ce înseamnă asta? întrebă Lucy oprindu-se din drum, îngrijorată de cele aflate.

– Este un compliment, sînt sigură, are o mare admiraţie pentru americani.

– Şi totuşi, nu prea seamănă a compliment, reluă Lucy suspicioasă.

– Lucy, e aşa cum ţi-am spus, zise Miranda, întorcîndu-se şi plecînd spre bazin. Mă duc să înot, acum, ne vedem mai tîrziu. Ciao.

– E-n regulă, spuse Lucy. Se urcă din nou pe bicicletă, pedalînd spre vila Donati. După ce parcursese un kilometru, sau cam aşa ceva, şoseaua cobora, aşa că ea îşi lăsă pletele în vînt, aerul proaspăt înviorîndu-i faţa, ca şi mirosul florilor. Cauciucurile bicicletei vibrau, producînd un zgomot monoton şi liniştitor în semiîntunericul serii. Căldura ce se ridica din asfaltul încins o învăluise, făcînd-o să se simtă ca făcînd parte din ondulaţiile dealurilor şi din somnolenţa viilor, stare necunoscută ei.

Ea îi zîmbi unei femei care tundea butucii unei vii; se simţea, acum, în stare să-l înfrunte pe Niccolo. Acesta va fi surprins să o vadă, îşi putea închipui zîmbetul lui ambiguu, ftandreţea cu care o va lua în braţe.

Pedală în continuare spre vila Donati şi, ajungînd în curtea liniştită, coborî de pe bicicletă, rezemînd-o de un zid, după care se duse la uşa principală strigînd:

– Niccolo?

Nu primi nici un răspuns, dar Lucy văzu o servitoare care ştergea parchetul în galeria cu picturi. Ea se feri de aceasta şi trecu mai departe, repede şi fără zgomot, depăşind un dormitor al cărui aşternut era intact, apoi o cameră cu o valiză pe jumătate aranjată; în cea de a treia cameră, erau o grămadă de haine, iar deasupra, cămaşa turcească pe care Niccolo pe care o purtase cînd sosise la familia Grayson.

Lucy se duse la closet, îl deschise şi timp de o clipă sau două, îşi lipi obrazul de cămaşa albă atîrnată acolo. După aceea, intrînd în camera următoare, cercetă picturile de pe pereţi, trecîndu-şi degetele pe suprafaţa uneia mai mici, care îl reprezenta pe Niccolo. Pe masa alăturată se afla un jurnal şi un toc. Lucy ezită la început, dar după aceea aplecîndu-se începu să răsfoiască paginile acestuia. Jurnalul personal era scris în italiană, ea recunoscu însă scrisul, felul de a desena schiţele, cît şi locurile şi persoanele reprezentate. Închise jurnalul şi rupîndu-şi cîteva fire de păr din cap, le ascunse sub pernă. În drumul ei spre ieşire luă o carte căzută lîngă uşă. Pe contrapagina copertei era scris: *Osvaldo Donati.*

În raftul bibliotecii erau alte cărţi dintre care ea îţi alese una. Aceasta, de asemenea îi aparţinea

lui Osvaldo. Lucy tresări la auzul unei voci care o întreba în italiană:

– Căutaţi pe cineva? Era aceeaşi femeie care făcea curăţenie jos.

– Nu, spuse ea, dar retractă: *Si.* Este Niccolo pe aici?

Servitoarea arătă cu mîna spre fereastră.

– Este acolo în grădină, spuse ea în italiană.

Lucy ieşi din casă, alergînd pe o alee, printre lămîi. Lîngă tulpina unui pom era o pată de culoare. Lucy se opri. Se retrase în umbra unui lămîi şi privi spre pajişte. Ea putu vedea un cuplu de tineri stînd alături. Femeia era rezemată de trunchiul unui pom, cu capul dat pe spate, iar bărbatul îi ridica bluza în sus. Lucy se apropie pentru a vedea mai bine. Bărbatul era Niccolo...

Fugi repede înapoi la bicicletă, plecînd cît putea de repede, încercînd fără succes să uite ceea ce văzuse. Pedala repede, din ce în ce mai repede, orbită de lacrimi şi de furie împotriva ei înseşi, deoarece purtarea ei îl determinase pe Niccolo să nu o mai iubească. Dar furia se extinsese şi asupra lui, căci o trădase, deşi ea îl aşteptase atîţia ani. Ignora vocea interioară care îi şoptea că se bazase prea mult pe ceva, de fapt, Niccolo nu-i spusese că o iubeşte. Spera să

ajungă la adăpostul camerei sale, fără să mai întîlnească pe cineva, dar la prima cotitură apăru Osvaldo, care se apropia de ea, cu un iepure mort în mînă.

El îi făcea semne insistente lui Lucy. El, cel puţin, părea bucuros că o vedea. Lucy îşi şterse lacrimile cu dosul palmei, încercînd să zîmbească, dar, în acelaşi timp, pedalînd mai tare, pentru a nu se opri lîngă el. Nu se simţea capabilă să vorbească destul de coerent, nimănui, dar bicicleta se răsuci, iar ea căzu şi se răni la genunchi. Fireşte, Osvaldo alergă spre ea, pentru a o ajuta.

– Nu-i nimic, spuse Lucy, pretinzînd că nu păţise nimic.

Osvaldo ridică bicicleta.

– Eşti sigură?

Lucy îl împinse spunînd:

– Într-adevăr, spuse ea întorcîndu-se pentru a ascunde urmele lacrimilor de pe cămaşă. Nu se uită deloc la zgîrieturi şi, ducîndu-se direct la bicicletă, plecă mai departe fără să privească înapoi.

Mintea ei era răscolită de tot felul de gînduri, în timp ce trecea pe lîngă case şi copaci, amintindu-şi fără să vrea de scena din grădina cu lămîi.

Oare Niccolo o văzuse? Dar dacă Osvaldo îi va spune că s-a întîlnit cu ea venind dinspre vila

lor? Îşi simţea obrajii arzînd de ruşine şi era atît de grăbită să ajungă la ferma Grayson, încît nu observă maşina parcată la capătul drumului.

– Salut... îţi pot fi cu ceva de folos?

Lucy fu trezită la realitate, de vocea ce vorbea în italiană, dar cu un curios accent străin. Aceasta aparţinea unui tînăr ofiţer, care se uita la ea de sub capota unui *Renault 12.* Ea sări de pe bicicletă, împingînd-o spre el.

– Salut, spuse ea.

Era un tînăr arătînd destul de bine, dar puţin desuet în uniforma de ofiţer. El îi răspunse într-o engleză stricată.

– Salut. Cred că am greşit. Presupun că nu... vreau să spun... Mă întreb dacă pot suna de aici de undeva la un garaj? Mi s-a stricat maşina.

– Prietenii mei locuiesc la capătul aleii, spuse ea, de ce nu vii cu mine? Poţi suna de acolo.

Merseră împreună pe alee şi în timp ce tînărul vorbea despre maşina lui, Lucy se întreba de ce, ţinînd seama de starea ei, se oferise atît de uşor să-l ajute.

Sarah Harmon obişnuia să jure întotdeauna că Diana era singura persoană care considera că florile şi iarba uscată aveau suflet, adunîndu-le în buchete şi punîndu-le în coşuri pe care le agăţa de tavanul bucătăriei.

– Ce ciudată convingere, îi spusese ea lui Lucy, la ultima lor călătorie acolo, dar cît de specializată este Diana, scumpa de ea.

Soţii Grayson munciseră mult pentru a-şi face o casă confortabilă. Lemnul, patinat de vreme, pe care Ian îl folosise la executarea mobilei, strălucea datorită abilităţii lucrătorului, care făcuse lucrarea, iar Diana, cu spiritul ei economic şi cu talent, crease un decor armonios, ce-l puteai vedea doar în revista *Suplimentul de duminică.* Ei nu ezitaseră să apeleze la ajutorul prietenilor. Sarah donase şalul ei vechi, *Paley,* acoperînd sofaua verde (arată mult mai bine pe sofa, decît pe mine, scumpilor...) şi cînd Diana şi Ian transformaseră hambarul, îl folosiseră chiar şi pe domnul Guillaume, care fusese trimis la Siena, la Town Hall, pentru a răscoli în arhive ca să verifice dacă arhitectura care încadra uşa era autentică.

În după-amiaza aceea, Noemi, care vopsise multe din lucrurile soţilor Garyson, îngenunchease la umbra ulmilor, ajutînd-o pe Diana să

repare scaunele de bucătărie.

Noemi terminase de vopsit baza întunecată a scaunelor, cînd o văzu pe Lucy venind împreună cu un bărbat în uniformă.

– Se pare că Lucy aduce un poliţist, spuse ea.

– Nu seamănă a poliţist, zise Miranda, vorbind din fundul şezlongului în care înşira mărgele.

Noemi se lumină la faţă. Adora să cunoască oameni noi. Lucy era conştientă de interesul femeilor pentru un ofiţer, aşa că le explică totul.

– Ştii unde se află telefonul din birou, Lucy, spuse Diana. Vei găsi numărul garajului celui mai apropiat în agenda de pe birou.

– Cum a fost? se interesă Diana cînd cei doi reveniseră în grădină. Pot s-o repare?

– Garajul trebuie să facă rost de piese, explică tînărul ofiţer, sper că mîine dimineaţă va fi gata. Le salută reverenţios pe Diana şi apoi pe Lucy, după care se întoarse să plece. Vă mulţumesc, oricum.

Lucy întinse mîna spre el.

– Dar...

– Nu, stai, spuse Miranda.

Diana îi zîmbi tînărului.

– Desigur, nu poţi rămîne pînă mîine pe mar-

ginea drumului, poţi sta aici.

Miranda se duse la masa pe care se afla serviciul de ceai.

– Doreşti un ceai?

– Da, desigur, mulţumesc. Tînărul militar se aşează, copleşit de atenţia neaşteptată şi de ospitalitatea ce i se oferiseră.

Miranda îi dădu o ceaşcă şi biscuiţi.

– Faci parte din poliţia rutieră?

– Mulţumesc, spuse el referindu-se la ceai. Nu, sînt în Armata franceză.

– Eşti francez? întrebă Diana, pe un ton surprins, precum cineva care nu auzise că Franţa are şi armată.

– S-ar cuveni să guşti din mierea noastră, de la albinele noastre. Îi oferi un platou cu felii de pîine cu unt şi miere.

– Ai... ce grad ai?

– Locotenent. Tînărul luă platoul, balansîndu-se nesigur pe picioare. Mulţumesc.

– Vorbeşti destul de bine englezea, locotenente, interveni Noemi.

Apăru domnul Guillaume, încîntat să vadă un compatriot.

– *Bonsoir, comment ça va?*

– *Bien, merçi,* spuse locotenentul.

Diana puse pensulele într-un borcan, zîmbind binevoitoare oaspeţilor ei.

– Ştiu. De ce să nu mergem cu toţii la pizzerie, diseară? Sper că ne vei însoţi, locotenente.

– Desigur, mulţumesc.

– Unde l-ai găsit? întrebă Miranda, şuşotind spre Lucy, exact în momentul în care Diana observase zgîrîieturile acesteia.

– Dumnezeule! Lucy, scumpo, cum ai reuşit să te răneşti?

Dar Lucy nu răspunse la întrebarea Dianei.

– La capătul drumului, spuse ea uitîndu-se la Miranda.

Deşi a cădea pe pe bicicletă nu intra în aceeaşi categorie cu viaţa sexuală, şi ca să fim drepţi, lipsa acesteia, disecată şi discutată de toţi cei din jurul tău, Lucy se gîndea că acest obicei este de-a dreptul stupid, preferînd să tacă. Dar genunchiul ei începuse să supureze şi nu mai putea fi multă vreme ignorat. Îi lăsă pe toţi discutînd pe terasă şi se duse în camera ei pentru un unguent antiseptic. Alex dormea în faţa căsuţei, iar Lucy observă că acestuia îi căzuse cartea de pe genunchi. O ridică încet, ca să nu-l trezească, dar el deschise ochii, clipind des; pri-

virea lui directă o surprinse pe Lucy.

– Nu mai fi supărată pe mine, niciodată, o rugă el. Regret, într-adevăr.

Lucy constatase slăbiciunea lui pronunţată de la o zi la alta. Era imposibil să mai fie supărată pe el, aşa că se aşeză pe pămînt, alături de scaunul lui. Stoarse din tubul cu antiseptic acoperindu-şi degetul şi ungînd rana de la genunchi.

– Diseară mergem la pizzerie, pentru cină. Poate vrei să mergi cu noi.

Alex schiţă un zîmbet uşor.

– Trec peste asta. Apropo, ce ai păţit la genunchi?

– Este doar o zgîrietură, va trece.

– Vino la mine, am ceva special pentru genunchii tăi.

Lucy îl urmă în camera acestuia, aşezîndu-se pe pat. Alex se duse la dulap, luă o sticlă cu alcool iodat şi se aşeză alături de ea.

– Ştii, Lucy, nu trebuie să se infecteze. Voiam să-ţi spun, nu da importanţă vorbelor.

– Poftim?

– De noi spun. Astea rămîn aici, pe deal. Nu prea avem ce discuta, decît despre noi.

El turnă alcool pe rana de la genunchi.

– Au! exclamă Lucy. Vrei să sufli, te rog?

Alex suflă pe rană.

– Te rog, iartă-mă...

– Nu mai sînt nervoasă, ci doar puţin tulburată de noaptea trecută.

– Sper că spui adevărul. Simt parcă mi-ai fi făcut o injecţie, o injecţie cu viaţă. Îi legă un bandaj în jurul rănii. Ştii franţuzeşte?

Ea încuviinţă.

– Aşa şi aşa. *Comme çi, comme ça!*

– *L'immense frivolité de mourants...* Lega nodul la bandaj. Aşadar... va trebui să suporţi frivolitatea mea imensă.

– Mulţumesc. Lucy se ridică şi îl sărută. Este în regulă, spuse ea, într-adevăr.

Se întoarse în camera ei şi tocmai se spălase, schimbîndu-se într-o cămaşă de lînă galbenă, cînd auzi vocea lui Alex:

– Aşadar, cum merge?

– La ce te referi? Lucy ieşi din cameră, pieptănîndu-se.

Alex se sprijini de prag.

– Misiunea ta, nu fi descurajată.

– Dar nu este o misiune, spuse ea întorcîndu-se direct în camera ei, în aşa fel ca el să nu-i vadă

iritarea. Ce rost avea ca Alex să se scuze, dacă venea să se roage şi să întrebe? Oricum, ea nu era prea sigură că galbenul îi venea bine, estompînd paloarea ei după beţie.

Alex constată, cînd Lucy reapăru, că ea se schimbase, renunţînd la galben, îmbrăcînd un taior gri.

– Cealaltă cămaşă îţi venea mai bine...

7

Lucy, purtînd cămaşa galbenă, recomandată de Alex, conducea grupul spre pizzerie. Grup din care făceau parte locotenentul, Noemi, Michele şi alţii.

– Vai, spuse chelnerul, desfăcînd braţele cu regret, după cum vedeţi toate locurile sînt ocupate... poate o jumătate de oră mai tîrziu?

Apoi ochiul lui profesional îi văzu pe Diana şi pe Ian, aflaţi în urma grupului.

– Domnilor! Nu am observat că sînteţi dumneavoastră.

După patru minute reuşise să aducă nişte mese, le unise acoperindu-le cu feţe de masă noi,

invitînd grupul să ia loc.

Două carafe de *Chianti* apăruseră pe masă, în timp ce toţi comandau aperitive. Lucy alesese cu prudenţă, un suc de portocale. Ian, sorbind un *Martini* cu sifon, conversa cu locotenentul, în italiană.

– Ce te aduce pe la noi, locotenente?

– Vă rog, aş dori să exersez cunoştinţele mele în engleză. Sînt aici pentru a lucra. Din păcate, nu este ceva despre care aş putea vorbi.

– Strict secret, nu? Richard intervenise, sincer impresionat.

– Strict secret... repetă Noemi, răutăcioasă, uitîndu-se amuzată la tînărul ofiţer.

– Misiune zădărnicită de dispariţia unei maşini, spuse Michele murmurînd în urechea ei. El remarcase ironia din privirea acesteia, dar fără să-i acorde importanţă.

– Hei, uite cine este aici, spuse Christopher.

Toată lumea se uită în direcţia privirii lui. Osvaldo, Niccolo şi o fată îmbrăcată într-o rochie pestriţă intrau pe uşă.

– Veniţi alături de noi, îi invită Christopher.

Lucy, care stătea alături de Daisy, îşi căuta de lucru, încheind şi descheind nasturii puloverului cu care fetiţa era îmbrăcată, în timp ce fraţii Do-

nati şi tînăra care venise cu ei se aşezau la masă. Fata asta are trăsături aspre, gîndea Lucy.

– Mulţumesc, dar nu vom sta, de fapt, ne-am oprit doar să v-o prezentăm pe Gabriela.

– Ah, da, Gabriela, spuse Christopher, fără entuziasm.

Ceilalţi de la masă dădură din cap, politicoşi, iar Niccolo conduse tînăra spre altă masă. Osvaldo se opri punînd mîna pe umărul lui Lucy, Niccolo revenind lîngă el.

– Te-ai lovit rău?

– Poftim? La ce te referi? întrebă Miranda.

Lucy, în loc să răspundă, repeta la infinit jocul cu nasturii de la puloverul copilei.

– A căzut, spuse Osvaldo în locul ei.

– Pot vedea unde? întrebă Daisy.

– Nu în clipa asta, replică Lucy, fiind întreruptă de domnul Guillaume, care din capul mesei strigă:

– Niciodată în viaţa mea...

Toţi ridicară spre el priviri uimite, Diana fiind tulburată de expresia feţei bătrînului.

– Mai doreşte cineva puţin vin? întrebă ea încercînd să echilibreze situaţia. Locotenente?

– Mulţumesc, nu.

– Goniţi acest rahat de la masă, reveni domnul Guillaume, strigînd cît putea de tare.

Mesenii se ocupau de farfuria din faţă, doar Lucy însă îl privea insistent pe Niccolo.

– Vorbesc, cumva, îngerii din nou, Mister G?

– Nu pot urina în această oală.

– Uh, oh, suspină Diana. Ea realizase că atunci cînd venise Guy, în tradiţionala lui vizită anuală cu o lună în urmă, devenise mai uituc decît cu un an în urmă, mintea lui slăbită de vîrstă, luînd-o uneori razna, iar ea avînd grijă de Alex nu-i atrăsese atenţia lui Ian, care considera că domnul Guillaume era în perfectă stare.

– Am spus ceva greşit? întrebă precaut locotenentul.

– El este un renumit istoric de artă, un adevărat geniu, dar are uneori crize din astea, spuse Diana, aproape în şoaptă.

Domnul Guillaume continuă să ţipe:

– Cînd ai de gînd să ne vizitezi, du-te la dracu', mai întîi.

– Ce este asta, Guy? spuse Ian plin de înţelegere faţă de bătrîn şi conştient că restul mesenilor tăceau, interesaţi de cele ce vor urma.

Diana se ridică, privind în jurul mesei.

– A stat prea mult la soare, este extenuat. Se duse în spatele bătrînului, punîndu-i uşor mîna pe umăr.

– Guy, ce zici dacă te conducem acasă? *Tu es fatigué.* Ea îl apucă de o mînă şi Ian de cealaltă.

Domnul Guillaume protesta, fără să se mişte.

– Vino să te joci cu pantofii istoriei.

– Domnul Guillaume este foarte teatral, spuse Daisy, privind la Lucy, care avea un ochi la Niccolo, iar celălalt în capul mesei, unde era Mister Guy, gîndind că totul semăna cu desfăşurarea unei drame de Ibsen.

– Poate că eu ar trebui să...

– Reuşim singuri, *merçi,* spuse Ian.

Prinzîndu-l în cîmpul vizual pe locotenent, domnul Guillaume îi spuse:

– Dragă prietene, regret, dar nu am avut o maşină pentru tine.

– E-n regulă, mulţumesc, spuse locotenentul, tot în franceză, apropiindu-se de el. Vezi, prefer să merg pe jos. Vrei să facem cîţiva paşi împreună?

Locotenentul îi oferi braţul şi, spre surprinderea tuturor, domnul Guillaume acceptă:

– E foarte drăguţ din partea ta, mulţumi bătrînul.

Cei doi ieşiră din pizzerie împreună, urmaţi de Diana şi pe Ian. Locotenentul se întoarse la masă după cîteva minute.

– Bătrînul nu se simte bine, spuse el, dînd din cap cu tristeţe. Domnul şi doamna Grayson l-au condus acasă cu maşina. Mi-au spus că vă vor vedea mai tîrziu.

– Ai condus bine lucrurile, spuse Noemi. Asemenea *delicatesse!*

– Mmmm, murmură Michele.

Terminară spaghetele şi pizza repede, fără prea multă vorbă. Lucy se uită din nou la masa lui Niccolo şi se ridică.

– Cred că mă voi duce acasă, spuse ea.

– Aşteaptă, zise Richard, căutîndu-şi portofelul. Cred că am terminat masa. Puse banii pe nota de plată şi i-o înmînă chelnerului.

– Nu, eu vreau să merg pe jos, spuse Lucy. Nu este prea departe de aici.

– Drumul e sigur?

– Bineînţeles că e sigur, nu ne aflăm în Manhattan, spuse Miranda.

Locotenentul îi zîmbi lui Lucy.

– Merg şi eu cu tine, îmi place că mă plimb, dacă se poate.

Lucy şi locotenentul mergerau tăcuţi de-a lungul străzii. Cerul se acoperise cu stele. Greierii cîntau de zor prin iarbă, iar în aer era un parfum de levănţică şi miere. Cîteva maşini trecură pe

lîngă ei, dar una se opri. Locotenentul lumină interiorul maşinii, localizîndu-l pe Richard, care stătea pe scaunul conducătorului.

– Chiar nu vreţi o plimbare cu maşina?

Lucy îl privi pe locotenent, care nu schiţa nici un gest.

– Nu, sîntem chiar siguri de asta.

– Crezi că e în siguranţă cu locotenentul? o întrebă el pe Miranda, după ce se îndepărtaseră.

– De cînd te preocupă siguranţa altora aşa de mult?

– Este un militar cu ea, remarcă Noemi, aşezată pe scaunul din spate. Cu el e mult mai bine pentru Lucy, decît cu Niccolo.

Miranda devenea din ce în ce mai conştientă de interesul special al soţului ei pentru Lucy.

– Nu ne-am săturat de discuţii referitoare la Lucy? spuse ea.

Richard se încruntă la ea.

– Credeam că tu eşti îngrijorată de virgina casei. Apăsă nervos cît putu pe accelerator, aruncîndu-le spre spate pe cele două partenere de drum. Restul călătoriei se desfăşură în linişte.

Cînd trecuseră deja zece minute de la despărţirea de cei din maşină, Lucy puse o mînă pe umărul locotenentului.

– Ascultă!

Ei se concentrară, ascultînd. Fără vorbă, ei se îndreptară spre locul de unde se auzeau vocile. Coborîră o pajişte, trecînd printr-o arcadă, cufundată în întuneric, ajungînd în cele din urmă în sala de mese a mănăstirii. Scena îi amintea lui Lucy de o carte poştală primită de Crăciun. Candele luminoase erau pe toţi pereţii, luminînd un grup de călugări, cu robe albe, cît şi celebra pictură a lui Ghirlandaio *Ultima cină.* Atmosfera îi tăie respiraţia lui Lucy. Era o saturaţie de culoare, care dispăruse la reproducerea cărţii poştale, cît şi în cele studiate de ea la Istoria artelor. Călugării nu-şi ridicaseră privirile, cînd cei doi se strecuraseră înapoi în hol, continuînd să cînte în perfectă armonie.

– Sînt călugări dominicani, explică locotenentul, interpretează un cîntec gregorian. Cîntecul încetă şi ea îl auzi pe locotenent spunînd:

– Îmi pare rău...

Ea deschise ochii, cînd un călugăr li se adresă politicos:

– Scuzaţi-mă, dar aici înregistrăm un concert religios.

Un inginer de sunet se apropie de ei surprins.

– Vă cerem scuze, spuse locotenentul, plecîndu-se respectuos înaintea călugărului. Luînd-o pe Lucy de mînă, ieşiră din mănăstire.

– A fost încîntător, spuse Lucy. Cred că ştii că poţi sta la familia Grayson.

– Mă simt bine aici. Ajunseseră la maşina lui, aşa că el deschise portiera, iluminînd interiorul. În plus, mă voi scula de dimineaţă, mîine.

Pe bordul maşinii, Lucy putea vedea o fotografie în care era o tînără femeie şi doi copii.

– Aceasta este familia ta?

Ea intră în maşină, aşezîndu-se pe locul conducătorului, pentru a vedea mai bine fotografia.

– Ai două fete? Cum se numeşte soţia ta?

– Anunziata.

– Sună a ceva sfînt...

Lucy trecu pe locul de alături, iar locotenentul privi cu teamă în jur, după care se aşeză lîngă ea.

– Cum te cheamă? întrebă Lucy.

– Leonardo.

– Numele de aici sînt plăcute, spuse Lucy, deschizînd aparatul de radio. Se auzea un vechi blues american, al cărui text spunea: „Trebuia să fii tu... trebuia să fii tu. Am căutat în jur, în cele din urmă descoperind pe cineva care..."

Ei se priviră în ochi. Leonardo îşi coborî primul privirea, întinzîndu-se să deschidă uşa din partea lui Lucy.

– Tu eşti tînără şi frumoasă, iar eu va trebui să dorm.

Leonardo în cele din urmă o sărută pe Lucy, care îi înconjurase gîtul cu braţul. Continuînd să o sărute, el luă mîna lui Lucy, punînd-o pe sexul lui, frecînd locul în sus şi în jos. Lucy tresări, surprinsă, ochii ei deschizîndu-se larg. Gura lui o ţinea încă prizonieră pe a ei, în timp ce continua să-i frece mîna în zona lui intimă, mai tare şi mai tare. Apoi, brusc, îşi aruncă pe spate capul, spre nedumerirea lui Lucy, începînd să înjure în franţuzeşte. Lucy, în mod automat, freca în continuare sexul lui, fără să ştie exact ce aştepta de la ea. Deodată, el îi respinse mîna:

– Vai, vai! striga el în italiană. Pleacă.

– Ce? Lucy era perplexă. Ce am făcut...?

Leonardo, care începuse să găsească situaţia jenantă, chiar penibilă, vorbea cu un ton mai ridicat decît ar fi vrut.

– Ascultă, nu te simţi suficient atrasă. Acum pleacă. Coboară din maşină.

Lucy deschise încet uşa, după care se întoarse spre el.

– Hai, du-te! spuse el împingînd-o destul de tare. Lucy se împletici, fiind pe punctul de a cădea din maşină. În urma ei, auzi trîntindu-se portiera.

Căsuţa era cufundată în linişte, cînd ea se strecură în camera ei, dezbrăcîndu-se cît putu de repede. Se băgă în pat, trăgîndu-şi aşternutul peste cap.

Dumnezeule, cît ura ea tinereţea şi inocenţa ei! Cît de uşor se făcuse de rîs. În minte îi venise Miranda şi specialistul în deflorare, din clasa ei. Aceeaşi poveste se petrecuse cu multe fete de la colegiul ei. Toate păreau că îşi pierd virginitatea cu o încoronare, schimburi de inele, broşe, mărturisiri în şoaptă, ca apoi să se consfinţească legătura lor, sau să treacă la alt băiat. Dar ea rămăsese mereu detaşată, îşi spuse, întrerupîndu-şi gîndurile:

„Nu, regret, nu o pot face în seara asta... nu, te rog... n-aş putea... acum însă e altceva..."

Ea îşi păstrase visele, în amintirea acelui băiat frumos, italian, pe marginea unui lac din Italia, ca şi cuvintele din scrisori, pe care le purtase în inima ei, ani de zile. Dar totul luase sfîrşit, cînd în grădina de lămîi, apăruse o nouă floare.

Cum se putuse amăgi singură? Se întoarse cu

faţa în sus, privind tavanul fără să-l vadă. Ce se va întîmpla cu ea, totuşi?

A doua zi dimineaţă, pe locul unde stătuse maşina locotenentului, erau doar mucuri de ţigări strivite. Lucy se uită la ele neliniştită. De ce fuseseră relaţiile lor atît de aprinse? Fiecare trebuia să treacă prin asemenea situaţii de coşmar? Sau avusese ea ghinion? I se spusese de nenumărate ori, pînă la saturaţie: „acum, cît eşti tînără, profită de asta, cît mai ai vreme". Ei bine, încercase, dar totul se întorsese împotriva ei, avînd parte numai de scene umilitoare.

Domnul Guillaume stătea în via din apropiere, făcînd semne cu mîna în timp ce o maşină era remorcată, înaintînd încet de-a lungul văii. Lucy urmări maşina pînă dispăru dincolo de deal, gîndindu-se, satisfăcută cît de cît, de ideea că şi tînărul ofiţer simţea la fel ca ea. Şi, slavă Domnului, nimeni nu fusese martor la umilinţa ei. Încerca să-şi recapete stăpînirea de sine, cînd o maşină trecu pe lîngă ea şi se auzi vocea lui Michele:

– Salut, Lucy. Ce faci aici atît de devreme?

– Oh... salut.

Michele, care era un băiat simţit, putu observa că Lucy era abătută.

– Sînt în drum spre Siena, spuse el. Vrei să iei cu mine micul dejun?

– De ce nu?

Găsiră o cafenea mică, chiar dincolo de Via di Citta şi Michele comandă *cappucino,* şuncă prăjită şi sandvişuri. Lucy refuză sandvişurile, ştiind că o zgîrîiau pe gît, dar acceptă o ţigară. În ultimul timp, părea că fumase cam mult.

– Ştiai că mama mea s-a culcat cu tatăl tău? întrebă ea.

Michele se aplecă pentru a-i aprinde ţigara, fără să pară surprins.

– Nu m-am obosit să contabilizez femeile cu care se culca tatăl meu. Era unul dintre bărbaţii care ar fi sărit pe fiecare femeie întîlnită în cale. Nu putea renunţa la asta. Sînt surprins că nu a încercat şi cu tine.

– Cred că mama mea a avut prima poveste de iubire, datorită reţinerii ei faţă de actul fizic, spuse Lucy, simţindu-se atrasă puternic de bărbatul care insista.

– Întotdeauna femeile se îndrăgostesc de asemenea bărbaţi. Tatăl meu era profesionist în aşa ceva, zise Michele.

– Mi-a spus că s-a culcat doar o dată cu mama mea, zise Lucy.

– Vai! exclamă Michele neîncrezător. Regret. Tatăl meu poate fi un bun jurnalist, dar nu este renumit ca fiind sincer, referitor la poveştile lui cu femei.

Lucy îl studie atent pe Michele.

– Oh, spuse ea. Mă întreb...?

Michele nu voia să vorbească despre mama ei sau despre tatăl lui, ar fi dorit să vorbească despre el însuşi.

– Ajung discuţiile despre părinţi, hai să ne plimbăm.

Plăti nota şi împreună merseră de-a lungul străzii, care cobora spre centru, presărată cu magazine, ajungînd în cele din urmă la Piazza del Campo. Aceasta era scăldată în razele aurii ale soarelui, deja aglomerată de studenţii care se întîlneau la cafenelele de pe trotuar, amestecaţi cu numeroşii turişti, aşezaţi lîngă Fontana di Joia.

– Aici se ţineau cursele cu cai, de două ori pe an, spuse Michele. El o conduse pe Lucy printr-o

curte interioară, la Palazzo Publico.

– Acum vom urca în Turnul Clopotului, de unde avem o perspectivă grozavă a oraşului şi a regiunii toscane.

Dincolo de turnul de marmură verde şi albă, înglobat în clădirea catedralei, de acoperişurile construcţiilor gotice şi romanice şi de zidurile galbene ale Fortăreţei Medici, Lucy putea vedea viile desfăşurîndu-se pînă la orizont. Era o privelişte plină de o pace divină.

– Sînt încîntată de faptul că am venit aici, spuse ea. Mulţumesc.

– Este un loc potrivit minţilor tulburi, zise Michele.

– Te simţi în acest fel? întrebă Lucy, surprinsă, crezînd că este singura cu probleme, Michele îi păruse un tip foarte optimist.

– Nu semăn tatălui meu, poţi să constaţi singură. El se uită la panorama oraşului, nu la Lucy. Sînt chiar mai timid, cînd femeile mă curtează. Nu ştiu nici măcar cînd o fată este interesată de mine, toate acţionează cu indiferenţă.

– Fetele nu o arată direct cînd sînt interesate, spuse Lucy cu un aer de superioritate. Asta nu înseamnă că sînt frigide.

– Aşa... Atunci, eu cum ar trebui să procedez?

– Încerci...

– Chiar dacă nu te bagă în seamă?

– Ei bine... Lucy ezita. Da...

Michele se apropie de ea confesîndu-se:

– Este aşa de greu să începi. Ce faci dacă o fată rîde de tine?

– Ei, Lucy se opri să gîndească puţin: Poate nu este cea mai inocentă fată din lume, dar nici singura. Mă îndoiesc că ar face aşa ceva.

– Serios? Michele părea uşurat. Deci trebuie doar să ai puţină îndrăzneală?

– În mod sigur, spuse Lucy, zîmbindu-i.

– Ştii despre cine vorbesc. Michele se uită în ochi ei, direct. Cred că da.

Lucy se prefăcea că analizează propunerea.

– Crezi că ea este interesată? continuă el.

– Cred că ar putea fi. Lucy se uita la el cu simpatie. Pot să jur că este.

– Nu crezi că diferenţa de vîrstă e prea mare?

Surprinsă, Lucy întrebă:

– Dar ce vîrstă ai tu?

– Douăzeci şi şase.

– Nu, nu este, în nici un caz.

– Treaba este că... spuse Michele, totdeauna

mi-au plăcut femeile mai în vîrstă. Au ceva...

Lucy, retrăgîndu-se, întrebă ezitînd:

– Chiar aşa, cîţi ani are ea... exact?

– Noemi? Michele zîmbi cu căldură. Cred că aproximativ patruzeci şi cinci. Dar este... atît de provocatoare. El începu să rîdă nervos. E deplasat, dar o am mereu prezentă în minte. Ţi s-a întîmplat aşa ceva?

Lucy privi în depărtare, spre Castelo di Broglio şi vila Dinati.

– Da, spuse ea parcă visînd. Mi s-a întîmplat şi mie.

– Noemi parcă aprinde luminile, cînd intri tu în scenă, spuse Lucy, uitîndu-se la Michele, în timp ce se întorceau de la Siena. Ea depăşise deruta iniţială, produsă de faptul că Michele vorbea de Noemi, şi nu de ea, trezindu-i-se interesul pentru a înlesni legătura lor romantică. Era totuşi o schimbare, devenise singurul instrument activ al intereselor altcuiva.

– Dar este italiancă, spuse Michele, ca şi cum

asta ar fi explicat totul.

– Adevărat, încuviinţă Lucy. Chiar şi aşa, este pentru tine prea mult.

Michele îi lăsase avantajul piesei importante în discuţia lor.

– Mi-ai restabilit curajul, spuse Michele. Voi fi îndrăzneţ, Lucy.

Cînd ajunseră acasă, Lucy se duse în camera ei şi îşi spălă părul. Întotdeauna considerase că spălatul părului avea asupra ei efect terapeutic. Punîndu-şi pe ea confortabila cămaşă pe care o luase din garderoba tatălui ei, înainte să plece din New York, îşi scoase jurnalul intim, ducîndu-se la fereastră şi privind peste dealurile cu vii. Îşi aprinse o ţigară şi începu să scrie:

„ ... aştept, aştept răbdătoare... sînt liniştită ca o cană... sper că vii şi să mă smulgi din apatie... Vino şi mă trezeşte".

Era aşa cum se aşteptase, era ceva trist, ce voise ea să spună, dar zîmbetul nu era promiţător? Nu-şi imagina cum Emily Dickinson sau Vir-

ginia Wolf s-ar fi putut compara cu o cană.

Puse jurnalul deoparte şi începu să-şi usuce părul. Se auzi o bătaie în uşă.

– Cine este?

Nu se auzi nici un răspuns, aşa că, ştergîndu-şi părul cu prosopul, ca şi pînă atunci, Lucy se duse şi deschise uşa. Afară, Richard făcea gimnastică, genuflexiuni şi mişcări de braţe, respirînd adînc. Era îmbrăcat pentru jogging, avînd cîteva clipe, ca şi cum nu mai ştia de ce venise acolo.

– Mă întrebam... spuse el, uitîndu-se la ţigara lui Lucy. Aş vrea, dacă se poate, să fumez cu tine.

– Dar ştiam că erai împotriva fumatului, zise ea, fără să se mişte din cadrul uşii.

– Nu-i spune Mirandei, cred că ar trebui să plec.

El se strecură pe lîngă ea şi pătrunse în cameră.

– Aşadar, nu am intrat pînă acum în camera asta. El privea în jur, impresionat. Seamănă cu o mansardă. Am avut aşa ceva în Soho, dar camera de baie nu avea legătură directă cu restul locuinţei. El se apropie de pat, luînd în mînă jurnalul ei. Ei, ce avem noi aici? Aşadar, scrii? Despre ce

scrii... totul din imaginaţie?

Lucy îi luă jurnalul din mînă, oferindu-i o ţigară. Se aşeză la celălalt capăt al patului cît putu de departe de el.

– Îmi aminteşti de o pisică, spuse el.

– Nu prea îmi plac pisicile.

– Tu eşti o pisică mică. Ai imaginaţie, nu?

– Toată lumea are.

– Lucruri pe care le vei face cîndva?

Richard îşi scosese ochelarii de soare, Lucy fiind surprinsă de expresia speriată din privirea acestuia. Ea ridică din umeri, păstrînd o rezervă diplomatică.

– Acesta este un exerciţiu pe care îl fac actorii, pentru a-şi ascunde inhibiţia. Ai încercat aşa ceva pînă acum? Să renunţi la control?

– Cum? Lucy îl privea suspicioasă.

– Faci ce-ţi spune profesorul.

– Mie îmi spui?

– Nu, nu aşa, spuse Richard.

– Atunci cum?

– Îngenunchează.

– Să îngenunchez? Lui Lucy nu-i venea să creadă că purta o asemenea convesaţie. Cred că glumeşti.

– Îţi voi arăta eu. El zîmbi încurajator, ca atunci cînd stimulezi un copil recalcitrant.

Lucy îşi stinse ţigara, zdrobind-o pe fundul scrumierei, încercînd să deducă adevărata lui intenţie.

– E-n regulă, dacă o faci tu primul.

– Bine, spuse el, îngenunchind. Primul lucru...

Ea i se alătură, îngenunchind şi constată că el folosise din belşug after shave.

– Acum pe brînci, spuse el.

Lucy îşi reţinu rîsul.

– Oh, adevărat... dar nu cred că este foarte...

– Fără vorbe, spuse Richard autoritar. Amîndoi se aplecară mergînd pe brînci, după care el se întoarse cu faţa spre ea.

– Acum du-te spre oglindă, încet.

Împreună se tîrîră în patru labe, traversînd camera, ajungînd să se vadă în oglinda mare din perete.

– E-n regulă, spuse el. Deschide-ţi gura. Ea se conformă imediat. Limba afară!

Ea îşi scoase limba.

– Linge!

Ea se uita uluită la Richard, care lingea oglinda. Era nebun, sau ce era asta? gîndea ea. Pînă la

urmă, linse şi ea oglinda.

– Ca o pisică, continuă el ordinele.

El linse din nou suprafaţa oglinzii.

– Bine, pisoiaşule. Acum linge şi miaună: miau... Hai, încă...

Limba lui înainta către a ei, cînd se auzi o bătaie în uşă.

– Lucy, l-ai văzut pe Richard?

Oh! exclamă Lucy pentru sine. Era Miranda. Richard se ridică rapid în picioare, iar Lucy se lipi de perete.

– Ce se petrece aici? strigă Miranda revoltată şi părăsi camera.

Richard o urmă imediat.

– Scumpo, ştii, noi doar... stai o clipă... stai.

Lucy, care se trîntise pe pat, îi auzi cum treceau pe sub fereastra ei.

– Sincer, spunea Miranda, nu înţeleg de ce ai venit la ea. Îţi agitai fundul la jogging, sau ţi-ai lipit urechea de telefon? În plus, sufoci lumea cu cît after shave ţi-ai dat. Ce dracu' făceai înăuntru?

– Nimic.

– Pentru numele lui Christos, erai acolo adulmecînd ca un cîine.

– Miranda... Vocea lui cerea pacea. Ea mi-a

cerut să-i explic tehnica practicată de Lee Srasberg, în actorie.

– Nu, nu, protesta Miranda neîncrezătoare. Regret, nu, nu-mi cere să te cred.

Lucy se trînti din nou pe pat acoperindu-şi faţa cu mîinile. Dumnezeule, se gîndea ea, altă nenorocire. Iar am făcut-o de oaie. Cum m-am aruncat singură în asta? Sînt o masochistă sau ce?

Se ridică, se duse la chiuvetă şi îşi spălă faţa congestionată. Părul ei reflectat în oglindă era un cap ciufulit. Se pieptănă furioasă, întrebîndu-se, neliniştită, cum va da ochii cu Miranda la masa de prînz.

8

Era partea aceea din zi, cînd totul părea calm, fără tulburări, cînd toată lumea ducea dorul întîlnirilor de pe terasă, savurînd băuturile acide, cafelele tari, discutîndu-se ce vor avea la masa de prînz.

– Poate doar ceva spaghete? întrebă Richard producîndu-i silă Dianei, care îl privea distantă. Părerea ei era că spaghete simple nu se pot servi, atîta timp cît există salată, care bineînţeles nici ea nu poate fi servită goală. Amîndoi îşi susţineau punctul de vedere, agitînd cuţitul în aer, nerenunţînd bineînţeles la convingerile lor. În plus, cei doi tineri Donati fuseseră invitaţi la un pahar

de băutură. Diana neştiind sigur dacă aceştia vor veni sau dacă vor rămîne şi la prînz.

– Mă gîndeam la un picnic. Ce ziceţi? spuse ea intenţionat, propunînd o soluţie. Noemi, care sorta fel de fel de mirodenii, răspunse sincer:

– O porţie de bresaolă scăldată în ulei de măsline, cîteva felii gustoase de brînză afumată, cu o felie de pîine prăjită. Ce altceva este mai uşor de preparat şi în acelaşi timp mai gustos? Mă oblig să fac eu asta.

Richard, care nu suporta ca meniul lui să fie împuţinat, interveni lezat, turnîndu-şi un pahar de whisky şi formînd pe telefonul lui celular un număr.

– *Nein, nein, ich weiss was machen mussen...*

Miranda, care stătea înt-un balansoar în mijlocul pajişti, îl privea pe Richard cu resentiment. Ea nu se lăsase păcălită de povestea lui cu lecţiile de actorie de la cursul lui Lee Strasberg. Soţul ei încercase să o batjocorească, nu exista îndoială, determinînd-o să se gîndească la despărţire, sau luîndu-şi revanşa, din cînd în cînd, schimbîndu-se cu un alt model de bărbat. Adevărat, el era un ticălos, dar un ticălos de talent, cu mult farmec, care îi demonstrase „ fetiţei lui preferate", că îi stătea la dispoziţie, oricînd aceasta ar fi dorit. În

plus, el era dispus să o reintroducă în afaceri, pe contul ei propriu. Miranda se gîndea la Frank, la burta acestuia şi la statura lui scundă. Asta o făcea să se gîndească din nou la Richard cu simpatie. Poate ar fi bine să-i mai ofere o şansă. El avea şarm, era nostim şi un amant de necontestat. De cînd printre ei apăruse Lucy Harmon, se răspîndise un parfum claustrofobic în vila familiei Grayson, încărcat de intenţii senzuale. Acest lucru îi amintea Mirandei de coteţul în care ea îşi păstrase căţelul preferat, un ciobănesc german, numit Herman, de aventura pe care o avusese cu proprietarul cîinelui, cînd se dusese să-l cumpere din Fire Isald. Acolo fusese foarte cald, într-unul dintre locurile unde cîinii erau adăpostiţi, aceştia dormind, lătrînd leneşi, cu limbile scoase, aşteptînd plini de speranţă ce urma să vină... Asta nu se petrecea la un milion de kilometri distanţă de locul unde mami şi tatăl vitreg o vegheau pe Miss Tinereţe, înconjurată de bărbaţi cu sînge fierbinte, care toţi tînjeau după ea. Miranda era convinsă că detectase deja jumătate din sclipirile pofticioase ale lui Guy Guillaume. Christopher, cel puţin, rămăsese imun la avansurile inconştiente ale lui Lucy. Dumnezeule, cît de îngrijorată fusese, cînd la New York, începuse povestea cu sida.

Acesta venise la o petrecere dată de Frank, cu un tip ciudat, un designer, care îi povestise vrute şi nevrute despre diferite ustensile de bucătărie, cumpărate de el din Zabar, în dimineaţa acelei zile. Ea nu-l întrebase niciodată pe Christopher despre preferinţele lui sexuale, mai ales pentru că el evita aluziile ei, iar Miranda nu dorise să deschidă discuţii despre aşa ceva nici cu mama sa, înainte de a suna clopotele bisericii la nunta ei. Miranda o auzise propunînd ideea că Lucy şi Christopher ar putea fi un cuplu potrivit. Un timp, ea nutrise speranţa că între Christopher şi Niccolo nu ar putea apărea ceva ce ar depăşi relaţiile pur prieteneşti, mai ales cînd aceştia plecaseră împreună în Turcia, dar la întoarcere fusese suficient să vadă felul în care fratele ei o privea pe Lucy, pentru a şterge o asemenea bănuială pentru totdeauna.

Devenise clar că interesul lui Michele era fixat în altă parte. Miranda o plăcea pe Noemi. O ştia de cînd era copil, prin viaţa acesteia trecînd amanţi mai răi sau mai buni, ea dorindu-şi fericirea. Ce dacă Noemi ar fi putut să-i fie mamă!

Din respect pentru Dumnezeu trebuia să admită că Noemi nu arăta a fi mama ei, iar vîrsta adevărată nu era relevantă, în epoca modernă.

Puteau fi văzute mereu acele femei italiene, care aveau cincizeci şi cinci de ani, pretinzînd că sînt încă tinere. Miranda se uita la silueta impecabilă a lui Michele (ochii lui negri, adorabilul fel de a fi al acestuia, cît şi remarcabilele lui articole din *La Stampa,* devenind astfel unul dintre cei mai citiţi autori) considerîndu-l foarte potrivit pentru Noemi. Din fericire, el nu dădea semne că ar fi mers pe urmele hedonistului său tată. Carlo... era un altul, hipnotizat de farmecele lui Lucy. Iar Alex, sărmanul Alex, aflat în pragul dispariţiei, o privea cu ochi lacomi, măcinat de o devorantă pasiune.

Miranda, un timp, chiar uită de ea, ceea ce nu-i stătea în caracter, cufundată în tristeţe.

Se uită la Ian, care stătea sub ulmi, absorbit de creaţia lui. Chiar şi Ian, corectul Ian era mult prea preocupat de modelul, care îi pozase.

Lucy simţea că Miranda o priveşte, dar ştia că nu trebuie să se mişte sau să întoarcă capul, încercînd să descifreze expresia ei. Îşi punea speranţa că Miranda nu va crede că ea îl atrăsese pe Richard cu aerul ei de pisică, smulgîndu-l de lîngă

soţia lui. Părerea că Richard Reed era un playboy stricat, îi aparţinea lui Lucy, într-adevăr, Lucy nu-şi putea imagina ce anume găsise Miranda la el.

Stătea înţepenită în poziţia în care o găsise privirea Mirandei, simţind că probabil piciorul ei stîng va suferi o crampă musculară, dar în clipa aceea apăru Daisy brusc, după trunchiul unui copac.

– Salut, Lucy, vrei să ne jucăm?

– Regret, dar... Lucy zîmbi şi superstiţioasă îşi mută piciorul.

– Oh, haide, insistă Daisy. Ce se întîmplă cu tine?

– Daisy, Lucy îl ajută pe tatăl tău la lucru, spuse Ian răbdător, du-te şi caută pe altcineva.

Daisy, supărată, lovi o piatră cu piciorul, dar văzînd-o pe Miranda, se duse la ea.

– Vrei să ne jucăm, Miranda?

– Nu sînt în starea care mi-ar permite să mă joc cu purceluşi...

– Richard...? Daisy alergă pe terasesă, trăgîndu-l de mînă pe Richard.

– *Wir haben schön...*

Richard puse palma pe gura fetiţei pentru a o face să tacă, dar aceasta îl muşcă.

– Rahat, ţipă el în telefon.

Daisy rîse, fugind la Christopher, care se ocupa de computer.

– Sînt amărîtă, nimeni nu vrea să se joace cu mine, declară Daisy.

– Ssst! Dacă vei sta liniştită şi tăcută, după zece minute jur că mă voi juca. Vom juca „şerpii şi scările".

Ian respiră uşurat, văzînd-o pe Daisy aşezată lîngă Christopher.

– E-n regulă. Hai să începem din nou, îi spuse el lui Lucy, observînd cum cădea părul ei pe linia armonioasă a gîtului, cît şi negrul intens al ochilor ei.

Ea avea voluptatea moştenită de la mama ei, dar, spre deosebire de Sarah, Lucy îşi potenţa senzualitatea, prin rezerva ei faţă de sex. Ian spera ca ea să nu-şi piardă asta. Ian luă cărbunele şi caietul de schiţe, iar acum Lucy îl putea studia.

Era îmbrăcat într-o bluză de bumbac nevopsit, cămaşă de marinar, cu manşetele suflecate, şi deşi muşchii braţelor lui erau puternici, mîinile i se mişcau uşor deasupra hîrtiei. Era un bărbat foarte viril. Dar cu toate acestea, gîndi ea, linia gurii lui şi ochii calzi îi dădeau o anumită feminitate.

– Dacă ceva te deranjează, spune-mi, reluă Ian, punînd jos cărbunele cu care desena şi caietul de schiţe. Întinse mîna şi dădu în jos una din bretelele rochiei lui Lucy. Mă gîndeam...

Lucy nu era doar stînjenită, ci stînjenită de-a binelea, pentru că era în situaţia aceea. Văzuse o schiţă pe care Ian i-o făcuse demult mamei ei, cu sînii goi, ca aceea făcută Mirandei în bucătărie şi fusese îngrozită, mai ales de faptul că el i-ar fi putut cere şi ei acelaşi lucru, dar sperînd ca el să nu sesizeze obrajii ei aprinşi. Speriată de perspectiva de a fi considerată ipocrită, îşi scoase partea de sus a rochiei. Artiştii erau obişnuiţi să lucreze cu nuduri, adică cu femei goale, încerca ea să se încurajeze, fiind absolut normal. În afară de asta, avea încredere în Ian. Se făcea că nu observă faptul că domnul Guillaume îşi trăsese un scaun şi se aşezase în apropierea lor. El o urmărea cu interes nedisimulat, declarînd:

– Sub acest arbore, ei stabilesc că infernul stă între artă şi viaţă.

Lucy îl considera ironic, găsind prezenţa lui acolo pe deplin firească; la urma urmei, el era bătrîn şi aproape nebun.

Se gîndea la criza pe care domnul Guillaume

o avusese la pizzerie, încercînd să nu-şi amintească şi de continuarea serii, cînd Leonardo o aruncase din maşină... Fiind atît de prinsă de aceste gînduri, nu-i observase pe Niccolo şi pe Osvaldo care aflîndu-se pe terasă se uitau la ea. Niccolo făcea ceva mai mult decît să privească. O cerceta cu un ochi de specialist, evaluîndu-i calităţile.

– Puţin prea tînără, dar nu e rea deloc, spuse el lovindu-şi fratele în şold.

– Paharele sînt aici, băieţi, strigă Diana, din pragul uşii ce da spre terasă.

Osvaldo ridică din umeri, îndreptîndu-se spre interior.

– Oh, nu te interesează să priveşti? spuse Niccolo rînjind ironic.

– Nu mă atrag fetele care nu se stînjenesc, arătîndu-şi corpul tuturor, spuse Osvaldo. Parcă ar fi o persoană din plastic.

Niccolo îl urmă pe Osvaldo în casă.

– Aha, ca şi cum ai arunca-o din pat, spuse Niccolo.

Richard, cu telefonul la ureche, o privea şi el pe Lucy.

– Hei, mă auzi, tocmai am sunat ca să văd

dacă ai ceva pentru mine. Se uită în jur pe furiş, pentru a vedea dacă constată cineva interesul lui special. Miranda se simţea bine pe pajişte, Daisy şi Christopher erau prinşi în joc, iar Noemi părea că leagă cu pasiune buchete de flori uscate. Richard terminase conversaţia acordîndu-i lui Lucy toată atenţia lui. Ce sîni! Ohooo! îşi zise el în gînd. Măcar dacă Miranda nu s-ar fi amestecat. Se întoarse spre pajişte, văzînd că Miranda se ducea spre terasă, cu aceeaşi figură amară. El se întoarse cu spatele la Lucy, formînd un număr de telefon. Miranda se uita la el ca şi cum ar fi fost transparent, ducîndu-se la Christopher şi dîndu-i o bucată de hîrtie.

– Ce este asta? întrebă el, luînd hîrtia din mîna Mirandei.

Citi textul şi se uită la ea ridicînd o sprînceană, contrariat.

– Am găsit-o pe potecă, preciză Miranda, în faţa camerei lui Lucy, spuse Miranda, aprinzîndu-şi o ţigară şi sprijinindu-se pe umerii lui, asistînd cum mînuia computerul.

– „Salut. Numele meu este Lucy. Am optsprezece ani. Sînt virgină. Aştept. Aştept răbdătoare... ca o cană... Sper că vei veni să mă înviorezi...

Repede, vino să mă trezeşti".

Daisy sări în sus, ca să vadă textul.

– Ce este asta? Ce este asta?

– Nimic... poezie pură...

– Oh, chiar mult prea pură, spuse Miranda, fără să zîmbească.

Telefonul din casă se auzi sunînd, aşa că ea se duse să răspundă, dar fu izbită de Noemi, care se lovise de un fotoliu, în graba ei de a răspunde prima. Miranda ridică fotoliul iritată, dar de fapt nu din cauza asta.

– Bine, dar Noemi aştepta un telefon, calmă ea lucrurile.

Noemi spera că este Michele, fără a avea intenţia să-i transmită lui asta. Ochii ei străluceau, dar vocea îi rămăsese calmă.

– Oh, Michele? Da, nu sînt încă sigură dacă voi veni diseară. Nu mă simt foarte sociabilă. Da... am terminat-o... este puţin tristă cartea asta.

În grădină, Ian lăsase jos cărbunele, întinzîndu-se şi spunînd:

– Dacă nu o termin acum, nu o voi mai termina niciodată. El îi zîmbi lui Lucy. Acum eşti liberă. Îşi luă sculele şi se întoarse în casă. Lucy, aranjîndu-şi rochia, văzu că Niccolo apăruse pe te-

rasă, uitîndu-se la ea... Îi întoarse privirea, plină de îndoială.

Dar, desigur, cînd el o întrebase dacă acceptă, după prînz, o plimbare, ea a încuviinţat, fără o clipă de ezitare.

Trecuseră de atelierul lui Ian, urmînd autostrada, ajungînd între arborii cioturoşi cu tulpina argintie, în grădina de lămîi.

– Aşadar, unde este Gabriela? întrebă Lucy, mergînd la miezul problemei.

– Gabriela? întrebă Niccolo, ca şi cum ar fi avut dificultăţi să-şi amintească... Oh... a plecat.

– Cînd?

– În dimineaţa asta. Eu i-am cerut.

– De ce?

Niccolo se opri din mers, întorcîndu-şi faţa spre ea.

– De ce te preocupă? El îi mîngîie tandru obrazul. Am dorit să te văd... Mîna lui alunecă sub sînii ei.

– Lucy!

Ea privi în jur.

– Aceasta este o grădină de lămîi, nu-i aşa?

– Desigur. Niccolo se uita curios în timp ce Lucy se duse la un lămîi, rupse o frunză şi începu să o mestece. El se hotărî să uite de comportarea lui anterioară şi o urmă.

– Arăţi minunat din spate... aici... Îi trase jos breteaua, dezgolindu-i umărul. Nu mă pot opri să nu te privesc. Întinse mîna ca să coboare şi cea-laltă bretea, dar Lucy se depărtă de el.

– Nu.

Aşteptase ani de-a rîndul, dorind să-l revadă pe Niccolo, aşa că de ce se împotrivea acestei simple dorinţe manifestate de el?

Niccolo o sărută pe umerii goi.

– Am dorit mult să te sărut aici şi... aici. Se aplecă sărutîndu-i sînii acoperiţi. Apoi o sărută din ce în ce mai jos, ajungînd la pubis. Ridicîndu-se o sprijini de trunchiul pomului.

– Simt nevoia să-ţi sărut gura, Lucy. Pot să... după atît de mult timp?

Îi ridică bărbia, sărutînd-o mult mai insistent şi mai serios decît o făcuse cu patru ani în urmă, pe malul lacului.

În timp ce el o săruta, Lucy simţi cum mîna lui alunecase sub rochia ei, încercînd s-o ridice. Dar se înfioră smulgîndu-se din îmbrăţişarea lui,

scena semănînd prea mult cu cea văzută de ea în grădina de lămîi. Luînd iar mîna lui Niccolo, îl conduse într-un tufiş, aşezîndu-se jos. Niccolo, încurajat de aparenta ei invitaţie, se aşează lîngă ea, tentat încă o dată să-i dea jos partea superioasă a rochiei.

– Nu! Lucy se agăţă cît putea de tare de breteaua care rămăsese sus.

Niccolo expiră cu zgomot. Era plăcere sau iritare? Lucy nu ştia precis. El se aplecă peste ea, scoţîndu-i rochia şi strecurîndu-se între picioarele ei.

Lucy se uita la crăcile de deasupra sa, în timp ce simţea mîna lui apropiindu-se de sexul ei. Părea mai mult un viol, decît o mîngîiere.

– Nu!

– Doamne, Lucy, e atît de bine. Vocea lui devenise mai gravă, datorită emoţiei. Mă tulburi cînd te ating. El îşi desfăcu pantalonii şi se lipi de ea.

– Nu, spuse Lucy, este prea mult... prea curînd.

Niccolo se opri un moment.

– Lucy. Mă vei lăsa să... Ştii că aş putea muri pentru tine.

Eá închise ochii. Simţea cum el se apropiase mult, atingînd-o pe sex. Ea visase mult la clipa

asta, dar acum, cînd sosise, simţea că este totul greşit şi se încordă.

– Nu, nu aici, nu pot, spuse ea.

Dar Niccolo ignoră protestele ei, continuînd să o apese jos. Lucy ridică privirea, dar remarcă îngrozită că nu se uita în ochii unui iubit, ci în cei lacomi ai unui seducător. Încercă din răsputeri să scape de sub el.

– Niccolo... stop.

Încercă din nou, trăgînd de chiloţi în sus.

– Am spus stop! Apucîndu-i mîna o ridică şi-şi înfinpse dinţii în ea. Apoi dîndu-i degetele pe spate, Niccolo ţipă de durere, retrăgîndu-se încet. În clipa aceea ea sări în picioare, alergînd cît putea de tare, spre casă, părăsindu-l pe Niccolo, care stătea la pămînt, suflînd în degetele lui rănite şi încercînd să-şi liniştească orgoliul rănit.

Suspinînd, Lucy spera să ajungă în camera ei, fără să întîlnească pe cineva, dar Alex stătea în faţa căsuţei, arătînd slăbit şi palid; faţa lui se lumină, cînd apăru ea.

– Lucy, aş vrea să ştiu ce vei purta la petrecerea de diseară, şi Lucy se gîndea că ar fi fost plăcut să aibă un tată ca Alex, cineva care se interesează de garderoba ei şi este capabil să discute viaţa aşa cum o făcea el.

Dar în clipa aceea ea era prea deprimată pentru a sta la discuţii. Aşezată în mijlocul camerei sale, privea locurile unde o atinsese Niccolo, şi mintea ei lucrînd din plin, o făcu să se ducă la oglindă şi privindu-se, să constate că intrînd în conflict cu ea însăşi, refuza lacrimile care curgeau şiroaie pe obrajii ei palizi. Toate visurile ei fuseseră distruse; în aceeaşi grădină cu lămîi, se simţea deziluzionată, murdărită. Tremurînd, se duse la geanta ei, scoţînd jurnalul mamei sale. Încerca să-l scoată, cînd Alex bătu la uşă.

– Lucy? El intră în cameră, întrebînd: ce este cu tine, scumpa mea?

Lucy răsfoi cîteva pagini, apoi i se păru că era normal să împartă secretele cu Alex.

– Acesta este al mamei, dar acum este vorba de mine.

Alex se aşeză încet într-un scaun, iar Lucy începu să citească:

„Unde au dispărut sandalele mele verzi? Nu sînt făcută să fiu mamă. Am inima rănită, de aceea port sandale verzi, pentru a sta deoparte. Apoi, într-o noapte, un om stătea în pădurea de lămîi. Lovea o viperă pînă ce aceasta sîngeră, după care mă aşeză jos. Am mers mai departe decît ştia el. Totul a fost în acea noapte. M-a pus

să mănînc frunze de lămîi, după care rupse cordonul rochiei şi furtam sandalele verzi. Dacă le-aş fi simţit în gît, nu aş fi părăsit dealul acela. Italia. Italia, unde m-ai dus tu, în noaptea atît de neagră şi liniştită?" Lucy izbucni în lacrimi.

– Iată, spuse ea, aşezîndu-se jos, lîngă scaunul lui Alex, şi înmînîndu-i jurnalul. Restul vei citi singur.

Alex îşi aşează mîna pe spatele ei, citind în continuare:

– „El mi-a luat sandalele verzi. Avea un accent şi un cuţit, şi undeva chiar o soţie. El mi-a luat faţa şi mi-a sfîşiat şoldurile, plantînd în locul lor ceva necunoscut şi atît de aproape de dragoste... Gîndeam că nu mi-a rămas nimic. Dar tu ai venit mai tîrziu, plecată şi proaspătă. Iartă-mă, nu am mijloacele de a păstra ce am prins, sărmană Lucy, pe tine." Alex nu ridică ochii cînd termină de citit.

– Vorbeşte de tatăl meu, cel adevărat. Alex îşi ridică în sfîrşit privirea.

– Aşa s-ar părea.

Ea îl privi, speranţa mijind în sufletul ei.

– Nu eşti tu, cumva?

– Mă poţi vedea pe mine, omorînd o fiinţă, fie ea şi viperă? Nu am văzut în viaţa mea o viperă.

– Ar putea fi Carlo Lisca?

– Doamne, Doamne...

– Dar acum nu sînt prea sigură. În afară de asta...

Alex îi înapoie jurnalul, observînd pentru prima dată că era ciufulită.

– Ţi s-a întîmplat ceva?

– Ei... am fost cu Niccolo... Simţea un sentiment de uşurare faptul că avea încredere în el şi avea cui să se confeseze. Credeam că... credeam că-l iubesc. Scrisorile pe care mi le-a scris... Nu ştiu... nu ştiu ce să fac.

– Sigur că nu, spuse Alex. Doar mi-ai citit de ce.

– Ce are comun, cu asta? întrebă nesigură Lucy.

– Totul. Una duce la cealaltă.

– Atunci trebuie doar să uit complet asta. La urma urmei, am un tată pe care îl iubesc şi...

– Lucy, nu vorbi singură despre ce crezi tu. Asta te va putea conduce prin viaţă. Alex schiţă un zîmbet. Trebuie să admit că mă irită puţin faptul că domnul Carlo Lisca era o legătură.

– Vreau neapărat să ştiu, spuse Lucy, vehementă.

Firesc, el închise ochii.

Lucy îl privea îngrijorată.

– Alex? Deoarece el nu răspundea, ea repetă: Alex?

Încet şi cu efort, el reuşi să deschidă ochii.

– E doar faptul că azi mă simt puţin extenuat, asta e tot.

Lucy se ridică, realizînd că Alex era bolnav, iar ea îl sîcîia cu chestiunile ei patetice.

– Îţi pot aduce... ai nevoie de o pastilă? Sau ceva...

– Nu, nu face prea mult caz. Îmi voi reveni în cîteva clipe... Se opri, şi respirînd adînc, spuse hotărît: Nu renunţa, scumpa mea Lucy, vei reuşi să-l găseşti. Trebuie să reuşeşti asta.

9

Lucy stătea în baie, acoperită şi protejată de căldura binefăcătoare a apei, acordînd acelei zile calificativul de cea mai lungă din viaţa ei. În dimineaţa aceea, cînd privise maşina lui Leonardo dispărînd după coama dealului şi băuse un espresso, după care vizitase Siena, cu Michele fusese la fel.

Cum ar mai putea ea da ochii cu Richard, după scena cu rolul ei de pisică sau, şi mai grav, cu Miranda? Felul în care îi privise ea, văzîndu-i că lingeau oglinda, însemnase că îi considera perverşi, sau ceva de genul ăsta.

Dar cei doi nu apăruseră în calea ei, Richard continuînd să telefoneze în străinătate, iar Miranda să stea în mijlocul pajiştii, izolată. Mai tîrziu,

cînd ea plecase cu Niccolo, îi văzuse ducîndu-se spre camera lor. Expresia întunecată de pe faţa Mirandei indica credinţa ei că Richard gusta mai mult o scenă erotică, decît o banală siestă.

Lucy se surprinse zîmbind, în timp ce încet se întinsese după buretele săpunit. Zîmbea... era chiar aşa de superficială, sau ce? Cum mai avea puterea să zîmbească, chiar în faţa unor lucruri banal amuzante, cînd toate speranţele ei fuseseră spulberate, în mod atît de crud? Risipise patru ani, dorindu-l pe Niccolo suspinînd cu fotografia lor în mînă, cea de la marginea lacului, refuzînd sistematic invitaţiile unor băieţi ca lumea. Insinuase deseori legătura ei cu un iubit italian, ca în final să descopere că nu era mai mult de o aventură ocazională, pentru el, nu mai mult decît fata cu fustă bleu, din grădina cu lămîi.

Răsuci cu degetul mare de la picior robinetul de apă fierbinte şi, plăcut mîngîiată de aburi, recunoştea că obsesia ei pentru Niccolo fusese un vis romantic, iar în după-amiaza aceea fusese golit de orice sens.

Ieşi din baie şi aflîndu-se în faţa oglinzii mari sprijinită direct de podea, începuse să se tamponeze cu prosopul, surprinsă de farmecul trupului ei neîntinat, plăcut impresionată de carnaţia ei imaculată.

Gîndul ei se mută la petrecerea de la Donati. Felul în care toţi cei de acolo se purtaseră denota că va fi ceva special. Lucy fusese sigură că va fi înconjurată de figuri sofisticate, care se cunoşteau între ele încă din copilărie, iar ea va fi complet izolată. Era disperată de perspectiva de a nu reuşi să arate ca ei, asemeni unei femei de lume, nu ca o speriată şi naivă adolescentă, victimă a timidităţii. Pentru a realiza o asemenea prezenţă deosebită, ea şi-a aranjat părul cu multă grijă, coafîndu-l. Efectul era remarcabil, cu părul strîns în coc, şuviţe aparent neglijente căzînd de o parte şi de alta a capului, ajungînd pînă la gît. Nimeni, gîndise ea, n-ar fi ghicit că se folosise de nenumărate ustensile de coafură, pentru realizarea acestui pretenţios aspect.

Se îmbrăcase cu rochia mamei sale, punîndu-şi ultimul cadou primit de aceasta, cerceii cu perle. Se protejase, punînd în picioare pantofi albi din piele, speciali pentru dans. Carlo va fi probabil diseară acolo din nou, aşa că se hotărîse să-l chestioneze insistent, poate, ştia de sandalele verzi, fiind posibilul ei tată.

Trecînd prin atelierul lui Ian, în drumul ei pentru a-i întîlni pe ceilalţi, Lucy îl găsi lucrînd încă.

– Oh, scuze, spuse ea retrăgîndu-se din încăpere. Credeam că nu mai e nimeni.

Ian, cu ţigara aproape căzîndu-i din gură, sculpta cu lovituri precise.

– E-n regulă, vino înăuntru. O privi în ţinuta ei de seară, spunîndu-i: Nu face eforturi să arăţi bine, nu e nevoie.

Lucy, încurajată, înaintă din nou spre mijlocul încăperii.

– Pot vedea?

– Nu!

Tulburată ea se întoarse să plece, dar Ian, apucînd-o de mînă, îi zîmbi, scuzîndu-se.

– Scuză-mă nu am vrut să ţip... nu am permis nimănui să se vadă înainte de terminare.

– Seamănă cu mine? întrebă Lucy, nesigură.

– Nu se cere neapărat.

– Nu se cere? Nu seamănă cu mine, aşadar.

El rîse ironic.

– Nu, seamănă cu mine. Nu ai învăţat la colegiu că artistul se exprimă pe el însuşi? Tu eşti doar pretextul, pentru a mă regăsi.

Lucy începu să rîdă.

– E-n regulă... mulţumesc.

Chiar atunci, Diana apăruse în prag, întrebîndu-l:

– Sigur, nu vii cu noi?

– E la fel, în fiecare an, spuse el. Nu-mi vor simţi lipsa. El înaintă cu Lucy, spre uşă, uitîndu-se apoi, cum plecau cele două împreună. Spera din tot sufletul ca Diana să nu se simtă lezată. Ea însemna totul pentru el. Întîlnind-o, a fost ca şi cum s-ar fi întors acasă. El era cu mult mai bătrîn decît ea, desigur, dar merseseră pe acelaşi drum, iar amîndoi împărţeau aceleaşi amintiri: primele ţigări, fumate împreună ascunşi în spatele mobilierului la şcoala mixtă *St. Joseph,* primele sărutări în sala de dans din Emerald Dance Hall. El reveni încet în atelierul lui. Diana nu era doar trecutul lui. Era prezentul şi viitorul. Nu-şi putea imagina viaţa fără ea.

Lucy şi Diana se alăturaseră celorlalţi, înghesuindu-se în două maşini, pentru a ajunge la petrecerea de la Donati. Christopher se opri brusc, arătînd spre dealul următor.

– Iisuse! exclamă el. Priviţi, funcţionează.

Toată lumea se întoarse, uitîndu-se la turnul de televizune, asemeni unui turn de lansare pentru rachete. Imaginea o umplea pe Diana de pre-

simţiri, cu imperioase necesităţi ale vieţii ei. Avea nevoie de lan, de căldura căminului lor, dar el se întorsese în atelier.

Daisy o văzuse pe mama ei făcînd semne de la revedere, prin geamul maşinii. Ea spera ca mama ei să fi observat că ea nu răspunsese semnelor, făcînd bot, ca manechinele din revistele de modă, care voiau să pară senzuale. Ei nu i se permitea să-şi deranjeze tatăl în atelier, aşa că fusese lăsată în grija Mariei, o fată din satul vecin, pe care ea nici măcar nu o plăcea. Daisy nu prea înţelegea de ce ei nu i se permisese să meargă la petrecere. Era total inechitabil.

Dar acum ea îşi făcuse cu plan. Aşteptă pînă ce Maria plecă la bucătărie, după care alergă la căsuţă, în camera lui Lucy. Ultima dată cînd fusese acolo, stătuse de vorbă cu Lucy, văzînd caseta video, pe care aceasta o pusese în rucsac. Părerea fetiţei era că în afară de *Vrăjitorul din Oz,* filmele pentru oamenii mari erau cu mult mai interesante decît cele rezervate copiilor. Curiozitatea ei fusese alimentată de faptul că Lucy ducea cu ea pretutindeni caseta aceea, ca şi cum ar fi dorit ca nimeni altcineva să nu o vadă.

Daisy avu nevoie de mai mult timp ca să găsească misterioasa casetă, deoarece în rucsac totul era talmeş-balmeş. Din întîmplare ea o găsi

şi reveni în grabă acasă, pentru a nu fi văzută de Maria, care precis ar fi întrebat-o unde a fost.

Scoase caseta, o derulă şi o introduse în video. Apăsă comenzile necesare vizionării şi luă loc pe scaun.

Era un film rău, despre Lucy, în mod cert, înregistrat cînd ea se întorcea de la Siena, Daisy recunoscînd staţia. Numai că tînăra aceea nu prea semăna cu Lucy. Camera părea că o spionează, în timp ce aceasta dormea, prim-planurile ei fiind dezastruoase. Într-o imagine, ea dormea cu gura deschisă, saliva prelingîndu-i-se din gură. Într-alta, mîna ei era între picioare, sus, la îmbinarea coapselor, blugii fiind mototoliţi dezagreabil. Şi în cele din urmă, cînd camera indiscretă, alunecase în plan detaliu, pe decolteul ei larg deschis.

Daisy nu înţelegea că asta era o corupere a inocenţei, ea doar simţea că vedea ceva neplăcut. Cînd banda se termină, cu imagini din război, în care apăreau scene şi figuri înspăimîntătoare, ea nu-şi modifică expresia.

Aleea de arbori de cidru conducea la vila Donati, iluminată de zeci de becuri-lumînare, agă-

ţate în copaci, profilate pe fundalul cerului în apusul de soare.

De undeva, se auzea o muzică în surdină. Cei sosiţi cu familia Grayson îşi parcaseră maşinile, alăturîndu-se cortegiului de oaspeţi ce se îndreptau spre vilă. Pe o scenă, aflată în exterior, Lucy observă o orchestră interpretînd un vals. Printre interpreţi, ea îl observă pe Osvaldo, care sufla într-un clarinet. Estrada era decorată cu viţă de vie sălbatică şi flori purpurii.

– Dumnezeule, uită-te la asta, îi spuse ea lui Noemi. Este cu totul altceva.

– O dată pe an, Chiarella scoate barca, menţionă Noemi, gîndindu-se dacă Michele sosise.

În spatele lor se auzi soneria unui telefon şi ele, întorcîndu-se, îl văzură pe Richard, care îşi scotea aparatul din buzunar. Miranda, lîngă el îşi rotea ochii, disperată.

– Nu-mi vine să cred că iar ai luat scula asta după tine.

– Aruncă-i-l şi vei vedea că nu mai are oxigen, spuse Christopher.

Părăsindu-l pe Richard, Miranda o zări pe Lucy.

– Scumpo, îţi pot face o favoare?

– Care? Lucy o privea cu rezervă, dar nu se vedea ceva periculos în ochii Mirandei. Miranda

se apropie, scoţîndu-i din păr acele cu care îşi fixase coafura.

– Hei, stai o clipă... Lucy credea că i se întîmplă ceva, înfuriindu-se, dar imediat ce părul ei scăpă din strînsoare şi îi căzu pe umeri, se simţi destinsă şi bine, bănuind că şi părul arăta la fel.

– În sfîrşit, spuse Miranda, arată altfel.

– Să ştii că are dreptate, interveni Noemi. Aşa arăţi cel mai bine.

– Da... mulţumesc. Lucy recunoscu gestul ca fiind identic cu cel al ramurii de măslin, aşa că îi zîmbi recunoscătoare Mirandei. Miranda îi răspunse la fel.

Ea îşi petrecuse toată după-amiaza, tocîndu-l la cap pe Richard, referitor la scena surprinsă de ea în camera lui Lucy, ştiind exact cine era responsabil pentru jocul de-a pisicile. Diana îi ţinea companie domnului Gaillaume, în grupul din spate.

– Sora mea m-a sunat astăzi, spunîndu-mi că a reuşit să-şi vadă în sfîrşit primul nepot. Ce proastă sînt să-mi fie dor de acasă, într-o noapte atît de minunată.

Domnul Guillaume o simpatiza foarte mult pe Diana. Îmbătrînind, invitaţiile primite de el deveniseră mai rare, prietenii îl uitaseră, doar Diana se

ocupa mereu de el, neluînd în seamă că mîinile lui tremurau şi nu mai era coerent, deseori. El o luă de braţ, de data asta nu pentru a se sprijini, ci dorind să o strîngă afectuos.

– Frumuseţea răneşte sufletul, draga mea.

Şi ajunseră în curte, acolo unde Lucy îşi parcase bicicleta, atît de plină de speranţe, cu o zi în urmă. Prima persoană pe care o văzu în mulţime era Niccolo, aranjînd părul unei femei, deosebit de preocupat. Lucy se aşteptase ca un fior să-i străbată inima, dar aşa ceva nu se întîmplă. Ea nu simţea decît aerul plăcut, minunîndu-se de grandoarea decorului, aranjat sub conducerea Chiarellei, care tocmai trecea pe lîngă ei, purtînd o rochie neagră, cu mîneci strînse.

– Scumpelor doamne, un salut, spuse ea.

– Sînt bucuroasă de tot ce ai făcut, zise Diana, sărutînd-o. Nu ar fi vară adevărată, fără petrecerea dată de tine.

Chiarella o îmbrăţişă, punîndu-şi braţul pe umerii lui Lucy.

– Diana a fost aici de la prima petrecere, ca şi Sarah, nu-i aşa?

Diana încuviinţă, zîmbindu-i încurajator lui Lucy, sperînd că repetarea numelui mamei acesteia să nu o fi tulburat.

– Ei bine, cred că întotdeauna mi-am realizat planurile, spuse Chiarella. Bărbatul meu avea un număr pe plîngeri, referitor la felul în care eu conduc totul. În acest an, nu mai sînt plîngeri. În plus, am o surpriză pentru voi.

Ea îi dădu drumul lui Lucy, care văzîndu-l pe Carlo Lisca la capătul celălalt al curţii, începuse să-şi facă loc spre el. Dar în momentul în care ajunse la el, acesta era prins în conversaţie cu doi bărbaţi. Lucy îl căuta pe Osvaldo, singura persoană mai cunoscută dintre cei găsiţi acolo. El nu mai era pe estradă, stînd de vorbă cu o fată, îmbrăcată elegant în stil italian, care părea mult mai în vîrstă decît el. Ea se uită la Osvaldo într-un anume fel care spunea clar: „Acesta este al meu, aşadar, păstraţi distanţa."

În acelaşi timp, Osvaldo o văzu pe Lucy, fiind iritat de Silvia, o prietenă a lui Niccolo, care părea că se ataşase definitiv, luîndu-l de braţ.

– A fost grozav, spuse ea admirativ. Îmi place să cînt la un instrument, dar nu am experienţă.

– Scuză-mă un minut. Osvaldo încerca să scape, văzînd-o pe Lucy pierzîndu-se în mulţime. Mă întorc imediat.

– Să aştept? Silvia îl apucă de braţ. Nu mă lăsa singură, spuse ea. Nu cunosc pe nimeni aici.

Osvaldo privea disperat în jur.

– Dar cum rămîne cu Fiorella... Giani... şi Mimo? Îi ştii doar.

– Ei, destul de puţin, spuse Silvia.

Lucy dispăruse, iar un grup de dansatori profesionişti apăruseră pe estradă, agitînd făclii, transformînd grădina într-un misterios loc iluminat natural. Diana bătu din palme încîntată, întorcîndu-se spre Chiarella.

– Sînt minunaţi... încîntători, unde i-ai găsit?

– În Montepulciano, preciză Chiarella, măgulită. Desigur, a trebuit să-i angajez cu cîteva luni înainte.

Domnul Guillaume era enervat de zgomot şi de muzică, arătînd cu degetul spre un tînăr, braţ la braţ cu un dansator, încercînd să imite mişcările de dans ale acestuia.

– Uitaţi-vă acolo, nu cumva este chiar Christopher? Ce face acolo?

Înainte ca Diana să poată răspunde, dansatorul urmat de Christopher, ajunseseră la grupul lor, depunînd o torţă la picioarele lor.

Diana era dezamăgită. Dansatorul strîngea prea tare braţul fiului său, în maniera unui viitor iubit.

– Scumpule, îi spuse ea lui Christopher, cău-

tînd tonul care să-i facă plăcere. Scumpule, chiar asta vrei să faci cu viaţa ta?

Christopher, din întîmplare, băuse mai multe pahare de şampanie, era deja beat, incapabil să răspundă la întrebarea mamei lui. El îi făcu semn cu mîna, plin de veselie şi plecă după dansator.

Diana suspină. Ea nu ura homosexualii, sau cel puţin aşa gîndea, dar acest lucru o întrista, uitîndu-se la Christopher, ca la un copil pierdut.

Era teoria ei că oricît de obositori şi de plictisitori ar fi, copiii sînt sensul vieţii. Mai bine nu m-aş gîndi la asta, îşi propuse ea, şi îndreptîndu-şi umerii, îl strînse de braţ pe domnul Guillaume.

– Haide, Guy, mergem să căutăm ceva de mîncare, nu?

Lucy, între timp, ajunsese într-o galerie deosebită, decorată în stil rustic, mobilată cu mese pline de diferite feluri de mîncare: salate, carne rece, spaghete, friptură de purcel, somn la tavă şi altele.

Lucy se apropie pentru a vedea mai bine, cînd Chiarella apăru lîngă ea.

– Îţi plac mîncărurile noastre? Nu ai mai fost pînă acum.

– Da, nu am mai fost.

Ea considera enervant faptul că Chiarella Donati

venise să stea de vorbă cu ea. Acum nu mai avea nevoie de aprobarea acesteia. Chiarella o conduse pe Lucy în faţa unei picturi care înfăţişa o scenă de vînătoare, cu soarele traversînd copacii, luminînd cîinii care fugăreau un mistreţ, asistaţi de un grup de tineri musculoşi ca şi de femei elegante, probabil cu sînii mari.

– E foarte frumos, spuse ea.

– Şi mama ta l-a găsit frumos. Numai un italian putea picta asemenea culori subtile. Chiarella arătă spre mîncare: Te rog serveşte-te. Farfuriile sînt acolo. Trebuie să mă duc să controlez dacă chelnerii îşi fac datoria. Distrează-te, zise ea după care se îndepărtă.

Lucy, după ce se servi, se gîndea că, totuşi, Chiarella era o persoană simpatică. Serioasă şi atentă, ea semăna mai mult cu Osvaldo, decît cu Niccolo.

Lucy nu se omora după mîncare, purcelul de pe tavă care parcă-i făcea cu ochiul, dar nu-i spunea nimic. În cealaltă extremă a încăperii, Niccolo se ocupa de altă fată, oferindu-i asparagus şi şoptindu-i la ureche. Aceasta băgă asparagusul în gură într-o manieră excitantă. Lucy realiză că de fapt Niccolo flirta pentru a-şi măguli forţa de atracţie.

Ea se înveseli cînd orchestra făcu o pauză, după care se reveni la turbatul rock and roll. Era Chuck Berry cel care o încîntase, umplînd-o de o fericire fără justificare. Îl văzu pe Carlo Lisca cu o femeie la braţ. Se duse spre el, direct.

– Vrei să dansezi? întrebă ea fără să se uite la însoţitoarea lui.

– Acum? întrebă Carlo.

– Da, acum, spuse Lucy, zîmbindu-i.

Carlo ridică din umeri, depărtîndu-se de escorta lui, care se uita cu răceală la Lucy.

– E-n ordine, se acceptă.

O conduse de-a lungul galeriei, după care începură să danseze. Osvaldo, care se afla în pragul uşii, împreună cu Silvia, îi privea morocănos. Ritmul se schimbase de la Chuck Berry, la armonioasa melodie lentă interpretată de Nina Simon. Carlo se apropie mai mult de Lucy.

– Michele spune că eşti un mincinos, începu ea, e adevărat?

– Dacă răspund, voi minţi? spuse Carlo strîngînd-o mai tare.

– Îţi aminteşti unde erai în august 1975?

– Ţi-am spus, sînt cam uituc... El se opri, după care reluă dansul. De fapt, într-adevăr, mi-amintesc. Era după ce căzuse Saigonul. Un asemenea

lucru se uită greu.

– Dar după acest moment? Te-ai întors în Italia?

– Nu prea cred că mă întorc aşa repede undeva.

Alte cupluri sosiseră pe ringul de dans, inclusiv cei profesionişti, din grupul Montepulciano. Aceştia îşi ţineau partenerii cu capul în jos, astfel că părul acestora atingea spectaculos podeaua. Christopher, care sorbea din paharul de şampanie, se uita încîntat la ei.

– Ai reuşit să o vezi pe mama mea, atunci? întrebă Lucy.

Carlo o îndepărtă la lungimea braţului, privind-o în ochi:

– Ce vrea să spună asta? O ghicitoare, ca la jocul cu douăzeci de întrebări? Mama ta nu a fost o femeie făcută să fie măritată. Cînd am întîlnit-o eu, era pe jumătate divorţată.

– Aşadar, cînd ai cunoscut-o, era căsătorită.

– Desigur, femeile măritate au fost întotdeauna preferatele mele.

Lucy începuse să descopere că acest Carlo era un fals curtezan, ceea ce o bucura, dar în clipa aceea o femeie beată, între două vîrste, se apropie, băgîndu-se între ei şi lipindu-şi obrazul

de al lui Lucy.

– Aşadar, tu eşti cea nouă? bolborosi ea. Îţi voi arăta cum se comportă bastardul ăsta. Lucy se retrăsese cînd femeia se apropie de ea, aproape rostogolindu-se, şi ridicîndu-şi fusta, urină pe podea. Nimeni nu-i acorda atenţie, toţi fiind atraşi de spectacolul dansatorilor, carè acum trăgeau oaspeţii pe podea. Unul din aceşti oaspeţi era Christopher.

– Martha, ce dracu' faci? întrebă Carlo, cu prietenie, încercînd să o scoată pe Lucy din îngrămădeala celor care dansau, dar femeia se agăţase de piciorul fetei. Lucy ar fi trebuit să se simtă scîrbită, dar acest lucru nu se produse. La nenumărate alte lucruri negative de acest fel, în ultimele zile, ea nu mai reacţionase în nici un fel, devenind o potecă pe care călcau toţi, fără ca aparent să lase urme. De fapt, mereu, ea fusese pe aproape de starea asta. Prietena ei Lizzie, cu care fusese colegă, o învăţase asta.

Neprimind nici un răspuns de la Martha, Carlo se desprinse din braţele lui Lucy permiţîndu-i să o ajute pe femeia căzută jos. Aceasta fu dusă în altă cameră, cu ajutorul lui Lucy, fiind aşezată la o masă plină cu pahare. Servindu-se din paharul cel mai plin, femeia se prăbuşi cu zgomot pe o

sofa, încercînd să-şi refacă ţinuta.

– Cine eşti tu, de fapt? întrebă femeia, primindu-şi geanta de la Lucy. Îmi pari cunoscută.

– Locuiesc la familia Grayson.

– Dumnezeule, alt englez.

– Nu, eu sînt americancă.

– Aţi năvălit peste tot, spuse Martha, întinzîndu-se după alt pahar. Pe el îl excită să vadă o femeie decăzută, doar vezi. A devenit aşa de pervers, încît şi-a pierdut complet sensibilitatea, are mereu nevoie de stimulente. Ea goli paharul. Trebuie să fii bolnavă, ca să-l poţi dori. La asta te gîndeşti, nu?

– Nu, spuse Lucy, observînd că machiajul Marthei se brînzise; urme de ruj erau pe obraji şi pe gulerul rochiei. Ea o studia pe Lucy cu agresivitatea beţivului.

– Dar ce dracu' ştii tu despre toate aceste? Arăţi de parcă ai avea doisprezece ani. Ea scotoci prin geantă şi reuşi în final să scoată un pachet de fotografii. Vei avea ceva de învăţat. Acestea sînt ceea ce părea că-i place lui: fotografiile. Acum a trecut la imagini video. Ea îi întinse lui Lucy pachetul cu fotografii.

– E bine, spuse Lucy.

– Te temi că te vei murdări, spuse Martha,

provocînd-o pe Lucy să vadă fotografiile. Lucy se uită dezinteresată la acestea, încercînd să i le înapoieze, dar Martha nu îi luă în seamă mîna întinsă, întorcîndu-se la masa cu pahare. Vrea ca imaginile să fie în mişcare, altfel nu i se par adevărate.

Lucy se aşeză, revăzînd pozele. Acestea înfăţişau oameni cu un ochi acoperit, care făceau lucruri murdare altora, lovindu-i cu biciul, după ce îi legaseră în lanţuri.

– După părerea lui, orice faci în sex, nu este numit perversiune, spuse Martha, golind alte pahare, pe jumătate goale, în căuşul palmei sale. Este singurul moment, susţine el, cînd orice este posibil... orice!

Răsfoind fotografiile, Lucy dădu peste una în care trei persoane erau în acelaşi pat. Una dintre femei semăna cu Martha, mult mai tînără, bărbatul tînăr, şi el, era negru, cealaltă femeie purtînd o mască. Lucy acoperi masca cu palma, studiind corpul. Spera să nu fie ce i se păruse în primul moment, dar privind sînii goi ai mamei sale, ascunse fotografia sub perna fotoliului pe care sta.

– Vei încerca şi tu aşa ceva, dacă vei fi norocoasă, spuse Martha, rîzînd amuzată de ideea ei. Dacă ar şti că ţi-am arătat astea, mi-ar trage o mamă de bătaie, spuse ea, băgînd fotografiile în

poşetă şi plecînd, dar nu mai înainte de a preciza: Şi acum, se simte nevoia unei băuturi ca lumea.

Lucy recuperă fotografia de sub pernă şi se duse în grădina casei. Era convinsă că avea nevoie de puţin aer proaspăt. Niccolo trecu pe lîngă ea, înfruptîndu-se dintr-o felie de pepene galben şi oferindu-i amicii lui asparagus. În spatele acestora erau Noemi şi Michele, care se serveau cu şampanie de pe o tavă în trecere. Noemi, arătînd foarte bine într-un pulover din mătase, trecuse la o îngheţată. Michele părea derutat. Vorbeau aprins în italiană, limba cea mai potrivită, se gîndi Lucy, pentru a o vorbi tare şi insistent. Realiză că discutau despre cartea împrumutată ei de Michele şi pe care ea o primise fără entuziasm.

– De ce nu înţelegi? insista Michele. Mă pot confunda cu eroul...

– Şi ce nu înţeleg... este de ce îmi dai o asemenea carte în care tînărul distruge femeia mai în vîrstă decît el, dar pe care o adoră, fiind la rîndul lui adorat de ea.

– Dar este atît de adevărat... continuă Michele, este imaginea propriei mele comportări.

– Scuză-mă, spuse Noemi, aruncîndu-şi pe spate părul ei auriu, într-o manieră provocatoare. Te-am auzit bine? Te identifici cu acest om, care

nu are grijă de femeia care i-a dat totul?

– Nu, zise Michele, nu asta am vrut să spun.

Lucy îi văzu intrînd într-o căsuţă din curte şi închizînd uşa după ei. În acest moment, ea se întoarse.

– Uită-te la tine, spuse Michele, uită-te cum te porţi.

Noemi îl condusese într-o încăpere plină cu butoaie prăfuite şi cu toate că nu era lumină de ajuns, el putea vedea braţele ei încrucişate pe piept, în plină defensivă. Cît de mult dorea să nu-i fi dat cartea aceea blestemată.

– Cum, cum mă port?

– Spune-mi, de ce te temi? spuse el cu căldură. Ce ţi-au făcut bărbaţii atît de rău?

– Nimic! Noemi coborî braţele. Nimic. Tu nu vrei să ştii.

– Vreau să ştiu totul despre tine, spuse Michele cu sinceritate, îndreptîndu-se spre ea.

– Ce faci?

Michele o sărută pe gît.

– Te superi? Noemi nu se clinti. Nu te voi răni,

crede-mă.

Noemi se repezi la el, sărutîndu-l apăsat pe gură. El simţea intensitatea răspunsului ei, dar imediat se retrase.

– Nu vei fi în stare să păstrezi asta, spuse ea tristă.

Michele o văzu ducîndu-se spre uşă. Ştia că îl va părăsi, dar în ultima clipă ea se întoarse, trăgîndu-şi în jos mîneca puloverului ei subţire, dezgolindu-şi umerii. Privind-o, el zîmbea, răspunzînd zîmbetului ei, uitîndu-se cum îşi scotea puloverul şi ieşea în grădină, în fusta ei transparentă. Scoase unul dintre pantofii ei cu toc înalt şi îl aruncă în el, apoi şi pe celălalt. Michele se gîndea că ea era irezistibilă cînd îl chinuia. Ridică puloverul abandonat de ea pe iarbă, culese şi pantofii, ducîndu-se rapid după ea şi ajungînd-o, îi desfăcu fermoarul fustei.

Un arc de mătase apăruse pe cerul întunecat al grădinii.

Osvaldo şi Silvia stăteau la marginea terasei, mişcîndu-şi picioarele deasupra vidului şi mîncînd

măsline.

– Te-ai schimbat, de cînd ne-am văzut ultima oară, spuse Silvia, strîngîndu-se lîngă Osvaldo. Nici nu te-am recunoscut prima oară, ai crescut, ai ajuns un adevărat bărbat.

Osvaldo se retrăsese de lîngă ea, oferindu-i o altă măslină.

– Tu eşti aceeaşi, spuse el enigmatic. El nu o plăcuse niciodată prea mult pe Silvia, iar în seara aceea şi mai puţin, fiindcă îl ţinea departe de Lucy. Silvia muşcă din măslină, dusă pe gînduri. Fusese un compliment sau o invectivă?

Ea scuipă sîmburele pe jos, iar de dedesubt se auzi un răcnet:

– Hei, opreşte-te!

Osvaldo era convins că auzise vocea lui Michele. El lansă un alt sîmbure, testînd. Vocea lui Michele se auzi, de data asta clar:

– Ce se întîmplă acolo sus?

– Cred că ar fi mai bine să plecăm, spuse Osvaldo, se pare că ne bombardăm prietenul. El o ajută pe Silvia să se ridice şi, în timp ce ea îşi aranja rochia, el dispăru în beznă.

Lucy hoinărea pe unul dintre coridoarele lungi ale vilei Donati, cînd o rază de lumină apăru prin deschizătura unei uşi. Era sala de biliard, în care

intră curioasă. Deşi petrecerea scăzuse în intensitate, aici jocul era în toi. Cîteva persoane jucau biliard. În altă parte a sălii, Chiarella, domnul Guillaume şi Diana stăteau de vorbă; alţii, printre care Miranda şi Richard, dansau pe o melodie lentă de Steve Wonder.

– Arăţi de parcă ai fi pierdut ceva, se auzi o voce în engleză, din spatele lui Lucy. Era vocea unui tînăr îmbrăcat în şort verde, aşezat într-un balansoar.

– Nu am pierdut nimic, spuse ea.

– Poate reuşim împreună să găsim, spuse tînărul ridicîndu-se în picioare.

Ea îi zîmbi.

– Ai cumva o ţigară? Eu mă numesc Lucy.

– Gregory, se recomandă tînărul, aşezîndu-se la loc. O havană, merge?

– Te rog. Lucy luă trabucul, iar în timp ce tînărul scăpăra chibritul, domnul Guillaume, Diana, urmaţi de Miranda şi Richard, treceau pe lîngă ei.

În pragul uşii, se întoarseră brusc, uitîndu-se la Lucy şi la Gregory. Diana îi făcu semn că pleacă, Lucy o salută, iar ea îi făcu din cap, în semn că era de acord cu Gregory.

– Ai uneori impresia că cineva te urmăreşte? întrebă Lucy.

Gregory dădu afirmativ din cap. În clipa aceea el văzu o tînără care îl privea stînd cu capul în jos. Un grup de dansatori se aflau acum în mijlocul sălii, executînd numărul cu podeaua. Lucy constată că şi Christopher era printre ei, dansînd cum îl ducea capul. Gregory dădu din cap, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea, fixîndu-şi privirea pe fata aflată în poziţia aceea ciudată, el continuînd să fumeze trabucul.

– Vino şi stai aici, îi spuse el lui Lucy, făcîndu-i loc.

El puse, tatonînd, braţul pe umerii ei, Lucy aşezîndu-se lîngă el în balansoar. I se făcuse frig, datorită aerului nopţii, aşa că primi bucuroasă jacheta pe care tînărul o pusese pe umerii ei.

– Te va încălzi, spuse el.

Lucy stătea învelită în jachetă, pufăind din trabuc, Gregory vorbea, iar ea se concentra asupra cuvintelor lui, puţin ameţită de ţigara de foi.

– Ştii, producătorii Stewart sînt renumiţi pentru băuturile lor. Ei pot bea mai mult decît oricine. Ei sînt întotdeauna sufletul petrecerii, după care dispar subit. Aşa au făcut şi cu mine, am fost abandonat.

– Aşadar, tu eşti cel care a pierdut ceva, spuse ea.

– Problema este, spuse Gregory, încercînd disperat să-şi amintească care era în fond problema, că nu ştiu unde locuiesc. Era ceva prin jurul unui deal, o şosea cu fel de fel de curbe, asta este tot ce-mi amintesc. O privi deznădăjduit pe Lucy. Nu-mi amintesc unde mă aflu acum, continuă el. Unde ne aflăm?

O vagă idee apăruse în mintea lui Lucy, idee care, spunea ea, îi va satisface curiozitatea, referitoare la întrebarea cu cine se va culca ea.

– Poţi locui cu mine, spuse ea. Stau destul de aproape.

– Sincer? Gregory se uită la ea, ca şi cum ar fi văzut-o prima dată. Ce grozav din partea ta. Putem merge cu maşina mea.

Lucy şi Gregory părăsiră vila împreună, parcurgînd aleea unde era un grup de oameni printre care şi Osvaldo, cîntînd la chitară. Osvaldo sări în sus. El o găsise în sfîrşit, pe Lucy, dar acum cu un alt bărbat. El constată amărît că Lucy purta jacheta individului.

– Aşteaptă, spuse el apucînd-o de încheietura mîinii. Pleci cumva?

– Da, spuse ea. De ce? În aceeaşi clipă ea îi făcu semn lui Christopher, care însoţea un dansator.

– Eu... doar... nu, e-n ordine... noapte bună... Osvaldo continua să o privească, derutat.

– Nu, ce? întrebă Lucy.

– Nimic, spuse Osvaldo. Doream să te întreb ceva... mă gîndeam să plec în America şi mă întrebam dacă ştii unde aş putea locui şi căpăta o slujbă. Osvaldo precipită cuvintele spre sfîrşit.

Lucy se uită la Gregory, sperînd că acesta nu va pleca, abandonînd-o.

– Bine, despre asta discutăm mai tîrziu, poate mîine sau... probabil că înainte de a pleca, îţi voi spune ceva...

– Cînd? întrebă Osvaldo, apucînd-o de mînă iarăşi.

– Ce zici de mîine? spuse Lucy, degajîndu-şi mîna. Poate mîine.

– Bine, răspunse Osvaldo. Voi veni mîine la voi.

Ea îi făcu semn cu capul lui Gregory, care se retrăsese, dansînd de unul singur.

– Eşti sigură că poate conduce? întrebă în final Osvaldo.

– Sigur că pot, răspunse Gregory, alăturîndu-li-se lor, şi apucînd braţul lui Lucy. Haide.

Fără să se întoarcă, Lucy îi strigă lui Osvaldo:

– Oh, apropo, mulţumesc pentru petrecere.

– Da, minunată petrecere... spuse Gregory,

trăgînd-o pe Lucy după el prin curtea vilei, depăşindu-i pe Martha şi pe Carlo îmbrăţişaţi şi şoptindu-şi obscenităţi. Cînd Gregory îşi deschise maşina, doi îndrăgostiţi ieşeau de pe bancheta din spate fără să fie observaţi de stăpînul acesteia.

Maşina parcă în faţa casei Grayson, într-un nor de praf. Gregory frînă, stinse farurile şi blocă volanul, fericit că supravieţuise călătoriei. Lucy coborî, obsevînd că Diana, în ţinuta de seară, se vedea la una dintre ferestrele iluminate, avîndu-l pe Ian lîngă ea.

Ea deschise uşa din partea lui Gregory, împingîndu-l afară. El stătea încurcat alături de ea. Lucy îl sărută.

– Ia-mă în braţe, spuse ea, şi în timp ce Gregory o înlănţui cu braţele ea îi ceru să o sărute.

Parcurseră terasa nesiguri, încercînd să nu fie auziţi.

– Ssst, şopti el. Acum nu ne mai sărutăm, deoarece, înainte de orice, eu sînt englez, un gentleman.

Lucy ridică privirea spre fereastra lui Christo-

pher. Alături de acesta apăruse silueta unui dansator. Ea se opri, îmbrăţişîndu-l pe Gregory.

Richard şi Miranda tocmai se dezbrăcaseră, cînd auziră voci, dincolo de uşa dormitorului lor. Richard se ridică pentru a investiga, aşa că o văzu pe Lucy care îl săruta pe Gregory. Ea bănuia că Richard se afla acolo, spionînd.

– Fără sărutări, spuse Gregory, stînjenit, dar aplecîndu-se spre Lucy şi punîndu-şi palmele pe fundul ei.

– Hei, baby, i se adresă Richard Mirandei. Vino o clipă. Uite aici... Miranda venind se uita la cei doi. Richard o îmbrăţişă, încercînd să o sărute. Îmi place cînd eşti nebună...

Miranda încerca să se desprindă din strînsoarea lui.

– Nu, Richard, nu.

– Haide, vino, spuse Lucy, trăgîndu-l pe Gregory spre căsuţă. Gregory o urmă în camera ei. El considera că o explicaţie era necesară.

– Ştiu cum arată, spuse el. Sînt minunaţi, adevăraţi prieteni. Au acest curios obicei de a dispărea, ceea ce înseamnă că am fost complet abandonat... spuse el trîntindu-se pe pat.

Lucy îşi dădu jos jacheta, punînd-o lîngă Gregory.

– Nu voi lipsi mult, spuse ea.

– Bine. El se trînti pe pat. Grozav...

Lucy se învîrtea încoace şi încolo, prin faţa camerei lui Alex. Asta pentru că era puţin ameţită, sau pentru că ar fi vrut să cunoască părerea lui Alex despre Gregory? Ea ştia că se bucura de suportul moral şi de simpatia bătrînului, ba, chiar mai mult, uneori ea se simţea dorită de el, în imaginaţia ei, ceea ce era destul de ciudat ţinînd seama de vîrsta lui şi de faptul că era bolnav în ultimul grad.

Nu dorea să-l deranjeze, dacă adormise, dar avea straniul sentiment că el aştepta finalul poveştii ei de virgină, ca şi cum aceasta ar fi fost ultima pagină a unei piese pe care nu o cunoştea, dar pe care ar fi vrut să o cunoască, ca să o scrie.

Ea bătu uşor în uşă. Oricum, deoarece nu dorea să se culce cu Gregory, care era dezinteresat, era sigură că Alex nu avea cum să ştie toate astea.

Alex auzise bătaia şi văzuse umbra care se plimba de colo-colo în faţa camerei sale. De fapt el nu dormea la sosirea ei, căutînd febril prin rafturile lui pline cu cărţi, nerăbdător să găsească una anume. El îşi duse mîna la tîmplă, tresărind. lute, îşi puse boneta lui croşetată şi răspunse:

– Intră!

– Salut, spuse Lucy pătrunzînd în încăpere.

Dar Alex bănuia ce-i va spune ea; îi făcea plăcere să ştie că Lucy îl alesese ca unicul ei confident, dar ar fi preferat să poată fi mai mult decît atît: un confident simpatic şi de încredere.

– Salut, zise el.

– Aşadar, iată că am adus pe cineva cu mine.

– Am auzit paşi de bărbat, spuse Alex. Cine este fericitul?

– Un oarecare partener de distracţii, spuse ea ridicînd din umeri.

– Italian?

– Nu, englez.

Alex zîmbi.

– Aaa, englez...

El plecă de lîngă raftul cu cărţi, tresări de durere şi spuse.

– Bine. Sînt mîndru că iau parte la un asemenea eveniment deosebit.

– Te simţi bine?

– Nu-ţi face probleme din cauza mea, spuse el întorcîndu-se la raft. De fapt nu-mi place chestia asta, după cum ştii.

– Ba nu ştiu, minţi ea. Ce faci?

– Am pierdut ceva şi este, cred, cel mai bun lucru pe care l-am scris în viaţa mea. Bătrînul în-

cepuse să caute nervos, prin raft. Dar desigur, nu-l mai consider aşa, de vreme ce nu-l pot găsi.

Urmă o lungă pauză, în care el continuă să caute.

– Dă-i drumul, spuse el în cele din urmă, mascîndu-şi indispoziţia privind la cărţi, hai, dă-i drumul.

– Bine atunci. Aştepta totuşi aprobarea de fond din partea lui. Noapte bună... spuse ea îndreptîndu-se spre uşă.

– Dă-i drumul, zise el ca pentru sine.

– Poftim?

– Nimic, spuse Alex. Îi făcu semn de la revedere cu mîna, după care închise uşa.

În camera vecină, Gregory adormise rapid, uitînd să se mai dezbrace. Lucy se dezbrăcă în liniştе, aruncîndu-şi pe ea tricoul. Puse o pernă pe pătură, dar în clipa aceea Gregory se deşteptă, privind-o uimit.

– Unde ne aflăm? spuse el. Dar tu ce faci?

Lucy îşi deplasă pătura şi perna pe canapea.

– Mă duc să mă culc.

El încercă să se ridice.

– Nu... desigur, nu. Eu voi dormi acolo. Dar căzu din nou pe pernă. Oh, capul meu...

– E-n regulă, fă cum crezi.

– Nu, spuse Gregory, insist... Dar căzu cu capul în pernă şi începu să sforăie.

Miranda îşi dăduse jos rochia, aşezîndu-se la toaleta cu oglindă mare, pieptănîndu-şi părul. Richard se apropie din spatele ei. Ea înţelese intenţia lui din priviri.

– Nu, Richard, spuse ea ridicînd peria amenințător, nu!

Richard îi răsuci mîna cu peria, obligînd-o să meargă în pat. O trînti între cearceafuri şi frenetic îi rupse sutienul şi sfîşie pantalonii ei de pijama. Miranda îşi întoarse faţa la perete, dar în clipa în care el intră în ea, începu să-i răspundă, ca de obicei.

– Acum, mai spune-mi că nu-ţi place, şuieră Richard.

Christopher se învîrtea în jurul camerei lui, apropiindu-se treptat de dansatorul adus de el. În

cele din urmă, ei se rostogoliră pe pat, îmbrăţişîndu-se. Cînd începură să facă amor, arcurile canapelei scîrţîiau ritmic, picioarele patului lovindu-se tare de podea.

Ian, plin de praful sculpturilor lui, se întoarse spre Diana. În ţinuta ei de seară era plină de dorinţa trupului ei încă tînăr, surescitată de atmosfera petrecerii. El se plimba în jurul ei, studiind-o. Diana se duse la o statuie, aplecîndu-se peste aceasta, lipindu-se de rotunjimile corpului gol şi dezbrăcîndu-se pînă la piele. Se sărutară pasional, mîna lui Ian alunecînd între picioarele ei.

Undeva în coteţul lor, păunii înşişi se împerecheau. Lucy singură, trîntită pe canapea, scruta întunericul încăperii, incapabilă să doarmă, ascultînd fără să vrea ţipetele păsărilor înfierbîntate.

Îşi aprinse o ţigară, privind întristată tavanul.

10

Gregory se trezi în sunetul produs de apa care curgea în baie. Deschise ochii, dar imediat îi strînse la loc, orbit de lumina puternică a soarelui. Zăcea acolo, gînduri negre umblîndu-i prin cap. Îşi imaginase, sau chiar văzuse în mijlocul camerei o fată îmbrăcată într-un tricou?

Ridicîndu-şi capul de pe pernă, privi în jur. Fata ieşi din baie, pentru a lua un prosop, aşa că avu timp să o studieze. Arăta nemaipomenit. Se întreba cine ar putea fi şi dacă nu cumva se purtase urît cu ea. Tuşi, pentru a o avertiza că era treaz. Ea se apropie de el, acoperindu-şi umerii cu prosopul.

– Noaptea trecută... riscă el.

– Erai abandonat la petrecerea de la Donati, aşa că te-am adus aici.

Gregory se ridică coborîndu-şi picioarele din pat. Rămase acolo, frecîndu-se la ochi şi dînd din cap. Privind jos la podea, observă că era îmbrăcat. Descoperirea îl linişti.

– Şi noaptea trecută... vreau să spun dacă a fost în regulă, a fost?

– Eşti gentlemanul englez cel mai perfect. Lucy zîmbi ironic. Dar şi un specialist în sărutat.

Gregory gemu, supărat pe sine.

– Oh, Doamne, regret imens.

– Nu ai nimic de regretat. Hei, să o luăm, de la început. Numele meu este Lucy, stau aici la prietenii mei, familia Grayson, care ne vor aştepta la micul dejun, curînd.

Gregory deschise iar ochii, îngrozit.

– Nu este nici o problemă, îl asigură Lucy. Sînt foarte primitori, le place mult să aibă oaspeţi noi. Îşi adună lucrurile, dispărînd în baie.

După ce făcu şi el baie şi se rase cu aparatul *Lady Gilette,* aparţinînd lui Lucy, se simţi mai bine.

– Eşti sigură că totul va fi în regulă?

Lucy îi luă mîna.

– Haide, mi-e foame.

O noapte pierdută o făcea să mănînce foarte mult a doua zi. Ea ridică un deget în dreptul buzelor în timp ce treceau prin faţa uşii lui Alex.

– Ssst!

Mergînd în vîrful picioarelor, ea se apropie de fereastra mică a uşii şi îl zări stînd în pat, palid la faţă. Ochii lui erau închişi iar boneta croşetată era pe noptieră. Capul lui părea descoperit, vulnerabil, datorită cheliei.

– Ce e? Curios, Gregory încerca să se uite în cameră, dar Lucy îl trase înapoi.

– Nu! Ea nu voia ca el să-l vadă pe Alex. Nu în acest fel.

În bucătărie, Diana tăia pîinea, privind la fiecare felie, mirată, înainte să o introducă în maşina de prăjit. Daisy se juca afară. Diana o chemă la masă, după care îi văzu pe Lucy şi pe Gregory traversînd terasa.

Lucy îl conduse pe Gregory în bucătărie.

– 'neaţa, Diana, acesta este Gregory.

Diana era plăcut impresionată de faptul că tînărul arăta exact ca la petrecerea de la Donati, în seara precedentă.

– Bună dimineţa, Gregory, ai dori... ah, puţină cafea?

– Da, spuse el, aşezîndu-se. Mulţumesc.

Ian, intrînd în bucătărie, se uită la Gregory, curios.

– Gregory, îl prezentă Diana, în timp ce turna cafea şi recupera pîinea prăjită.

– Corect. Ian îşi trase un scaun, ridicînd ziarul local şi începu să-l citească, după ce o salută pe Lucy.

– Cafea, zahăr? Diana se apropiase de Ian, curtenitoare.

– Da, da, spuse el, studiindu-l pe Gregory din spatele ziarului.

Miranda şi Richard erau cei care sosiră după Ian. Miranda se uita binevoitoare în jur, iar Richard părea foarte mulţumit de sine. Parada celor care intrau în bucătărie îi amintea lui Gregory de filmul fraţilor Marx, unde mereu şi mereu, în cabina unui vapor, intrau din ce în ce mai multe persoane; se părea că în casa aceea existau mii de oameni.

– Cine este el? întrebă amuzată Miranda, privindu-l pe Gregory.

– Gregory, spuse Lucy, Miranda.

Miranda le zîmbi tuturor, bine dispusă.

– Gregory a cîştigat la loterie?

Diana se încruntă, uitîndu-se la Miranda.

– Miranda! o apostrofă ea.

– Nu eu, spuse Gregory. Eu nu cîştig niciodată la concursuri, sau la loterie. Richard se întinse peste masă, apucînd mîna lui Gregory.

– Încîntat de cunoştinţă, Richard Reed. 'neaţa, Lucy.

Lucy nu băgă de seamă salutul lui Richard, dar Gregory îi scutură mîna:

– Gregory, spuse el.

Christopher îşi făcu drum în bucătărie şi spre pachetul de cereale, cu prudenţă, acceptîndu-l pe noul venit, cu un semn din cap, înainte de a se aşeza la masă. Aldo, dansatorul, plecase discret, în zori, Christopher sperînd că nu-l văzuse nimeni. Chiar în momentul în care Gregory era convins că pelerinajul din casa Grayson se terminase, o femeie frumoasă intră pe uşa de la terasă.

– Ei bine, iat-o şi pe Cenuşăreasa, spuse Miranda.

Noemi, care gusta felul acesta de apariţii surpriză, se opri în cadrul uşii.

– 'neaţa la toată lumea.

Le adresă un zîmbet tuturor, pentru a se opri la Gregory.

– Dar pe tine nu te cunosc, salut! Înaintă spre el cu mîna întinsă. Sînt Noemi.

– Încîntat de cunoştinţă, Gregory mă numesc.

– Eşti fratele lui Lucy?

– Doar de noaptea trecută. Cu amabilitate, m-a salvat.

– Ce drăguţ, spuse Noemi. Nu-i aşa c-a fost nostim? Toată lumea s-a distrat acolo. Cei din jur o priviră fără să-i răspundă, lipsiţi de entuziasm.

Diana îi ţinea capul lui Alex în aşa fel, încît acesta să poată bea cu ajutorul paiului. Dacă ea ar fi slăbit sprijinul, el ar fi căzut din nou pe pernă, fiind slăbit la maximum. Diana printre lacrimi de milă şi îngrijorare, spera să-l mai ţină pe Alex printre ei, nesuportînd ideea de a-l pierde. Alex făcuse parte din viaţa ei încă de cînd se cunoscuseră la universitate, ajutînd-o cu afecţiune şi sfaturi cînd ea fusese căsătorită cu Simon. El participase cu entuziasm la mariajul ei cu Ian. De atunci, el îşi petrecea întotdeauna vara cu ei în Toscana. Cu ani în urmă, după o manifestare glorioasă la Luca şi San Gimignano, ei se intitulaseră „teribilul trio". Dar acum, se gîndea amărîtă Diana, vor rămîne doar doi, apoi unu şi în cele din urmă, nici unul.

Ea puse cana şi paiul pe masa de alături, aşezînd cu grijă capul lui Alex pe pernă.

– Mă duc să-l anunţ pe doctorul Signorelli.

– Nu, interveni Alex, care încerca fără succes prea mare să-şi mişte capul, miroase a carne prăjită. Nu-l pot suporta.

Diana dădu din cap.

– Alex, tu ai nevoie de ajutor, acum.

– Mă simt bine, spuse el mormăind.

– Nu-ţi putem oferi aici condiţiile necesare stării tale.

În ochii lui apăruse o scînteie.

– Cum se simte Lucy?

– E bine.

– A ales pe cine trebuia?

– Ei bine, l-a ales pe primul ei prieten adevărat.

– Sînt fericit. Oh, Dumnezeule! El o strînse de mînă, încercînd să-şi aline durerea. Este de rîs, nu-i aşa? Sînt pe cale să mă curăţ... şi totuşi...

– ... totuşi o mai doreşti, spuse Diana. Ştiu.

Richard se dusese sus pentru a-şi schimba ţinuta. Nu-i plăcuse felul în care se purtase Mi-

randa cu el, urcînd scara în urma lui, plină de aluzii, iar acum se sprijinise cu spatele în uşă, afişînd expresia care ar fi vrut să spună: „E timpul să stăm serios de vorbă".

Asta îi aducea aminte lui Richard de mama lui, de pe vremea cînd el avea cincisprezece ani şi lipsise trei nopţi, fără să-şi facă temele.

– Asta este, Richard, spuse Miranda.

Aşa, se gîndea el, reuşise să înveţe să citească corect.

– Despre ce vorbeşti, scumpo?

– Despre noi, spuse ea. Asta e. M-am săturat, mi-e de ajuns.

– De ajuns? replică ironic Richard, dîndu-şi aere de superioritate. Am observat. Mi se pare că ai avut întotdeauna ce ţi-ai dorit, cînd ţi-ai dorit.

– Aha, ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare.

Miranda respiră adînc, strîmbînd din nas ca şi cum el ar fi fost o mărgea spartă în şiragul purtat de ea la gît.

– Eşti total deplasat, scumpule Richard. Ţi se taie respiraţia, ascultîndu-te, zău.

– Iartă-mă. El se apropie de ea. M-am comportat cum nu trebuia? Te-am derutat? În ceea ce mă priveşte, întotdeauna am fost ce ţi-ai dorit.

– Tocmai ce am avut nu mi-a plăcut.

– Ei, haide... El se apropie şi mai mult de ea. Asta nu eşti tu. Ştiu cum eşti în realitate.

Miranda se retrase un pas.

– Mă ştii? spuse ea cu amărăciune. Nu ştii nimic despre mine. Te-ai uitat întotdeauna în ochii mei, doar pentru a te vedea pe tine.

Richard ridică din umeri. Dacă aşa voia ea să joace... Îşi luă geana diplomat – o copie după *Gucci,* înregistrată la *Barney* – de deasupra dulapului, o puse pe pat şi începu să împacheteze. De nenumărate ori în trecut, Miranda apăruse ca fiind o femeie neglijată, îngrijorată peste măsură de tot. Poate el o va suna cînd va fi la New York, să vadă cum se cuminţise. El puse cu grijă cămăşile în geantă. Miranda îl urmărea cu lacrimi în ochi. Richard nu era sigur şi nici înclinat să afle, dacă erau lacrimi de durere sau de furie.

Maşina Mirandei trecu de grădina cu lămîi, accelerînd spre autostradă. Lucy şi Gregory, care se aflau lîngă maşina acestuia, se retraseră, pentru a nu fi loviţi de pietrele şi praful aruncat de roţile maşinii în trecere pe lîngă ei. Cei doi stăteau

unul în faţa celuilalt zîmbind amabil.

– Aşadar... mulţumesc, spuse Lucy.

– Aşa e, spuse Gregory, rîzînd, mîngîindu-i faţa, discret. Corect, reluă el. Se urcă în maşină şi coborînd geamul scoase capul afară. Îţi mulţumesc, pentru ce... trebuie să-ţi mulţumesc?

– Pentru nimic, spuse ea.

– Corect.

– Pa.

– Ciao!

Gregory mai făcea cu mîna, deşi se angajase pe autostradă, trecînd razant pe lîngă o maşină albă care traversa drumul secundar, spre căsuţă.

Lucy ştia că maşina aparţinea doctorului Signorelli, căci o mai văzuse înainte. Se întoarse acasă în grabă, pentru a o săruta pe Daisy.

– Se teme de spital, îi spuse Diana doctorului Signorelli. Mergeau alături spre maşina doctorului, după ce acesta îl văzuse pe Alex. Diana mai spera încă în zadar că doctorul îi va spune că era ceva trecător şi că Alex va rămîne în continuare în grija ei.

Doctorul Signorelli puse un braţ protector în jurul umerilor ei.

– Acolo îl vor putea ajuta, spuse doctorul, pentru moment este necesară calmarea durerilor. Brusc, el sări într-o parte gesticulînd energic. Atenţie, o albină!

– Nu o băga în seamă, spuse Diana, care nu luase în seamă albinele lui Ian niciodată. Nu te vor înţepa, dacă nu le bagi în seamă. Cînd? Mă refer la ambulanţă.

– În dimineaţa asta, mai tîrziu. Doctorul Signorelli, ruşinat de lipsa lui de stăpînire referitoare la apariţia albinei, încetă să mai gesticuleze, reluîndu-şi ţinuta profesională. La amiază, precis.

Diana văzîndu-l plecat pe doctor se grăbi să se ducă în atelierul lui Ian. El cizela obrazul lui Lucy, fredonînd încet o veche baladă irlandeză despre cineva care cînta din fluier. Diana îl privea cu dragoste, nedorind să-i tulbure buna dispoziţie, datorată, mai mult ca sigur, dezlănţuirii pasiunilor în noaptea precedentă. Se apropie de el şi se aşeză alături.

Ian continua să finiseze statuia, preocupat de amînarea momentului în care va trebui să audă teribila veste, pe care ea va trebui să o suporte. Dar cînd, n-o să-şi mai poată stăpîni lacrimile, ea va sări de gîtul lui şi va trebui să o protejeze, strîngînd-o la piept.

– Se... va duce... suspină Diana, se va duce.

Doctorul Signorelli avusese dreptate. La ora 12.02, ambulanţa îl luă pe Alex. Cortegiul era urmat de Diana şi de Daisy. Diana, mergînd alături de targa pe care era dus Alex, ţinea o pălărie de pai deasupra capului acestuia, protejîndu-l de soare. Daisy era însoţită de prietenul ei, o păpuşă făcute din cîrpe, numită Mister Jones.

Ian, Noemi, Michele şi domnul Guillaume stăteau împrejur, răspîndiţi pe pajişte, dornici să ajute şi să spună ce trebuia, dar neştiind exact cum să se comporte în această situaţie.

Alex arăta mai bine decît de dimineaţă. Diana se întreba dacă era mai liniştit că se ducea acolo unde nu se aştepta nimic de la el, unde nu va mai cere nimic. Alex se întoarse spre Ian.

– Dă-mi o ţigară.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Alex, de cînd nu ai mai cumpărat tu ţigări?

– Data trecută mi-ai cumpărat o cămaşă, spuse Alex, încercînd să fredoneze. La revedere, la revedere... Dar zărind-o pe Noemi, încetă imediat. Noemi...

– Alex... Noemi schiţînd un zîmbet, se apropie de el luîndu-i mîna.

– Totul se trage de la greşeala doctorilor. Ştiţi că sînt capabil să merg. Sanitarii cărau targa, aşezînd-o pe pămînt şi deschizînd uşile din spate ale ambulanţei. Alex îi zîmbea ciudat lui Daisy.

– Este ca la o paradă, nu-i aşa?

Daisy îi făcu semn cu mîna lui Mister Jones, în semn de la revedere.

În timp ce îl băgau pe Alex în maşină, domnul Guillaume, şocat, puse mîna pe umărul lui Michele.

– Acolo era locul meu, sînt deja prea bătrîn.

Michele îl bătu uşor pe mînă, liniştindu-l, după care înconjură umerii lui Noemi, cu braţul lui tînăr. Chiar înainte să intre complet în ambulanţă, Alex ridică mîna şi capul, încercînd să-şi potolească durerea şi sugerînd că nu-şi va mai revedea, poate, niciodată prietenii:

– Dacă v-aţi putea vedea cum arătaţi.

Lucy, care urmărea totul din spatele unei statui de lut ars, alergă spre ambulanţă adresîndu-se Dianei:

– Nu vreau să-l văd la spital.

– E-n regulă, spuse Diana, rămîi aici. Spune-i doar la revedere.

Lucy se urcă în ambulanţă lîngă locul ocupat de Alex, care zăcea acoperit de o pătură roşie.

– Lasă-mă să te privesc, spuse el cu voce slabă, vreau să văd dacă te-ai schimbat.

Lucy se disculpă bolborosind:

– În realitate nu am făcut, ştii... Dar Alex nu o mai asculta.

– Nu trebuie să te gîndeşti la mine... Vocea lui era atît de slabă, încît Lucy trebui să se aplece pentru a percepe cuvintele lui. Mi-a plăcut foarte mult să te privesc, nu avem toţi norocul să... admirăm asemenea frumuseţe.

Vocea lui se pierdea treptat şi Lucy, sprijinindu-se de cele două laturi ale tărgii, îl sărută pe gură. Scoase o ţigară de marijuana legată cu o panglică roşie din portofelul ei.

– Aceasta este pentru tine, ia-o din partea mea.

Alex o mirosi fixîndu-şi-o după ureche.

– Asta... Dumnezeule... o voi împărţi cu surorile, la spital.

Lucy îl sărută din nou.

– Ne revedem curînd, spuse ea sărind din ambulanţă şi suspinînd se refugie în camera ei.

De la fereastra ei privi ambulanţa care se angajase pe drumul spre autostradă, luîndu-l pe Alex de lîngă ea. Nu avea importanţă faptul că el nu ştia exact cum arăta o viperă sau că el nu era chiar tatăl ei. El o înţelesese mai bine, mai profund decît oricine altcineva. Tatăl ei era minunat, cel adoptiv, dar ea nu şi-l putea imagina fumînd droguri cu ea sau discutînd despre sex sau despre viaţă.

Nici relaţia ei cu Niccolo nu ar fi fost un subiect care sincer l-ar fi putut interesa, aşa cum îl putuse discuta ea cu Alex, care îi sorbea fiecare cuvînt.

Într-un interval foarte scurt de timp, ea ajunsese să aibă deplină încredere în Alex şi chiar să-l iubească, într-un anume fel.

Ceea ce o surprindea, era faptul că suferea acum mai mult decît suferise la moartea mamei sale. Sarah fusese întotdeauna o prezenţă iluzorie, mult prea absorbită de interesele ei proprii, pentru a-şi asuma răspunderea pentru un copil.

Nu fusese niciodată prezentă, atunci cînd

Lucy avusese nevoie de ea, iar actul ei de sinucidere constituia pentru Lucy treapta maximei laşităţi.

Capul lui Lucy căzu aproape fără voia ei pe braţele încrucişate deasupra mesei, căci începuse să plîngă, conştientă că era atît pentru Alex, cît şi pentru mama pe care nu o avusese niciodată.

11

Era după-amiaza tîrziu şi Lucy stătea pe patul nearanjat al lui Alex, purtînd parcă amprenta trupului lui firav, făcînd-o să creadă că el nu plecase definitiv. Îşi aşezase jurnalul pe genunchi şi începuse să scrie un poem:

„Moartea şi-a jucat rolul. Zarurile au fost aruncate... Mă simt ca un nimic... Tu arăţi strălucitor. Rupse pagina din jurnal, ascunzînd-o în romanul lui Eliot, The Wasteland[1], una dintre cărţile ei preferate, strecurînd-o sub perna lui Alex. Scrumiera ei lăsată pe marginea geamului se găsea alături

1. Pustiul

de o cană în care era un pai, o farfurie cu un sandviş neterminat, un flacon de medicamente şi vată. Lucy se ridică de pe pat, îl aranjă, după care luă tava în care pusese tot ce era pe marginea geamului. Treaba asta casnică o împiedica să se gîndească la ceea ce se petrecuse în dimineaţa aceea.

Tocmai ieşise din căsuţă, cînd un bîzîit ciudat străbătu aerul. Nenumărate albine – lui Lucy i se părea un asalt aerian – îi atacaseră faţa şi gîtul. Simţind o înţepătură puternică, scăpă tava din mîini, care lovindu-se de pămînt aruncă tot conţinutul împrejur, în timp ce ea încerca să se protejeze cu mîinile.

Osvaldo, care venise să o caute pe Lucy, apăru pe terasă asistînd la lupta cu albinele. Se repezi în ajutorul ei.

– Au, la dracu'! exclamă ea, continuînd să se apere.

Osvaldo îşi scoase jacheta şi îi acoperi capul cu ea.

– Haide, vino cu mine, spuse el.

Scăpaţi de norul de albine, el îi scoase jacheta de pe cap, o luă de mînă, conducînd-o spre un mic pîrîiaş de sub panta unui deal. Acolo, el scoase un pumn de nămol din apă întrebînd-o:

– Unde te-au înţepat?

– Aici, spuse Lucy, indicînd locul vătămat. Aici, arătă ea undeva la gît, întrebîndu-se ce Dumnezeu voia să facă. Osvaldo o frecă uşor cu nămol în locurile dureroase.

– Nămolul îţi va face bine. Extrage veninul. Te simţi mai bine?

Osvaldo luă din nou puţin nămol, dar ezită să-l aplice.

– Nu voi muri, spuse Lucy şi, ridicîndu-şi cămaşa o deschise la piept, frecîndu-se. Şi aici te rog, spuse ea încurajîndu-l.

Cu nămolul în mînă, Osvaldo nu îndrăznea să privească umflătura dintre sînii ei.

Era deja prea mult pentru nervii lui. Îi puse nămolul în palmă, spunîndu-i timid:

– Aici... mai bine ai... zise el privind hipnotizat la operaţia făcută de ea. Ca prin minune, înţepătura dispăruse. Lucy se îndreptă spre Osvaldo chemîndu-l la ea şi invitîndu-l la o plimbare. Merseră împreună un timp, fără să-şi vorbească, traversînd un promontoriu stîncos şi ajungînd la un teren pe care străjuiau căpiţele de fîn.

– Aşadar, vrei să mergi în America? întrebă ea.

– Nu mai suport să rămîn aici.

Ea privea relaxată peisajul încîntător al dea-

lurilor acoperite de vii, în care se amestecau culorile ce anunţau toamna, atît de caracteristice regiunii toscane.

– Dar e destul de frumos aici.

Osvaldo începu să alerge ca un copil, încercînd să scape de o fantomă imaginară, traversînd terenul şi pantele dealului vecin. Lucy simţi nevoia să alerge după el. El se opri, privind în vale, acolo unde se afla vila Donati.

– Cînd eram mic, consideram locurile astea ca fiind în paradis. Casa noastră era în centrul universului. Părinţii mei aveau mulţi prieteni importanţi, politicieni care se aplecau să mă sărute, asta era atmosfera copilăriei mele. Apoi, în urmă cu doi ani, într-o noapte, la cină, oamenii legii au venit la uşa noastră, cerîndu-i tatălui meu să-i urmeze, conducîndu-l la închisoare.

– Iisuse! exclamă Lucy, privindu-l mirată pe Osvaldo. De ce?

– Corupţie, spuse el sec. În spatele luxului în care trăiam se ascundea mita şi corupţia, tatăl meu făcînd parte din toată această murdărie.

– O ambulanţă a venit astăzi luîndu-l pe Alex.

Lucy îşi aprinse o ţigară. Unde este el acum?

– Cine?

– Tatăl tău.

– În Santa Domingo. Ascunzîndu-se sub o nouă identitate, într-o altfel de viaţă. Traversau acum un drum prăfuit, pe marginea căruia străjuiau arbori subtropicali.

– Este totul atît de încurcat, spuse Lucy. Oamenii îşi jură iubire şi apoi se despart.

– Şi tu m-ai uitat pe mine, spuse Osvaldo.

– Nu, nu te-am uitat. Doar nu te-am recunoscut. Acum îmi amintesc de tine. Erai mai mic, purtai de obicei o pălărie de vînătoare, oriunde, oricînd.

– Da, aşa este. Osvaldo era încîntat de faptul că ea îşi amintea de pălăria de care el fusese atît de mîndru. Se opri din mers şi se uită la Lucy. O dată ţi-am scris.

– Ba nu mi-ai scris. Aş fi remarcat.

– Nu am semnat-o, altfel tu ai fi fost convinsă că provenea de la Niccolo.

– Ce spuneai în această scrisoare?

Osvaldo ridică din umeri.

– Nu ştiu. Cît de mult te plăceam. Cît de mult mă gîndeam la tine, cînd stăteam în pădure.

– Scrisoarea aceea? Lucy se uita la ochii larg deschişi ai lui Osvaldo. Tu ai scris acea scrisoare? Nu-mi vine să cred. Mi-a plăcut foarte mult. Ştiu fiecare cuvînt, pe dinafară.

Osvaldo începu să rîdă, pregătit să alerge din nou.

– Scumpă Lucy, îi strigă el... Mă aflu pe coama dealului singur cu cîinele meu şi visez la tine...

– Hei, aşteaptă, răspunse Lucy alergînd spre el.

Osvaldo căzuse, rîzînd şi respirînd greu, sufocat de alergare, căutîndu-şi sprijinul de trunchiul unui copac. Acesta este copacul meu, spuse el.

Lucy se aşează alături.

– Iisuse, parcă ar fi o umbrelă.

Ea îşi aprinse o ţigară, împreună privind cerul de pe care soarele începuse să dispară, opturat de coama dealului vecin, fără să scoată o vorbă.

– Tu m-ai învăţa să fumez? spuse Osvaldo.

– Da, dar tu nu vrei să fumezi.

– Dacă mă înveţi tu, da. Arată-mi cum să inhalez fumul şi după aceea dă-mi mie ţigara. Vreau asta pentru că buzele tale au atins-o.

– Chiar aşa?

Lucy se întristă. Se gîndea cît de importantă fusese scrisoarea pe care o considerase de la Niccolo, cît o păstrase ea ca pe ceva preţios, şi cum se repezise în camera lui, respirîndu-i parfumul personal, dar de fapt tot timpul adorînd

scrisoarea trimisă de Osvaldo, camera lui Osvaldo, cămaşa lui Osvaldo... Brusc, ea începu să plîngă. Osvaldo, care nu era obişnuit cu lacrimile fetelor, o cuprinse tandru de umeri. Lucy, mînioasă îşi şterse obrajii.

– Nu am plîns niciodată în felul ăsta. Dar asistînd la sosirea ambulanţei realizam cît de groaznic era totul. Oamenii mor, dar asta presupune oare să nu le mai ai grija?

– Înţeleg, spuse Osvaldo.

– Dar lucrul acesta este acceptat de toată lumea. Nu-mi dau seama cum...

Lucy se depărtă brusc de el.

– Scuză-mă, dar mă simt parcă aş fi o idioată.

– Toţi ne simţim astfel uneori. Cel puţin, nu sîntem izolaţi. El ar fi dorit ca ea să nu se fi depărtat de el, întrebîndu-se dacă ar fi putut-o cuprinde din nou pe după umeri.

– Părinţii noştri, spuse el cu amărăciune, ne-au oferit lumea asta, fără să-şi poată aduce aminte cum era cînd şi ei au fost tineri sau ce înseamnă să fii tînăr.

El se uită la faţa lui Lucy, pe care mai stăruiau urmele lacrimilor.

– Probabil că simţi lipsa mamei tale.

– Cel mai rău lucru... cel mai îngrozitor... este că uneori nu-mi mai pot aminti faţa ei. Ea se ridică, continuînd să plîngă încet şi suspinînd. Osvaldo se ridică la rîndul lui şi fără să se gîndească o cuprinse în braţe. Ea îşi ascunse faţa la pieptul lui, cu sentimentul că acolo era cel mai sigur loc din lume. Osvaldo accentuă strînsoarea, iar ea, ridicîndu-şi privirea, îi văzu ochii plini de lacrimi.

Impresionată de sensibilitatea lui copilărească, Lucy aproape că rîdea printre lacrimi.

– De ce plîngi? îl întrebă ea.

Osvaldo păru stînjenit.

– Pentru noi, se justifică el.

Miranda îl dusese pe Richard la gară. Nici măcar nu găsi de cuviinţă să coboare din maşină. Cuvintele de despărţire sînt întotdeauna riscante; ea refuzase să participe la acest moment, temîndu-se de slăbiciune, dar la întoarcerea la fermă, se simţi uşurată şi optimistă. Mama ei se afla în bucătărie, ca de obicei, ocupată cu aranjarea unui platou cu aperitive, iar domnul Guillaume,

stînd la masă, o privea nerăbdător. Miranda adesea se întreba dacă Diana ar putea renunţa la menirea ei de mamă. Toată această activitate de pregătire a meselor, de grijă pentru ceilalţi, de dăruire, era un miraculos progres faţă de New York, unde numai persoana ei conta. „Cum mă simt astăzi? Am succes? Sînt fericită? Mă realizez? Sînt satisfăcută?" Probabil, se gîndea Miranda, era mult mai satisfăcătoare poziţia de „persoană" de care toţi aveau nevoie, decît cea de funcţionar înalt într-o companie multi-milionară. Părea imposibil. Miranda se sprijinea de dulapul de bucătărie, privind-o pe mama ei cum tăia brînza în felii.

– A fost dificil... la spital?

Diana nu-şi înălţă capul. Ochii ei erau trişti, nefiind în stare să răspundă rezonabil la o întrebare oarecum retorică.

– Ei, a trebuit să ne învîrtim pe acolo, completînd nenumărate hîrtii, ca la urmă să ne ceară să-i aducem de mîncare lui Alex.

– Nu se dă mîncare în spitalele italiene? întrebă Miranda surprinsă.

– Cea de bază, am constatat că da, dar ei cer ca pacientul să fie răsfăţat de ai lui, referitor la mîncare şi îngrijire.

– Aşa, desigur, mama ta prepară cîte ceva în acest sens, spuse domnul Guillaume.

– Pot merge eu la spital, se oferi Miranda, sau să vă conduc cu maşina, uneori...

– Nu suport ideea că a trebuit să-l lăsăm acolo. Diana privi în jur. Nu vi se pare ciudat? Ceva lipseşte, nu? Daisy este în pat. Christopher la calculator, Noemi mănîncă împreună cu Michele, dacă într-adevăr pot mînca. Ian nu a părăsit atelierul de cînd s-a întors de la spital, Lucy a dispărut, iar eu fac ceva de mîncare pentru Guy. Brusc, îşi dădu seama că un membru al familiei fusese uitat.

– Unde este Richard?

– L-am urcat în trenul de Pisa, spuse Miranda.

– De ce?

– Eu i-am cerut, am stabilit asta cu el.

Domnul Guillaume dădu din cap, manifestîndu-şi acordul, iar Diana fu încîntată.

– Bravo, mă bucur, spuse Diana.

Miranda se uita recunoscătoare la mama ei.

– Îţi poţi imagina cum m-am simţit anul trecut, cînd l-am prins făcînd curte unei bogate moştenitoare pe o insulă din Maine.

– Nu era potrivit pentru tine, spuse Diana. Sau

pentru orice altă femeie cu puţină inteligenţă, ar fi adăugat ea, dar se răzgîndi, continuînd: Era destul de lipsit de maturitate.

– Tocmai m-am gîndit că aş putea să-mi deschid afacerile mele personale, cînd mă întorc la New York.

– Ce vei face? se interesă Diana.

– Modele de bijuterii, spuse Miranda, acolo este tipul acela care s-a oferit să mă ajute şi...

Ea fu întreruptă de intrarea lui Christopher, care venise cu tava lui Alex, plină cu piese de porţelan sparte şi resturi de mîncare. El o depozită pe masă.

– Am găsit-o lîngă căsuţă. Unde sînt ceilalţi? Deschise frigiderul, încercînd să-şi aleagă ceva.

– Sînt plecaţi, spuse Miranda.

– Ce-aţi zice de cartofi prăjiţi? zise el, scoţînd un pachet îngheţat. Avem cumva hamburgeri?

– Pîine şi brînză, spuse Diana, ferm, continuînd să taie bucăţi de *dolcelatte* şi *ciabatta.* Ea se duse la masă şi luînd tava, aruncă totul în cutia pentru gunoi. O învălui un fior de tristeţe, avînd impresia că arunca ultimele dovezi ale prezenţei lui Alex. Privind afară pe fereastră, o văzu pe Lucy sosind cu braţul plin de flori de cîmp. Părul îi era răvăşit

de vîntul serii, obrajii îmbujoraţi de aerul proaspăt, dar ceea ce i se părea Dianei neobişnuit era că arăta fericită şi teribil de relaxată.

După aceea îl observă pe tînărul care o însoţea... Gregory?... Nu. Osvaldo Donati. O văzu pe Lucy sărutîndu-l pe obraz şi spunîndu-i ceva, după care Osvaldo, dînd din cap, plecă amărît. Îl văzu plecînd, dar imediat se întoarse şi o sărută pe Lucy pe gură. Pentru prima dată în ziua aceea Diana zîmbi.

12

Lucy luă ceasul de pe noptieră. Era unu noaptea. Ea începuse să se gîndească la Alex, la Osvaldo, cît şi la tatăl ei, cel adevărat. Emoţii contradictorii o împiedicau să doarmă. Se dădu jos din pat, ducîndu-se la fereastră. În atelierul lui Ian, lumina era aprinsă. Puse repede pe ea blugii şi un tricou, luă buchetul de flori de cîmp din vasul de pe masă şi băgă fotografia de la Martha în buzunar. El ridică privirea cînd o auzi intrînd. Oboseala muncii pînă noaptea, tîrziu, îşi pusese amprenta pe faţa lui.

– Lucy?

Ea scoase fotografia din buzunar ţinînd-o în

faţa lui.

– Ea este mami, nu-i aşa?

Ian îndreptă fotografia spre lumină.

– E posibil...

Lucy luă poza înapoi, băgînd-o în buzunar.

– Ai participat cumva la război?

– În conflictul din Irlanda. El nu era prea sigur unde băteau întrebările ei, concentrîndu-şi atenţia la sculptură.

– Ştii, am considerat că tatăl meu ar putea fi Carlo Lisca, spuse ea.

– Tatăl tău? Ian îşi trecea uşor degetele pe obrazul sculpturii, fără să o privească pe Lucy.

– Aici sînt însemnările mamei mele referitoare la vizita ei într-o livadă de lămîi cu un bărbat, care avea un accent special şi omorîse o viperă, fusese în război şi avea o soţie. Îţi aminteşti unde erai în august 1975?

Ian se întoarse spre ea.

– Tocmai cumpărasem casa asta în primăvara acelui an. Astfel că ... eram aici. Atunci a fost făcută fotografia asta?

– Nu, spuse Lucy. De fapt, nu ştiu. Atunci am fost concepută eu.

– Cînd ai fost concepută?

Lucy de abia auzea. Umbla prin atelier, luînd şi

uitîndu-se succesiv la diverse obiecte.

– Poftim?

– Nimic. Ian privea gînditor în pămînt.

– Arăţi ca şi cum...

– Nu, mă gîndeam, doar.

– Poftim?

– Asta se poate să fi fost cînd i-am făcut portretul mamei tale.

Simţind că i se înmoaie picioarele, Lucy se aşează pe o grămadă de schiţe vechi, aflate într-un colţ al atelierului. Se uita în jos, pe podea, unde printre diverse resturi, acoperite de praf, văzu o pereche de sandale vechi de culoare verde.

– La asta mă gîndeam, spuse ea.

– O pot întreba pe Diana, zise Ian deodată. Ea îşi va aminti, dar ia aminte la ce-ţi spun. Ea era la Londra atunci, ocupîndu-se de divorţul ei şi de obţinerea copiilor, aşa că nu ne va fi de folos. Atunci a fost singura perioadă cînd am stat separat.

– Nu, spuse Lucy repede. Nu o voi întreba pe Diana.

Ea îşi ridică privirea spre Ian, simţind că liniştea se aşternuse între ei. Puse florile pe masă, adresîndu-i-se:

– Florile le-am adus pentru tine. Se apropie de

el. Aşadar, ai terminat?

– Ce? Oh, aproape.

– Mă pot vedea?

El întinse mîna oprind-o.

– Ţi-o voi arăta eu. Şi va rămîne secretul nostru.

– E-n regulă. Lucy se uită la mîinile lui Ian, apoi la ale sale lungi, subţiri şi delicate, degete care tremurau trădînd emoţia interioară. Era de ajuns, înţelesese.

– Poţi păstra un secret, nu-i aşa? spuse el.

– Cred că da. El o privea atît de încordat, încît ea simţi nevoia să-i zîmbească asigurîndu-l astfel de corectitudinea ei.

– Am avut de la cine învăţa, de la un maestru ca tine.

Ian o trase pe Lucy aproape de el, ţinînd-o strîns o clipă, după care, cei doi, braţ la braţ, păşiră împreună spre statuie.

– Cum ai reuşit să fii o fată atît de scumpă?

Diana stătea relaxată la masa din bucătărie, prea obosită ca să se culce. De fiecare dată cînd

închidea ochii, vedea scena, aşa cum se întipărise în minte, scena în care Alex era pe cearceafurile albe, ciuruit de perfuzii. Chiar dacă el încercase să-şi mişte degetul mare în semn de salut, pentru ea rămînea un străin, un necunoscut. Elegantul şi fermecătorul Alex, de a cărui prietenie ea se bucurase atîţia ani, o părăsise deja. În locul lui, se găsea o făptură minusculă, ştearsă, un pacient oarecare într-un spital. Nici nu-l recunoscuse la început, aşa că sora trebui să i-l arate.

– Este acolo, lîngă fereastră, indică ea.

În clipa în care Ian ajunsese în bucătărie, ea arăta extenuată şi lipsită de viaţă.

– Se simte mai bine?

– Cine? spuse Ian oprindu-se în prag.

– Lucy a ta, preciză Diana.

Ea ştia adevărul de mai mulţi ani, dar nu dorise să-l facă public. Cînd Sarah o adusese prima dată pe Lucy, cu ani în urmă, ea îşi dăduse seama de cuplul celor... trei. Apoi, zilele trecute, văzîndu-le împreună pe Lucy şi Daisy, două capete asemănătoare aplecate asupra unei cărţi...

Ian închise ochii. Această asemănare era lucrul de care se temuse cel mai mult.

– Ei bine... răspunse el vag.

El şi Diana stăteau foarte rar de vorbă şi atunci numai despre lucrurile care realmente meritau şi ar fi dat orice ca măcar acum să se întîmple aşa. Deschise ochii, privind deznădăjduit la femeia pe care o iubea, stînd acolo deprimată.

– Este... reluă el fără curaj.

Diana îl întrerupse înainte ca el să poată spune ceva. Ea ştia că, exact ca şi Ian, încerca acelaşi fel de emoţii. Cine ştia dacă, stăpîniţi de aceeaşi febră emoţională mai puteau ieşi din ea?

– Am obosit să mă tot preocup de alţii, spuse ea.

Ian simţea o mare uşurare. I se păruse că ea doreşte să se depărteze de acel subiect, depăşind situaţia. Ea ştia, dar va păstra pentru sine, gîndea el. Mulţumesc lui Dumnezeu, se liniştea el.

– Dar tu eşti atît de generoasă cu cei din jurul tău, totuşi.

Veni şi se aşeză lîngă ea, luîndu-i tandru mîna. Diana ridică la el privirea ei goală, dar strînse mîna care i se oferea, temîndu-se parcă să nu-l piardă.

– Chiar sînt? Îşi aminteşti de vremurile cînd eram la Carrara?

– Cînd?

– Imediat după ce ne-am cunoscut.

– La cariera de marmură?

– Mergeam alături pe poteca aceea îngustă, iar tu mi-ai luat mîna ca să mă conduci mai departe.

– Chiar aşa am făcut eu? Aş dori să-mi amintesc.

– Eşti un norocos că nu-ţi aminteşti aceste lucruri.

Urmă o pauză, în timp ce Ian căuta o replică. Dar înainte să poată vorbi, Diana spuse:

– Vreau să plec de aici, Ian.

– Poftim? Ian o privea uimit.

– Da, zise Diana. Vreau să mă întorc acasă.

– Păi asta este casa ta.

– Nu tocmai.

– Dar aici s-a născut Daisy. Pentru Ian, era argumentul cel mai convingător.

– Nu mai este acelaşi lucru, totul s-a schimbat. Nu vreau să mor aici, vreau să mor acolo, unde m-am şi născut.

Ian crezu că înţelege.

– Eşti tulburată din cauza lui Alex. E groaznic, draga mea, ştiu, dar plecînd nu schimbi lucrurile...

Diana părea că nu mai ascultă.

– Aş vrea să mă întorc acolo unde este linişte, cenuşiu şi umed, iar laptele nu se brînzeşte şi nu sînt turnuri de televiziune pe dealul vecin. Vreau

să plec, simt că... nu sînt... ce-am fost cîndva. Totul pare c-a fost un vis.

– Dar un vis lung, spuse Ian. Nu e bine să ne întoarcem, Diana. Am mai încercat noi să vindem, îţi aminteşti? Nu se poate.

Diana îşi retrase mîna.

– Bine, bine. Vorbim mai tîrziu despre asta.

Ian se ridică.

– Te reîntorci la lucru? întrebă ea.

Era ceva rugător în vocea ei, cald şi trist, dar el sesiză urma de speranţă în tonul ei.

– Da, am intenţionat să... dar dacă mă doreşti?

– Nu, nu. Diana îşi înălţă bărbia. Am vrut doar să te rog să uzi tu grădina, dînd drumul la irigaţie. A fost cald astăzi.

– Bine. Voi porni eu instalaţia, spuse el îndreptîndu-se spre uşă. Noapte bună.

Diana se duse la scrin şi scoase o fotografie în care era alături de Sarah. Aşeză palma ascunzînd faţa lui Sarah, apoi îi acoperi tot trupul, oftînd.

Lucy zîmbea în timp ce pedala spre vila Donati, lumina lunii pline arătîndu-i drumul. Avea

sentimentul unei depline satisfacţii, stare pe care nu o încercase niciodată pînă atunci. Parcă bicicleta în curtea vilei, bătînd apoi cu degetele în fereastra lui Osvaldo. Dar trebui să încerce şi la alte ferestre. În cele din urmă, se întoarse la prima şi o lovi cu o piatră mare.

Osvaldo, care adormise, se trezi venind la fereastră.

– Lucy?

– Dormeai?

El coborî, aducînd-o în camera lui.

– Era atît de de linişte la mine în lipsa lui Alex, a trebuit să ies.

– Sînt bucuros că ai venit. Cum ai ştiut care este camera mea?

Lucy nu răspunse.

– Ai o cameră drăguţă, am încercat şi la altele, dar asta mi s-a părut mare şi prietenoasă. Doream să te... văd.

– Dar de fapt care este motivul?

Ei stăteau faţă în faţă, nesiguri.

– Ei, este un secret, spuse Lucy, dar poate cîndva... cînd o să te cunosc mai bine... După asta, ţi-aş putea încredinţa secretul. Am crezut că va fi un lucru grozav, dar acum mi se pare altfel.

Ea se uită în cameră, după aceea îşi studie

mîinile. Osvaldo, perplex, îi luă una dintre ele şi o mîngîie.

– Sînt timid cu tine.

– Şi eu, spuse Lucy, dar în acelaşi timp nu.

– Nu?

– De fapt cred că sînt ca şi tine.

Osvaldo îi dădu părul la o parte trecîndu-i-l după ureche, pregătindu-se să o sărute, dar se pierdu.

– Este cumva lună plină? schimbă el vorba, ascunzîndu-şi lipsa de curaj.

Lucy se uită la fereastră.

– S-a ascuns după nori.

– Cine?

– Luna plină.

Cînd întoarse capul, Osvaldo o sărută. Ei stăteau într-o poziţie incomodă, nasturii hainelor incomodîndu-i, dar nici unul nu îndrăznea să se mişte. Lui Lucy nu-i păsa de nasturi. Asta nu era deloc asemănător cu sărutările de rutină ale lui Niccolo. Sărutările lui Osvaldo erau tandre, ea simţind căldura lui transmisă prin buze, trupul tresărind fără voia ei.

– Te mai dor înţepăturile?

De data asta, Osvaldo îndrăzni să-i atingă pieptul. Ea îi apăsă mîna acolo, în timp ce se

sărutau din nou, de data asta cu pasiune reală. Brusc, Osvaldo se ridică, depărtîndu-se de ea.

– Aşadar, spuse el cu reproş în privire, cine era tipul din noaptea trecută?

– Nu avea unde sta, îi explică Lucy relaxată, şi astfel a stat în camera mea, dar eu am dormit separat. Osvaldo o conduse spre pat.

– Nu mai dormi separat la noapte.

Lucy îşi aruncă pantofii din picioare, după care se întinse pe pat alături de el sărutîndu-se. Ei i se părea cel mai firesc lucru din lume ceea ce făcea Osvaldo. El o dezbrăcă de cămaşă, sărutîndu-i sînii, strecurîndu-şi mîna în pantalonii ei. Ea se descotorosi de ei, iar el începu să o mîngîie.

– Îţi place? E-n regulă?

– Oh... desigur... da... spuse Lucy surprinsă de ceea ce simţea. Nu am făcut niciodată asta. Osvaldo se dezbrăcă, lipindu-şi trupul de al ei. O sărută din nou, încercînd să intre în ea. Lucy simţea durerea, dar nu o luă în seamă. Dorise ca asta să se întîmple, totul era normal.

Osvaldo, simţind-o tresărind, se retrase.

– Vrei să...?

Lucy îl trase spre ea, nedorind să-l oprească.

– Nu, este foarte bine.

El se urcă peste ea, tremurînd.

– Ai putea... cu mîna ta...?

Ea îl conduse în ea. Durea la început, dar imediat totul se transformă în plăcere. Amîndoi respirau puternic, aproape gîfîind. El ajunse la final, aşezîndu-se peste ea complet relaxat. Lucy îl învălui în braţele ei, strîngîndu-l tandru. Oare asta îi spusese ea lui Alex în prima noapte, atunci cînd el îi arătase că ea avea nevoie de un bărbat care să o răpească?

– Aştept unul, spusese ea. Ar fi vrut acum să-i spună că îl găsise pe acel bărbat pe care îl aşteptase atît.

Osvaldo îşi ridică privirea, constatînd că ea zîmbea, plină de fericire. O trase puternic spre el, îmbrăţişînd-o, dar cînd se îndepărtă, Lucy îl trase din nou spre ea, rîzînd.

– Nu, stai.

Adormiră în acelaşi pat, unul în braţele celuilalt.

Lucy stătea la fereastră, îmbrăcată. Osvaldo, cu un prosop în jurul şoldurilor, întinse braţele spre ea.

– Trebuie să pleci? spuse el, băgîndu-şi mîinile sub cămaşa ei.

– Ne revedem mai tîrziu, zise ea, sărutîndu-l.

Osvaldo deveni grav.

– Vreau să plec cu tine.

– Acum?

– Nu, în America.

Lucy se agăţă de el. Era ceea ce sperase să audă de la el.

– Atunci, haide.

El o sărută din nou.

– Eşti prima femeie din viaţa mea, spuse el.

Urmări bicicleta lui Lucy care traversa via.

Vîntul îi răsfira părul, acoperindu-i faţa o clipă, orbind-o, apoi reveni la loc, încît ea putu vedea din nou.

SFÎRŞIT

FRUMUSEȚE RĂPITOARE

LUCY ARE NOUĂSPREZECE ANI,
ESTE ULUITOR DE FRUMOASĂ
ȘI PENTRU MULȚI,
NU ESTE DECÎT UN TENTANT
FRUCT AL PLĂCERII.

Într-o vacanță în Toscana, printre bogătași,
scriitori, prieteni și amanți,
care toți îi considerau inocența și frumusețea
ca o provocare,
ea află un teribil secret
despre o iubire a mamei ei, secret care își
dezvăluie drama, înainte chiar ca ea să-l
perceapă.

După acest roman, Bernardo Bertolucci a
regizat un film cu Liv Tyler și Jeremy Irons,
plin de iubire pasională și comunicare umană.

Lei 4200